

*Mojej žene Carole,
ktorej láska mi bola oporou
a dodávala mi silu, pokiaľ mi pamäť siaha.
Sme spolu, na veky vekov.*

*Vrúčne ďakujem aj mojim deťom, Jordanovi
a Any, ktorí mi odpustili, že som ich
okradol o čas, čo mohli stráviť so mnou,
a venoval som ho napísaniu tejto knihy.*

*Ďakujem aj Nicole Paskowovej
za prepísanie magnetofónových záznamov,
ktoré som nahral počas liečebnej terapie.*

*Julie Rubinsovej za veľmi cenné redakčné
pripomienky po prečítaní prvej verzie
rukopisu tejto knihy.*

*Úprimná vďaka aj Barbare Gessovej,
redaktorke vo vydavateľstve
Simon & Schuster, za odborné vedomosti
a odvahu.*

*Hlboké uznanie vyslovujem všetkým, ktorí
umožnili, aby bola táto kniha napísaná
a vydaná.*

ÚVOD

Viem, že všetko má svoju príčinu. Možno že vo chvíli, keď sa určitá udalosť vyskytne, nemáme dostatok pochopenia ani prezieravosti, aby sme porozumeli jej príčine, ale ak budeme trpezliví, čas nám ju objasní.

Tak to bolo i s Catherine. Po prvý raz som sa s ňou stretol v roku 1980, keď mala dvadsaťsedem rokov. Prišla do mojej pracovne po pomoc, ktorá by ju vyslobodila zo stavov úzkosti, panického strachu a fóbií. Hoci sa tieto symptómy objavovali u nej už od detstva, v poslednom čase sa jej stav veľmi zhošil. Jej citová meravosť sa zhoršovala zo dňa na deň a znemožňovala jej normálne pracovať a žiť. Naháňalo jej to hrôzu a pochopiteľne spôsobovalo i stavy depresie.

Na rozdiel od chaosu, ktorý vládol v jej živote, môj život v tom čase plynul hladko. Žil som v dobrom a pevnom manželstve, mal som dve deti a prosperujúce zamestnanie.

Zdalo sa, že môj život od začiatku plynie priamočiaro. Vyrastal som v láskyplnom domove. Lahko som dosiahol akademické úspechy a už v druhom ročníku na univerzite som sa rozhodol, že sa stanem psychiatrom.

Bol som promováný s červeným diplomom na Columbijskej univerzite v New Yorku v roku 1966. Potom som šiel na lekársku fakultu univerzity v Yale a v roku 1970 som získal akademický titul doktor medicíny. Po absolvovaní praxe vo fakultnej nemocnici Bellevue Medical Center v New Yorku som sa vrátil do Yale, kde som bol na stáži a pripravoval sa na atestácie z psychiatrie. Po jej ukončení som prijal miesto vysokoškolského špecialistu na univerzite v Pittsburghu. O dva roky som sa stal vedúcim psycho-

farmakologického oddelenia na univerzite v Miami. Tam som získal národné ocenenie v oblasti biologickej psychiatrie a návykových látok. Po štyroch rokoch pôsobenia na univerzite som získal post docenta lekárskej fakulty a bol som menovaný prednostom oddelenia psychiatrie na klinike vo veľkej univerzitnej nemocnici v Miami. Dovtedy som už publikoval tridsaťsedem vedeckých prác a kníh.

Za roky disciplinovaného štúdia, keď som sa naučil rozmyšľať ako vedec a lekár, sa vyformoval môj konzervativizmus. Nedôveroval som ničomu, čo sa nedalo dokázať tradičnými vedeckými metódami. Vedel som, že na významných univerzitách v rôznych častiach krajiny sa zaoberajú štúdiom parapsychológie, no nevenoval som tomu pozornosť. Videlo sa mi to pritiahnuté za vlasy.

Potom som spoznal Catherine. Osemnásť mesiacov som ju liečil konvenčnými terapeutickými metódami, aby som jej pomohol prekonať symptómy.

Keď sa už zdalo, že nič nezaberá, skúsil som hypnózu. V sérii kataleptických stavov si Catherine privolať spomienky, ktoré sa ukázali byť príčinou jej súčasných symptómov. Bola schopná pôsobiť ako informačný kanál, cez ktorý vysoko vyvinuté „duchovné entity“ prezradili mnoho tajomstiev o živote a smrti. Počas niekoľkých krátkych mesiacov jej symptómy zmizli a do života sa vrátila šťastnejšia a pokojnejšia než kedykoľvek predtým. Moja výchova a prostredie ma na čosi také nepripravili. Vývoj odhalených udalostí ma úplne ohromil.

To, čo sa udialo, neviem vôbec vedecky vysvetliť. Priveľa z ľudského vedomia sa nedá pochopiť. Možno v hypnóze bola Catherine schopná sústrediť sa na časť svojho podvedomia, ktoré skladovalo skutočné spomienky z minulých životov, alebo sa možno napojila na čosi, čo psychoanalytik Carl Jung nazval kolektív-

nym nevedomím, zdrojom energie, ktorý nás obklopuje a obsahuje spomienky celej ľudskej rasy.

Vedci začínajú hľadať odpovede. My ako spoločnosť sa máme čo naučiť zo skúmania záhad vedomia, duše, pokračovania života po smrti a vplyvu skúseností z minulých životov na naše súčasné správanie. Samozrejme, členenie vedy môže byť nekonečné, obzvlášť v oblasti medicíny, psychiatrie, teológie a filozofie.

No prísne vedecký výskum v tejto oblasti je ešte len v plienkach. Urobil sa veľký pokrok smerom k objasňovaniu týchto informácií, ale proces sám je pomalý a stretáva sa s veľkým odporom vedcov i laikov.

Ľudstvo v priebehu dejín preukazuje odpor voči zmenám a prijímaniu nových myšlienok. História je plná príkladov. Keď Galileo objavil mesiace Jupitera, astronómovia tej doby to nielen odmietli potvrdiť, ale dokonca sa na obežnice čo i len pozrieť, pretože existencia týchto mesiacov bola v rozpore s ich presvedčením. Tak je to i teraz s psychiatrami a inými terapeutmi, ktorí odmietajú preskúmať a vyhodnotiť značné dôkazy, ktoré sa nazbierali o prežití aj po telesnej smrti a o spomienkach na minulé životy. Oči majú pevne zatvorené.

Táto kniha je mojím malým príspevkom k prebiehajúcemu výskumu v oblasti parapsychológie, najmä v odbore, ktorý sa zaoberá skúsenosťami pred narodením a po smrti. Každé slovo, ktoré prečítate, je pravdivé. Nepridal som nič a vymazal som len tie časti, ktoré sa opakovali. Čiastočne som pozmenil totožnosť Catherine, aby som zachoval lekárske tajomstvo.

Napísať všetko, čo sa stalo, mi trvalo štyri roky, štyri roky som zbieral odvahu riskovať svoju profesionálnu česť pri odhalení neortodoxnej informácie.

Raz v noci pri sprchovaní som zrazu pocítil, že je mojou povinnosťou napísať o svojej skúsenosti. Mal som nutkavý pocit, že prišiel pravý čas a že by som si

túto informáciu už nemal dlhšie nechávať pre seba. O ponaučenie, ktoré som získal, som sa mal podeliť s ostatnými. Poznanie prišlo cez Catherine a teraz muselo ísť cezo mňa. Bol som si istý, že žiadne následky, ktorým by som možno musel čeliť, by nemohli byť ničivejšie ako to, že by som sa nepodelil o poznanie, ktoré som získal o nesmrteľnosti a pravom zmysle života. Vybehol som zo sprchy a sadol si za stôl s hŕbou magnetofónových pásov, ktoré som nahral počas liečebných terapií s Catherine. V skorých ranných hodinách som rozmýšľal o svojom starom otcovi maďarského pôvodu, ktorý umrel, keď som bol ešte teenager. Kedykoľvek som sa mu zdôveril, že sa bojím riskovať, láskyplne ma posmeľoval opakovaním obľúbeného anglického výrazu. „Čert to ber!“ vravieval, „Čert to ber!“

Kapitola prvá

Keď som vo svojej čakárni po prvý raz uvidel Catherine, mala oblečené karmínovočervené šaty a nervózne listovala v časopise. Bolo na nej vidieť, že je zadychčaná, lebo predchádzajúcich dvadsať minút nervózne chodila hore-dolu po chodbe pred oddelením psychiatrie, bojujúc so sebou, či utiecť, alebo ísť na schôdzku so mnou.

Vyšiel som do čakárne, pozdravil a podal jej ruku. Všimol som si, že jej ruky boli studené a vlhké, čo svedčilo o úzkosti. Dva mesiace zbierala odvahu, kým sa u mňa objednala, napriek tomu, že jej to veľmi odporúčali dvaja lekári z našej kliniky, ktorým dôverovala. Nakoniec bola tu.

Catherine je úžasne atraktívna žena, blondínka s polodlhými vlasmi a orieškovými očami. V tom čase pracovala ako laboratórna technička v nemocnici, kde som bol prednostom psychiatrie, a privyrábala si ako modelka predvádzaním plaviek.

Uviedol som ju do pracovne a usadil do veľkého koženého kresla. Sedeli sme oproti sebe a oddeľoval nás polkruhový stôl. Catherine sa mlčky oprela v kresle nevediac, kde začať. Čakal som, radšej by som bol, keby sa rozhovorila sama, ale po niekoľkých minútach mlčania som sa začal pýtať na jej minulosť.

Na prvej návšteve sme začali objasňovať, kým je a prečo vlastne ku mne prišla. Cez odpovede na otázky mi Catherine odhalila svoj život. Bola prostredným dieťaťom, vyrastala v konzervatívnej katolíckej rodine v malom mestečku v štáte Massachusetts. Jej o tri roky starší brat bol športový typ a užíval si slobodu, akej sa Catherine nikdy nedostalo. Mladšia sestra bola miláčikom oboch rodičov.

Keď sme začali hovoriť o jej symptómoch, bola značne napätá a znervóznela. Rýchlo rozprávala, podopierala sa laktami o stôl a predkláňala sa dopredu. Jej život bol vždy zaťažený strachom. Bála sa vody, bála sa udusenía až do takej miery, že nebola schopná prehltnúť tabletky, bála sa lietadiel, tmy a pri pomyslení na smrť ju zachvacovala hrôza. V poslednom čase sa jej stavy strachu začali zhoršovať. Aby sa cítila v byte bezpečnejšie, často spávala v šatníku. Trpela nespavosťou a trvalo jej dve až tri hodiny, kým zaspala. Keď sa jej to podarilo, spala ľahkým nepokojným spánkom a často sa prebúdzala. Vracali sa jej nočné mory a námesačnosť, ktoré ju sužovali v detstve. Ako ju strach a symptómy postupne ochromovali, dostávala sa do čoraz hlbšej depresie.

Catherine pokračovala v rozprávaní a ja som vyčítil, ako veľmi trpí. V priebehu rokov som pomohol mnohým pacientom s podobnými ťažkosťami, ako mala Catherine, z agónie strachu a veril som, že dokážem pomôcť i jej. Rozhodol som sa, že začneme ponorom do detstva a pokúsime sa nájsť pôvodné zdroje jej problémov. Takéto preniknutie do problému zvyčajne zmenší úzkosť. Ak by to bolo nevyhnutné a ak by sa jej podarilo prehltnúť tabletky, podal by som jej nejaké mierne medikamenty na uvoľnenie. Toto bola štandardná učebnicová liečba Catheriníných symptómov a nikdy som neváhal použiť trankvilizéry alebo dokonca antidepresívne medikamenty pri liečbe chronického strachu a úzkosti. Dnes už používam tieto liečivá oveľa striedmejšie a iba dočasne, alebo vôbec nie. Žiaden liek nemôže vylúčiť skutočné korene týchto symptómov. Moja skúsenosť s Catherine a inými pacientmi to potvrdila. Dospel som k poznaniu, že symptómy treba nielen potlačiť, ale aj vyliečiť alebo prekryť.

Počas nášho prvého sedenia som sa Catherine

snažil jemne postrčiť späť do detstva. Pamätala si však zo svojich ranných rokov úžasne málo udalostí, a preto som si v duchu zaznamenal, že treba uvažovať o hypnoterapii ako možnej skratke na prekonanie represie. Nevedela si spomenúť na žiadnu obzvlášť traumatickú chvíľu zo svojho detstva, ktorá by vysvetľovala epidémiu strachu v jej živote.

Keď donútila svoju myseľ, aby sa rozpomenula, vynorili sa jej v pamäti izolované útržky udalostí. Ako päťročná spanikárčila, keď ju ktosi sotil zo skokanského mostíka do bazéna. Uviedla, že ani pred týmto incidentom sa vo vode nikdy necítila bezpečne. Keď mala jedenásť rokov, jej matka sa dostala do hlbokkej depresie. Matkinu čudné odcudzenie od rodiny si vyžiadalo návštevu psychiatra a liečbu elektrošokmi. Liečba spôsobila, že matka si len ťažko vedela niečo zapamätať. Táto skúsenosť Catherine vystrašila, no ako sa matka zotavovala a stávala znovu „sama sebou“, Catherinin strach sa postupne strácal. Otec bol ťažký alkoholik a niekedy ho musel z miestneho hostinca odniesť domov jej brat. Keďže otec konzumoval čoraz viac alkoholu, viedlo to k pravidelným hádkam s matkou, ktorá bola potom náladová a uzatvárala sa do seba. Catherine sa na to však pozerala ako na všeobecne platný model rodiny.

Mimo domova viedla lepší život. Chodila s chlapcami zo strednej školy a dobre vychádzala s kamarátmi a kamarátkami, ktorých zväčša poznala dlhší čas. Bolo však pre ňu ťažké dôverovať ľuďom, najmä tým, čo nepatrili k úzkemu okruhu priateľov.

Jej náboženstvo bolo jednoduché a nepochybovala o ňom. Viedli ju k viere v tradičnú katolícku ideológiu s jej praktikami a ona o jej pravdivosti a platnosti nikdy naozaj nezapochybovala. Žila v presvedčení, že ak ste dobrý katolík a žijete a konáte v súlade s vierou a jej rituálmi, budete odmenený tým, že pô-

jdete do neba. Ak nie, ocitnete sa v očistci alebo v pekle. Definitívne o tom rozhodne Boh Otec a Syn Boží. Neskôr som sa dozvedel, že Catherine neverila v reinkarnáciu. Vlastne o tejto koncepcii vedela veľmi málo, hoci si občas niečo prečítala o hinduistoch. Reinkarnácia predstavovala ideu, ktorá protirečila jej výchove a chápaniu sveta. Nikdy nečítala žiadnu metafyzickú ani okultistickú literatúru, pretože ju nezaujímala. Vo svojej viere sa cítila bezpečná.

Po skončení strednej školy Catherine študovala na nadstavbovej škole technického zamerania a stala sa laborantkou. Vyzbrojená odbornosťou a povzbudená bratovým odchodom do Tampy si Catherine vybrala zamestnanie vo veľkej školiacej fakultnej nemocnici v Miami. Do Miami sa presťahovala na jar roku 1974 ako dvadsaťjedenročná.

Ukázalo sa, že život v malom meste bol pre Catherine jednoduchší než v Miami. Catherine bola rada, že utiekla pred rodinnými problémami. Počas prvých rokov v Miami sa spoznala so Stuartom. Bol ženatý, Žid, s dvoma deťmi a úplne sa líšil od všetkých ostatných mužov, s ktorými chodila. Bol úspešný lekár, pribojný a agresívny. Navzájom sa veľmi priťahovali, ich vzťah však bol búrlivý a neľahký. Stuart mal v sebe čosi, čo prebúdzať jej vášeň a pôsobilo na ňu, ako keby jej počaroval. V čase, keď Catherine začala s liečebnou terapiou, jej vzťah so Stuartom trval už šesť rokov a bol veľmi intenzívny. Catherine nedokázala Stuartovi odolať, hoci sa k nej nesprával práve najlepšie, a zúrila nad jeho klamstvami, nedodržanými sľubmi a manipulovaním.

Niekoľko mesiacov pred našou schôdzkou sa Catherine podrobila chirurgickému zákroku na hlasivkách, kde mala benígnu uzlík. Už pred zákrokom pociťovala úzkosť, ale keď sa prebrala v pooperačnej izbe, zmocnil sa jej obrovský strach. Ošetrojúcemu

personálu trvalo celú večnosť, kým ju upokojili. Po uzdravení vyhľadala doktora Edwarda Poola. Ed bol láskavý pediater, s ktorým sa Catherine spoznala v nemocnici. Hneď vycítili, že majú k sebe blízko, a stali sa dobrými priateľmi. Catherine sa s Edom rozprávala bez zábran, rozpovedala mu o svojich staroch strachu, o vzťahu k Stuartovi a o tom, že cíti, ako stráca kontrolu nad svojím životom. Ed na ňu naliehal, aby sa objednala u mňa a jedine u mňa, a nie u niektorého psychiatra z môjho oddelenia. Keď mi Ed zavolať a povedal o svojej pacientke, vysvetlil mi, že z akejsi príčiny mal pocit, že iba ja budem vedieť Catherine naozaj porozumieť, hoci i ostatní psychiatri mali vynikajúcu poveseň a takisto boli šikovní terapeuti. Catherine mi však nezavolať.

Prešlo osem týždňov. V návale práce prednostu oddelenia som zabudol na Edov telefonát. Catherine mala čoraz horšie stavy strachu a fóbií. Doktor Frank Acher, prednosta chirurgického oddelenia, zbežne poznal Catherine už niekoľko rokov a často s ňou žartoval, keď navštívil laboratórium, kde pracovala. Pobaľdal, že v poslednom čase je nešťastná, a vycítil jej napätie. Niekoľko ráz sa jej chcel prihovoriť, ale potom zaváhal. Raz popoludní šiel Frank autom na prednášku do menšej zastrčenej nemocnice. Cestou zbadal Catherine, ako ide domov z práce, a impulzívne jej zakýval, aby zastala na kraji cesty. „Chcem, aby ste hneď išli k doktorovi Weissovi,“ zakričal cez okno auta. „Bez odkladov!“ Hoci chirurgovia často konajú impulzívne, Frank bol prekvapený svojou dôraznosťou.

Catherine trpela čoraz častejšími a dlhšími záchvatmi paniky a úzkosti. V noci sa jej snívali stále tie isté dva desivé sny. V jednom sa zrútil most, po ktorom išla autom. Auto sa ponáralo do vody, ona bola v ňom uväznená a topila sa. V druhom sne bola

zavretá v absolútne tmavej miestnosti a narážala do vecí a padala na ne a nemohla nájsť východ. Nakoniec ma vyhladala.

Počas prvej schôdzky s Catherine som nemal ani potuchy o tom, že môj život sa obráti naruby, že vystrašená, zmätená žena na druhom konci stola bude katalyzátorom a že ja už nebudem tým, kým som bol.

Kapitola druhá

Catherine prichádzala ku mne na intenzívnu psychoterapeutickú liečbu raz alebo dvakrát do týždňa už osemnásť mesiacov. Bola to dobrá pacientka, výrečná, veľmi vnímavá a úžasne si želala, aby vyzdravela.

V tom čase sme skúmali jej pocity, myšlienky a sny. Poznanie opakovaných vzorov správania jej pomohlo pochopiť ich podstatu a porozumieť im. Rozpamätala sa na mnoho významných detailov z minulosti, ako bola častá neprítomnosť otca, námorníka na obchodnej lodi, a jeho príležitostné zúrivé výbuchy násilia, keď si veľa vypil. Oveľa viac pochopila zo svojho premenlivého vzťahu k Stuartovi a svoj hnev vyjadrovala oveľa primeranejšie. Cítil som, že jej stav by sa mal značne zlepšiť. Stav pacientov sa takmer vždy zlepšil, keď sa pacienti rozpamätali na nepríjemné vplyvy zo svojej minulosti, keď sa naučili chápať a korigovať neprispôsobivé vzory správania a keď prenikli do podstaty vecí a na svoje problémy sa pozerali z väčšieho odstupu. Ale Catherinin stav sa nezlepšil.

Úzkosť a záchvaty panického strachu ju mučili ďalej. Živé, opakujúce sa mučivé sny pokračovali a ešte vždy mala hrôzu z tmy, vody a uzavretých priestorov. Jej spánok bol naďalej trhaný a neosviežil ju. Začalo jej búšiť srdce. Naďalej odmietala akékoľvek lieky, lebo sa bála, že sa nimi zadusí. Mal som pocit, že som narazil na stenu a nech som robil čokoľvek, stena zostávala rovnako vysoká, a ani jeden z nás ju nebol schopný prekenuť. K môjmu pocitu frustrácie som však pridal pocit determinácie. Catherine musím nejako pomôcť.

A potom sa stala zvláštna vec. Hoci sa námramne

obávala letieť a musela sa počas letu posilniť niekoľkými pohárikmi, Catherine sa rozhodla sprevádzať Stuarta na jar roku 1982 na lekársku konferenciu do Chicaga. Kým tam boli, presvedčila ho, aby navštívili egyptologickú expozíciu v múzeu umenia, a pridali sa k výprave so sprievodcom.

Catherine sa vždy zaujímalala o staroegyptské artefakty a reprodukcie relikvií z toho obdobia. Nebola žiadnym učencom a nikdy neštudovala egyptské dejiny, a predsa sa jej jednotlivé kúsky zdali dôverne známe.

Keď sprievodca začal opisovať niektoré artefakty na výstave, zistila, že ho opravuje... a mala pravdu! Sprievodca bol prekvapený, Catherine ohromená. Ako to, že pozná tieto veci? Prečo mala taký silný pocit, že má pravdu, ako to, že si bola taká istá a opravovala sprievodcu na verejnosti? Možno to boli zabudnuté spomienky z detstva.

Pri našej ďalšej schôdzke mi rozpovedala, čo sa jej prihodilo. Pred niekoľkými mesiacmi som navrhol Catherine hypnózu, ale vtedy sa bála a odmietala ju. Vzhľadom na zážitok na egyptologickej výstave, tentoraz na ňu zdráhavo pristúpila.

Hypnóza je vynikajúci prostriedok, ktorý pomáha pacientovi rozpamätať sa na dávno zabudnuté udalosti. Nie je na nej nič tajomné. Je to prosto stav zameranej koncentrácie. Pri pokynoch školeného hypnotizéra sa telo pacienta uvoľňuje a pamäť zaostruje. Hypnotizoval som stovky pacientov a zistil som, že hypnóza pomáha zbaviť sa úzkosti, eliminovať fóbie, zmeniť zlé návyky a spomenúť si na potlačené myšlienky a zážitky. Príležitostne sa mi podarilo vrátiť pacientov späť do ich detstva, až do veku dvoch – troch rokov, a tak vyvolať u nich spomienky na dávno zabudnuté traumy, ktoré rušivo vplývali na ich ďalší život. Bol som si istý, že hypnóza Catherine pomôže.

Dal som jej pokyn, aby si ľahla na pohovku, mierne prižmurila oči a hlavu si položila na vankúšik. Najprv sme sa zamerali na dýchanie. Každým výdychom sa čoraz väčšmi uvoľňovala. Po siedmich minútach relaxačného dýchania som jej povedal, aby si predstavila, ako sa jej svaly postupne uvoľňujú, od tváre a sánky cez krk a plecia, ruky, chrbát, žalúdočné svaly až k nohám. Catherine cítila, ako jej celé telo klesá čoraz hlbšie na pohovku a uvoľňuje sa.

Potom som jej povedal, aby si vizualizovala žiarivé biele svetlo na temeni hlavy a vnútri tela. Neskôr, keď sa jej svetlo šírilo postupne dole telom, každý jej sval sa úplne uvoľnil, každý nerv, každý orgán, celé jej telo sa dostávalo do hlbšieho a hlbšieho stavu relaxácie a pokoja. Napokon jej svetlo podľa mojich pokynov zaplavilo celé telo zvonku i znútra.

Počítal som späť od desiatich k jednej. S každým číslom sa Catherine ponorila do hlbšej hladiny relaxácie. Dostala sa do stavu tranzu. Bola schopná sústrediť sa na môj hlas a vylúčiť všetky okolité zvuky. Pri čísle jedna bola už v hlbokkej hypnóze. Celá procedúra trvala asi dvadsať minút.

Po chvíli som s ňou začal hypnotickú regresiu do minulosti a požiadal som ju, aby si vybavila spomienky z pomerne raného detstva. Rozprávala sa so mnou a odpovedala mi na otázky, pričom bola v hlbokkej hladine hypnózy. Rozpamätala sa na traumatizujúci zážitok u zubára, ktorý sa jej prihodil ako šesťročnej. Živo si spomínala na hrôzostrašný zážitok, keď ju ako päťročnú postrčili zo skokanského mostíka do bazéna. Lapala po dychu, drhla sa, hltala vodu, a kým o tom rozprávala, dusila sa i v mojej pracovni. Naznačil som jej, že zážitok už pominul a že už je z vody von. Prestala sa dusiť a začala normálne dýchať. Stále bola v hlbokom tranze.

Keď mala tri roky, prihodila sa jej najstrašnejšia

udalosť. Spomínala si, že sa prebudila v tmavej spálni a uvedomovala si prítomnosť otca v jej izbe. Páchol vtedy alkoholom a cítila to i teraz. Dotýkal sa jej a šúchal ju, dokonca aj „tam dolu“. Strašne sa bála a začala plakať, no on jej zakryl ústa drsnou rukou. Nemohla dýchať. V mojej pracovni na pohovke, o dvadsať rokov neskôr, začala Catherine vzlykať – cítil som, že sme získali kľúčovú informáciu. Vedel som, že jej symptómy sa budú rýchlo a dramaticky zlepšovať. Jemne som jej dal na vedomie, že zážitok už pominul a že už nie je vo svojej spálni, ale ticho oddychuje, ešte stále v tranze. Prestala vzlykať. Regresoval som ju do súčasného veku. Poučil som ju posthypnotickou sugesciou, aby si pamätala všetko, čo mi povedala, a potom som ju zobudil. Zvyšok času sme strávili diskutovaním o tom, ako si zrazu živo spomenula na traumu so svojím otcom. Teraz už rozumela ich vzájomnému vzťahu, jeho reakciám na ňu, tomu, že sa jej vyhýbal, aj strachu, ktorý z neho mala. Keď odchádzala z mojej pracovne, ešte vždy sa triasla, ale ja som vedel, že poznanie, ktoré získala, bolo hodné jej momentálneho nepokoja.

V dráme odhaľovania bolestivých a hlboko potlačených spomienok som úplne zabudol hľadať v jej detstve možné súvislosti so znalosťami egyptských artefaktov. Ale aspoň trochu porozumela svojej minulosti. Rozpamätala sa na niekoľko udalostí, ktoré jej naháňali hrôzu, a ja som očakával výrazné zlepšenie jej symptómov.

Napriek tomuto novému poznaniu mi na ďalší týždeň oznámila, že jej ťažkosti sa nezmenili, sú rovnako hrozné ako predtým. Bol som prekvapený. Nedokázal som pochopiť, kde je chyba. Mohlo sa jej niečo prihodiť ešte skôr ako trojročnej? Odhalili sme viac než dostatok dôvodov pre strach pred udusením, vodou, tmou, pocitom, že je v pasci, a pritom ju ešte

vždy ničil prenikavý strach a nekontrolovateľná úzkosť, keď sa prebúdza. Nočné mory ju naďalej naplňali hrozným strachom. Rozhodol som sa, že ju hypnotickou regresiou posuniem ešte ďalej.

Kým bola Catherine v hypnóze, rozprávala zámerne pomaly a šeptom. Preto som si mohol zapisovať doslova všetko, čo vravela, a priamo ju citovať. (Elipsy znamenajú pauzy v jej reči a nie vymazané slová alebo redakčnú úpravu z mojej strany. Niektorý materiál tu však nie je zahrnutý, aby sa neopakoval.)

Pomaly som Catherine dovedol do veku dvoch rokov, ale nemohla si spomenúť na nič dôležité. Dal som jej jasný a rázny pokyn: „Chodte späť do doby, z ktorej pochádzajú vaše symptómy.“ Nebol som vôbec pripravený na to, čo prišlo.

„Vidím biele schody, ktoré vedú k budove, veľkej bielej budove so stĺpmi, vpredu je otvorená. Nie je tam žiadna brána. Oblečené mám dlhé šaty... tuniku z hrubého materiálu. Mám dlhé svetlé vlasy zapletené do vrkoča.“

Bol som zmätený. Nevedel som presne, čo sa stalo. Spýtal som sa jej na dátum a meno. „Volám sa Aronda a mám osemnásť rokov. Pred budovou vidím rínok. Sú tam koše... Eudia nosia koše na pleciach. Žijeme v údolí... Nie je tu voda. Je rok 1863 pred n. l. Oblasť je to suchá, horúca a piesočná. Je tu studňa, ale žiadne rieky. Voda prichádza do údolia z hôr.“

Keď mi objasnila viacero topografických detailov, požiadal som ju, aby sa v čase posunula o niekoľko rokov dopredu a povedala mi, čo vidí.

„Stromy a kamenná cesta. Vidím ohnisko, kde sa varí. Mám svetlé vlasy a oblečené dlhé drsné šaty a na nohách sandále. Mám dvadsaťjeden rokov. Mám dieťa – dievčatko, volá sa Cleastra... Je to Ráchel. [Ráchel je jej neter; vždy mali k sebe veľmi blízko.] Je veľmi horúco.“

Bol som vyplašený. Žalúdok mi zvieralo, miestnosť akoby ochladla. Jej vizualizácia a spomienky vyzerali také jednoznačné. Vôbec nezaváhala. Mená, dátumy, šatstvo, stromy – všetko videla tak živo! Čo sa tu robilo? Ako môže byť dieťa, čo vtedy mala, jej neterou? To ma miatlo ešte väčšmi. Vyšetroval som tisícky pacientov na psychiatrii, mnohých v hypnóze, a nikdy som sa nestretol s takým fantazírovaním ako teraz.

Inštruoval som ju, aby sa posunula do obdobia, keď zomrela. Nebol som si istý ako robiť rozhovor s niekým uprostred takej explicitnej fantázie [alebo pamäti?], ale snažil som sa zistiť traumatizujúce udalosti, ktoré by mohli byť príčinou jej súčasného strachu alebo symptómov. Udalosti okolo smrti by mohli byť obzvlášť traumatizujúce. Očividne povodeň alebo prílivová vlna ničila dedinu.

„Veľké vlny strhávajú stromy. Niet kam utiecť. Je chladno; voda je studená. Musím zachrániť svoje bábätko, ale nemôžem... musím ho len pevne držať. Topím sa; voda ma dusí, nemôžem dýchať, prehĺtať... slaná voda. Voda mi vytrhla dieťa z rúk.“ Catherine ťažko dýchala a ledva lapala po dychu. Zrazu sa jej telo uvoľnilo a začala hlbšie a pokojnejšie dýchať.

„Vidím oblaky... Moje dieťaťko je so mnou. Aj ostatní z dediny. Vidím svojho brata.“

Oddychovala; čas jej života sa skončil. Ešte vždy bola v hlbokom tranze. Stál som ako omráčený.

Predchádzajúce životy? Reinkarnácia? Moja klinická myseľ mi napovedala, že tento materiál si Catherine nevyfantazírovala, že si ho nevymyslela. Jej myšlienky, výrazy, pozornosť, ktorú venovala určitým detailom, to všetko sa odlišovalo od stavu, keď bola pri vedomí. Mysľou mi prebleskla celá škála možných psychiatrických diagnóz, ale jej psychický stav a štruktúra charakteru nevysvetľovali žiadnu z nich. Schizo-

frénia? Nie, nikdy nejavila známky kognitívnych ťažkostí alebo narušeného úsudku. Nikdy nemala žiadne sluchové halucinácie, nikdy nepočula nijaké hlasy, nemala ani zrakové halucinácie alebo vízie v bdelom stave, ani žiadny iný typ psychotických epizód. Netrpela klamlivými predstavami a vždy bola v kontakte so skutočnosťou. Nemala viacnásobnú alebo rozpoltenú osobnosť. Existovala len jedna Catherine a jej vedomá myseľ to jasne vedela. Neprejavovala žiadne sociopatické ani antisociálne tendencie. Nebola herečka. Alkohol požívala minimálne. Netrpela žiadnym neurologickým ani psychickým ochorením, ktoré by objasňovalo jej živú, bezprostrednú skúsenosť, kým bola v hypnóze.

Toto tu boli spomienky určitého druhu, ale odkiaľ? Moja intuícia mi hovorila, že som narazil na niečo, o čom som vedel veľmi málo – na reinkarnáciu a spomienky po živote. To nemôže byť pravda, hovoril som si. Môj vedecky školený rozum tomu odporoval. A predsa, bolo to tu, dialo sa to rovno pred mojimi očami. Nedokázal som celú vec vysvetliť, ale ani poprieť, že skutočne existuje.

„Pokračujte,“ povedal som trochu ochromený, ale zároveň fascinovaný tým, čo sa robilo. „Pamätáte si ešte niečo?“ Rozpamätala sa na útržky z ďalších dvoch životov.

„Mám šaty s čiernou čipkou a na hlave mám tiež čiernu čipku. Vlasy mám tmavé, prešedivené. Píše sa rok 1756. Som Španielka. Volám sa Louisa a mám päťdesiatšesť rokov. Tancujem; ostatní tancujú tiež [dlhá pauza]. Som chorá; mám horúčku, zalieva ma studený pot... Veľa ľudí chorľavie; ľudia umierajú... Lekári nevedia, že umierajú z vody.“ Znovu som ju posunul dopredu v čase. „Už mi je lepšie, ale oči a hlava ma ešte vždy bolia od horúčky, ktorú spôsobila voda... Mnohí umierajú.“

Neskôr mi povedala, že v tom živote bola prostitútkou, ale neodovzdala mi tú informáciu hneď, lebo sa za ňu hanbila. Vyzeralo to tak, že Catherine mohla v hypnóze cenzurovať niektoré spomienky, ktoré mi prenášala.

Kedže Catherine v minulom živote spoznala svoju neter, impulzívne som sa jej opýtal, či som aj ja bol, existoval v niektorom z jej životov. Bol som zvedavý, akú úlohu som zohral, ak vôbec nejakú, v jej spomienkach. Odvetila rýchlo, na rozdiel od predchádzajúceho, veľmi pomalého a uvážlivého rozpomínania.

„Vy ste môj učiteľ, sedíte na rímse. Učíte nás z kníh. Ste starý, sivovlasý. Oblečenú máte bielu tógu so zlatou obrubou ... Voláte sa Diogenes. Učíte nás symboly, trojuholníky. Ste veľmi múdry, ale ja tomu veľmi nerozumiem. Je rok 1568 pred n. l.“ (To bolo približne 1200 rokov pred významným gréckym filozofom Diogenom. Meno bolo dosť rozšírené.) Prvé sedenie sa skončilo. Čakali nás však ešte oveľa prekvapujúcejšie stretnutia.

Ked' Catherine odišla a ešte niekoľko ďalších dní, som si premietal podrobnosti z hypnotickej regresie. Pre mňa bolo prirodzené premýšľať. Veľmi málo detailov, ktoré vyplynuli z „normálnej“ terapie, uniklo mojej vytrvalej mentálnej analýze a toto sedenie možno ľahko nazvať „normálnym“. Navyše, bol som veľmi skeptický pokiaľ išlo o jej životy po smrti, reinkarnáciu, zážitky mimo tela a podobné fenomény. Napokon, logická časť môjho ja namietala, že by to mohli byť výplody jej fantázie. Vlastne by som ani nemohol dokázať žiadne jej tvrdenie či vizualizáciu. Uvedomoval som si, hoci oveľa nejasnejšie, ďalšiu a menej emotívnu myšlienku.

Maj otvorenú myseľ, napovedalo mi čosi; ozajstná

veda sa začína pozorovaním. Jej „spomienky“ nemusia byť fantáziou alebo predstavou. Môže to byť čosi viac, než možno vidieť na vlastné oči – alebo spoznať iným zmyslom. Maj otvorenú hlavu. Zisti si viac údajov. Nahlodávala ma aj ďalšia myšlienka.

Nebude Catherine, sužovaná úzkosťou, strachom, priveľmi vystrašená na to, aby sa znovu podrobila hypnóze? Rozhodol som sa, že jej nezavolám, aby aj ona mohla stráviť svoj zážitok. Počkám do budúceho týždňa.

Kapitola tretia

O týždeň neskôr Catherine vkročila do mojej pracovne na ďalšiu hypnoterapiu. Žiarila ako nikdy predtým. Šťastne mi oznamovala, že jej celoživotný strach z utopenia je oveľa menší a zo spánku ju už nerušil ťaživý sen o padajúcom moste. Hoci si pamätala detaily zo spomienok na minulý život, ešte celkom ten materiál nespracovala.

Koncepcie minulých životov a reinkarnácie si proti-rečili s jej kozmológiou, a pritom jej spomienky boli také živé, to čo videla, počula a cítila, také jasné, poznanie, že tam bola, také silné a bezprostredné, až pocítila, že tam naozaj musela byť. O tom nepochybovala; jej zážitok bol jednoznačný. Zároveň ju však znepokojovalo, ako to dať do súladu so svojou výchovou a presvedčením.

Počas týždňa som si prečítal skriptá z prednášok o komparatívnych náboženstvách z čias, keď som bol študentom prvého ročníka na Univerzite v Columbii. V Starom i Novom Zákone boli naozaj zmienky o reinkarnácii. V roku 325 rímsky cisár Konštantín Veľký spolu so svojou matkou Helenou dali vymazať z Nového Zákona všetky zmienky o reinkarnácii. Druhý koncil v Konštantinopole, ktorý sa zišiel roku 553, tento čin potvrdil a vyhlásil koncepciu reinkarnácie za kacírstvo. Zjavne prevládal názor, že táto koncepcia by oslabilá rastúcu moc Cirkvi, keby ľudia získali priveľa času, aby našli svoju spásu. Pritom tam pôvodne takéto zmienky boli; prví cirkevní otcovia prijali koncepciu reinkarnácie. Prví gnostikovia – Klement Alexandrijský, Origen, Svätý Jeroným a mnohí iní – verili, že už predtým žili a znovu budú žiť.

Ja som však v reinkarnáciu neveril. Vlastne som

o tom veľmi nepremýšľal. Hoci ma predtým na náboženstve učili o akomsi druhu vágnej existencie „duše“ po smrti, nebol som o tejto koncepcii presvedčený.

Bol som najstarší zo štyroch súrodencov. Medzi nami bol vždy trojročný rozdiel. Patrili sme ku konzervatívnej židovskej synagóge v Red Banku, malom meste na pobreží pri New Jersey. Bol som uzmierovač a politik rodiny. Otec bol oveľa väčšmi nábožensky založený ako my ostatní. Bral náboženstvo veľmi vážne, tak ako aj celý svoj život. Akademické úspechy jeho detí mu prinášali najväčšiu radosť. Rýchlo znervóznel, keď boli nehody v domácnosti, a vtedy sa utiahol a nechal vyjednávanie na mňa. Hoci sa ukázalo, že to bola vynikajúca príprava na povolanie psychiatra, moje detstvo bolo ťažšie a pociťoval som oveľa väčšiu zodpovednosť, než by som si retrospektívne bol želal. Vyrástol som na veľmi vážneho mladého muža, človeka, ktorý je zvyknutý preberať na seba veľkú zodpovednosť.

Matka vždy dávala najavo svoju lásku. Nepoznala žiadne prekážky. Bola jednoduchšia ako otec a bez rozmýšľania používala pocit viny, mučenie, zdravotné ťažkosti a trpiteľské stotožnenie sa s deťmi ako nástroje na manipuláciu. Pritom bola málokedy pesimistická a vždy sme mohli počítať s jej láskou a podporou.

Otec mal dobré zamestnanie, bol priemyselný fotograf, a hoci sme mali vždy dostatok jedla, peňazí sme nemali nikdy nazvyš.

Môj najmladší brat Peter sa narodil, keď som mal deväť rokov. Do nášho dvojizbového bytu sa muselo zmestiť šesť ľudí.

Život v malom byte bol hektický a hlučný a ja som hľadal útočisko v knihách. Donekonečna som čítaval, keď som práve nehral baseball alebo basketbal, moje ďalšie detské vášne. Vedel som, že vzdelávanie je

príjemná cesta, ktorá ma vyvedie z nášho malého mesta, a vždy som bol prvý alebo druhý najlepši v triede.

V čase, keď som dostal plné štipendium na Columbijskej univerzite, bol som už vážny a veľmi snaživý mladý muž. Akademický úspech som naďalej dosahoval ľahko. Špecializoval som sa na chémiu a bol som promováný s vyznamenaním. Rozhodol som sa, že budem psychiatrom, lebo tento odbor spájal môj záujem o vedu a o činnosť ľudskej mysle, ktorá ma fascinovala. Lekárska profesia by mi navyše dovolila vyjadriť záujem o ostatných ľudí a súcit s nimi. Medzitým som sa počas letných prázdnin zoznámil v hoteli v Catskill Mountain, kde som pracoval ako zberač riadu, s Carole, ktorá tam bola ako hosť. Hneď sme k sebe pocítili vzájomnú náklonnosť a akúsi dôvernosť a pocit bezpečia. Písali sme si, stretávali sa, zaľúbili a ešte počas môjho druhého roku na univerzite sme sa zasnúbili. Bola krásna i múdra. Zdalo sa, že všetko ide, tak ako má. Len málo mladíkov si robí starosti so životom a smrťou a životom po smrti, najmä keď sa veci vyvíjajú hladko, a ja som nebol výnimka. Stával som sa vedcom a učil sa myslieť logicky, triežvo, spôsobom „dokáž to“.

Lekárska fakulta a pobyt na Univerzite v Yale ďalej vyhranili túto vedeckú metódu. Moja dizertačná práca sa zaoberala chémiou mozgu a úlohou neurovysielačov, ktoré fungujú v mozgovom vlákne ako chemickí poslovia.

Priradil som sa k novému typu biologických psychiatrov, ktorí spájali tradičné psychiatrické teórie a techniky s novou vedou o chémii mozgu. Napísal som mnoho vedeckých prác, prednášal na miestnych i celoštátnych konferenciách a stal sa kapacitou vo svojom odbore. Bol som mierne posadnutý, náruživý a neoblomný, ale toto boli pre lekára užitočné vlast-

nosti. Cítil som sa dokonale pripravený liečiť kohokoľvek, kto príde do mojej pracovne na terapiu.

Potom sa Catherine stala Arondou, dievčaťom, ktoré žilo v roku 1863 pred n. l. Alebo to bolo naopak? A teraz tu bola opäť, šťastnejšia, než kedykoľvek predtým.

Znovu sa ma zmocnila obava, že Catherine sa bude možno báť pokračovať.

Ona sa však dychtivo pripravila na hypnózu a rýchlo jej podľahla.

„Hádzem do vody vence kvetov. Je to obrad. Mám svetlé, stužkami zapletené vlasy. Odetá som v hnedozlatých šatách a na nohách mám sandále. Niekto umrel, niekto z kráľovského sídla... matka. Som slúžka v kráľovskom sídle a pomáham v kuchyni. Telá dávame do konzervačného roztoku na tridsať dní. Vysušia sa a potom rozoberú na jednotlivé časti. Cítim ich pach, pach tých tiel.“

Spontánne sa vrátila späť do života, v ktorom bola Arondou, ale do obdobia, keď jej povinnosťou bolo postarať sa o telá po smrti.

„V oddelenej budove,“ pokračovala Catherine, „vidím telá. Telá ovijame látkou. Duša odchádza. Celý svoj majetok si beriete so sebou, aby ste boli pripravení na ďalší a vyšší život.“ Vyjadrovala niečo ako egyptské chápanie smrti a života po smrti, ktoré sa veľmi líšilo od našej viery. Ich náboženstvo učilo, že ste si všetko mohli zobrať so sebou.

Opustila tento život a oddychovala. Pred vstupom do skutočne veľmi starého obdobia sa na niekoľko minút odmlčala.

„Vidím ľadové cencúle v jaskyni... balvany...“ Ožividne sa cítila nepohodlne, keď opisovala to tmavé a biedne miesto. Neskôr opísala, ako videla seba. „Bola som škaredá, špinavá a páchla som.“ Odišla do ďalšieho života.

„Sú tu nejaké budovy a voz s kamennými kolesami. Vlasy mám hnedé, zakryté kusom látky. Na voze je slama. Som šťastná. Je tam i môj otec... objíma ma. Je to... je to Edward [pediater, ktorý nástojil, aby ma vyhľadala]. On, je môj otec. Žijeme v údolí, kde rastú stromy. Na dvore sú olivovníky a figovníky. Ľudia píšú na papier. Robia naň smiešne znaky, čosi ako písmená. Píšú celý deň, zakladajú knižnicu. Je rok 1536 pred n. l. Zem je neúrodná. Otec sa volá Perseus.“

Rok presne nesesedel, ale bol som si istý, že bola v tom istom živote, o ktorom hovorila minulý týždeň. Posunul som ju dopredu v čase, ešte vždy v tom istom živote.

„Môj otec vás pozná [myslela tým mňa]. Rozprávate sa spolu o úrode, o práve a vláde. Hovorí, že ste veľmi šikovný a mala by som vás počúvať.“ Posunul som ju ešte ďalej. „Leží [otec] v tmavej miestnosti. Je starý a chorý. Je chladno... cítim veľkú prázdnotu.“ Išla v ústrety svojej smrti. „Som veľmi stará a slabá. Pri posteli stojí moja dcéra. Môj manžel už nežije. Je tu aj dcérin muž a ich deti. Zhromaždilo sa tu veľmi veľa ľudí.“

Tentoraz bola jej smrť pokojná. Vznášala sa. Vznášala? To mi pripomenulo štúdie doktora Raymonda Moodyho o ľuďoch, ktorí zažili klinickú smrť. Aj oni si pamätali, že sa vznášali, a potom boli stiahnutí späť do tela. Predtým som si tú knihu prečítal viackrát, ale v duchu som si pripomenul, že ju musím prečítať znovu. Bol som zvedavý, či si Catherine môže zo stavu po smrti pamätať viac, ale vedela mi len povedať „Vznášam sa“. Zobudil som ju a skončil terapiu.

S novým nenásytným hladom po akomkoľvek vedeckom článku o reinkarnácii som vymietol lekárske knižnice. Študoval som práce lekára Iana Stevenzona,

uznávaného profesora psychiatrie na Virginskej univerzite, ktorý veľa publikoval v psychiatrickej tlači. Doktor Stevenson zozbieral vyše dvetisíc príkladov detských spomienok a zážitkov reinkarnačného typu. Mnohé deti preukazovali xenoglosiu, schopnosť hovoriť v hypnotickom stave jazykom, ktorý sa nikdy neučili. Jeho prípady boli starostlivo skompletizované, dobre prebádané a skutočne pozoruhodné.

Čítal som vynikajúcu vedeckú recenziu od Edgara Mitchella. S veľkým záujmom som študoval údaje o mimozmyslovom vnímaní z Dukesovej univerzity a práce profesora C. J. Ducassa z Brownsovej univerzity a pozorne som analyzoval štúdie doktorov Martina Ebona, Helene Wambachovej, Gertrude Schmeidlerovej, Fredericka Lenza a Edith Fioreovej. Čím viac som čítal, tým väčšmi sa mi žiadalo čítať. Začal som si uvedomovať, že hoci som sa pokladal za vzdelaného po všetkých stránkach, moje vzdelanie bolo veľmi obmedzené. Knižnice sú zaplnené vedeckou literatúrou tohto typu a málokto o tom vie. Významní vedci a klinickí lekári mnoho výzkumov realizovali, verifikovali a niekoľkokrát zopakovali. Mohli sa všetci mylíť alebo podvádzať? Hoci dôkazový materiál jednoznačne svedčil v ich prospech, jednako som ešte pochyboval. Jednoznačné, nejednoznačné, nemohol som tomu jednoducho uveriť.

Catherine i ja, každý svojím spôsobom, sme boli nesmierne ovplyvnení jej zážitkom. Catherinin citový stav sa zlepšoval a ja som si rozširoval obzor myslenia. Po mnohých rokoch mučivého strachu Catherine konečne pocítila úľavu. Či už prostredníctvom skutočných spomienok, alebo živej fantázie, som našiel spôsob, ako jej pomôcť, a nemienil som sa ho vzdať. Rozhodol som sa pokračovať.

Pri ďalšej terapii, keď som Catherine uvádzal do hypnózy, som sa na chvíľu nad tým všetkým zamyslel.

Pred tým ako upadla do hypnózy, sa zmenila o sne, v ktorom hrala na kamenných schodoch akúsi hru so šachovnicou, v ktorej boli dierky. Sen bol veľmi sugestívny. Dal som jej pokyn, aby sa v hypnóze dostala za hranice času a priestoru a v hypnotickej regresii zistila, či sen nemá pôvod v predchádzajúcej reinkarnácii.

„Vidím schody vedúce do veže... s výhľadom na hory, ale i na more. Som chlapec... Mám plavé vlasy... husté vlasy. Na sebe mám krátky hnedo-biely odev z kože. Na vrchole veže sú akýsi muži, rozhliadajú sa... stráže. Sú špinaví. Hrajú hru podobnú dáme, ale nie je to dáma. Šachovnica je okrúhla, nie hranatá. Hrajú s ostrými predmetmi v tvare dýky, ktoré zapadajú do otvorov. Na predmetoch sú hlavy zvierat. Kirustan (foneticky). Krajina? Holandsko asi okolo r. 1473.“

Opýtal som sa jej na názov miesta, kde žila, a či by nemohla vidieť alebo počuť, aký rok sa písal. „Teraz som v morskom prístave, krajina sa zvažuje smerom k moru. Je tam pevnosť... a voda. Vidím chatrč... moja matka varí v hlinenom hrnci. Volám sa Johan.“

Posunul som ju ku dňu smrti. V tomto bode našich hypnoterapií som stále pátral po jednotlivých zničujúcich traumatických udalostiach, ktoré by mohli spôsobiť alebo vysvetliť symptómy, existujúce v jej súčasnom živote. Dokonca v prípade, že by tieto úžasne explicitné vizualizácie boli iba fantazírovaním, a tým som si nebol istý, to, v čo verila, alebo na čo myslela, tvorilo pozadie jej súčasných symptómov. Napokon, stretol som sa s ľuďmi, ktorých traumatizovali ich vlastné sny. Niektorí z nich si nevedeli spomenúť, či traumy v detstve sa skutočne stali, alebo sa im iba snívali, pričom spomienka na tieto traumy ich znepokojovala i v dospelosti.

Nevedel som si ešte dosť dobre uvedomiť skutoč-

nosť, že dennodenná paľba rušivých vplyvov, ako napríklad zraňujúci kriticizmus rodičov, môžu spôsobiť oveľa väčšiu psychickú traumu ako jediná traumatizujúca udalosť. Pretože sa tieto škodlivé vplyvy stávajú súčasťou každodenného života, pacient si na ne oveľa ťažšie spomína a ťažšie ich aj prekonáva. Sústavne kritizované dieťa môže stratiť práve toľko sebadôvery a sebaúcty, ako niekto, kto si spomenie, že v jeden strašný deň bol veľmi ponížený. Dieťa, ktorého rodina je zbadačená, a každý deň sa mu dostáva len veľmi málo potravy, môže napokon trpieť takými istými psychickými problémami ako dieťa, ktoré zhodou okolností prežilo jednu závažnú epizódu hladu. Čoskoro som si uvedomil, že dennodennú paľbu negatívnych vplyvov treba skúmať a riešiť s takou istou pozornosťou ako jednotlivé ničivé traumatizujúce udalosti.

Catherine začala rozprávať.

„Vidím člny, pomaľované jasnými farbami. Podobajú sa na kanoe. Sme na vidieku. Máme zbrane, oštepky, praky, luky a šípy, ale väčšie. Na člne sú veľké, zvláštne veslá... každý musí veslovať. Je tma a mohli by sme zablúdiť. Nie sú tu žiadne svetlá, bojím sa. S nami sú i ďalšie člny (zjavne ide o pirátsku tlupu). Bojím sa zvierat. Spávame na špinavých, odporne zapáchajúcich kožušinách. Sme na prieskume. Mám smiešne topánky, vyzerajú ako vrecká... okolo členkov zaviazané šnúrkami... sú urobené z kožušiny. (Dlhá pauza.) Tvár mám horúcu od ohňa. Moji ľudia zabíjajú iných ľudí, ale ja nie. Nechcem zabíjať. V ruke držím nôž.“

Zrazu začala chrčať a lapať po dychu. Oznamila, že nepriateľský bojovník ju schmatol zozadu okolo krku a podrezal jej hrdlo nožom. Skôr ako zomrela, uvidela tvár zabijaka. Bol to Stuart. Vyzeral vtedy úplne ináč, ale Catherine vedela, že to bol on. Johan umrel ako dvadsaťjedenročný.

Vzápätí cítila, ako sa vznáša nad svojím telom a pozoruje scénu pod sebou. Rozpačitá a zmätená sa vzniesla k oblakom. Čoskoro pocítila, ako ju niečo vŕahuje do „maličkého, teplého“ priestoru. Mala sa práve narodiť.

„Nieкто ma drží,“ pomaly a zasnene šepala, „nieкто, kto pomáhal pri pôrode. Oblečené má zelené šaty a bielu zásteru. Na hlave má biely čepiec, na rohoch zahnutý dozadu. Izba má smiešne okná... zložené z mnohých častí. Budova je kamenná. Moja matka má dlhé, tmavé vlasy. Chce ma držať v náručí. Odetá je do smiešnej... drsnej nočnej košele. Bolí to, keď sa o ňu otriem. Je príjemné byť na slnku a znovu cítiť teplo... Je to... je to tá istá matka, ktorú mám teraz!“

Počas predchádzajúcej terapie som ju inštruoval, aby si v týchto životoch pozorne všímala ľudí, ktorí boli pre ňu dôležití, aby som zistil, či ich bude môcť vo svojom súčasnom živote ako Catherine identifikovať ako ľudí, ktorí pre ňu veľa znamenajú. Podľa väčšiny autorov majú skupiny duší sklon reinkarnovať sa vždy spolu, pričom počas mnohých životov odčínajú svoju karmu (dlhy, ktoré majú voči iným a sebe, poznatky, ktoré musia nadobudnúť).

V snahe pochopiť túto nezvyčajnú, veľkolepú drámu, neznámu ostatnému svetu, ktorá sa odvíjala v mojej tichej ordinácii s tlmenými svetlami, chcel som si túto informáciu overiť. Cítil som potrebu aplikovať vedeckú metódu, ktorú som starostlivo používal vo svojich výskumoch už pätnásť rokov, na vyhodnotenie tohto najnezvyčajnejšieho materiálu, ktorý vychádzal z Catherininých úst.

Medzi jednotlivými terapiami sa Catherine stávala čoraz citlivejšia na parapsychologické javy. Mala predtuchy o ľuďoch a udalostiach, ktoré sa neskôr potvrdili. Počas hypnózy začala anticipovať moje otázky

skôr, než som ich mohol vysloviť. Mnohé jej sny mali jasnovidecký alebo prorocký význam.

Keď ju raz navštívili rodičia, jej otec vyjadril veľmi hlbokú pochybnosť o tom, čo tu prebiehalo. Aby mu dokázala, že je to naozaj pravda, zobrala ho na dostihovú dráhu. Tam, priamo pred jeho očami, uhádla víťazov všetkých dostihov. Otec bol ohromený. Keď už vedela, že mu dokázala svoju pravdu, zobrala všetky peniaze, čo vyhrala, a venovala ich prvému bezprizornému úbožiakovi, ktorého stretla cestou z dostihovej dráhy. Intuitívne cítila, že nové duchovné sily, ktoré získala, nemôže používať na finančné obohacovanie. Pre ňu mali oveľa väčší význam. Povedala mi, že táto skúsenosť ju trochu vyľakala, ale tak sa tešila z pokroku, ktorý urobila, že dychtila pokračovať v regresiach. Jej parapsychologické schopnosti ma šokovali a zároveň fascinovali, najmä epizóda z dostihovej dráhy. Bol to hmatateľný dôkaz. Mala výherný tiket z každých dostihov. To nebola náhoda. Za týchto niekoľko týždňov sa odohralo niečo veľmi čudné, a ja som sa snažil uchovať si svoj pohľad. Nemohol som poprieť jej parapsychologické schopnosti. A keď tieto schopnosti boli skutočné a mohli poskytovať hmatateľné dôkazy, mohlo byť aj jej rozprávanie o udalostiach z minulých životov pravdivé?

Teraz sa vrátila do jedného zo životov práve vo chvíli, keď sa narodila. Zdalo sa, že táto reinkarnácia nebola časovo veľmi vzdialená, ale Catherine nebola schopná identifikovať rok. Volala sa Elizabeth.

„Teraz som už staršia, mám brata a dve sestry. Vidím jedálenský stôl. Je tam môj otec... je to Edward (pediater, znovu sa objavil a vystupoval ako jej otec). Moja matka a otec sa opäť bijú. Jedlo pozostáva zo zemiakov a fazule. Otec zúri, lebo je studený. Často sa bijú. On stále pije... Bije moju matku. (Catherine

sa roztriasol hlas a viditeľne sa začala chvieť.) Strká do detí. Nie je taký ako predtým, nie je to tá ista osoba. Nemám ho rada. Keby radšej šiel preč.“ Rozprávala tak, ako by rozprávalo dieťa.

Otázky, ktoré som jej kládol počas terapií, boli samozrejme veľmi odlišné od tých, ktoré som používal pri konvenčnej psychoterapii. Ku Catherine som sa správal skôr ako sprievodca, ktorý sa snaží v priebehu hodiny alebo dvoch preskúmať celý jej život a nájsť traumatizujúce udalosti a škodlivé návyky, ktoré by mohli vysvetliť jej súčasné symptómy.

Konvenčná terapia sa prevádza oveľa detailnejšie a pomalším tempom. Každé vybrané slovo pacienta sa analyzuje a hľadajú sa v ňom nuansy a skryté významy. Každý výraz tváre, každý pohyb tela, každá zmena hlasu sa zvažuje a vyhodnocuje. Každá emocionálna reakcia sa starostlivo a podrobne preskúma. Vzory správania sa punktičkársky skladajú. S Catherine však môžu roky prebehnúť za niekoľko minút. Terapie s Catherine boli ako jazda v Indy 500 v plnej rýchlosti... a pritom bolo treba rozoznať tváre v dave.

Sústredil som sa znovu na Catherine a požiadal som ju, aby postúpila v čase.

„Teraz som vydatá. Náš dom má jednu veľkú miestnosť. Môj manžel má plavé vlasy. Nepoznám ho. (To znamená, že sa nevyskytol v jej súčasnom živote.) Ešte nemáme deti. ... Je ku mne veľmi milý. Lúbime sa a sme šťastní.“ Zjavne sa jej podarilo uniknúť z útrap rodičovského domu. Spýtal som sa jej, či môže identifikovať oblasť, v ktorej žije.

„Brennington?“ Catherine váhavo zašepkala. „Vidím knihy, ktoré majú neobvyklé staré obaly. Tá veľká sa zatvára koženým remienkom. Je to Biblia. Sú na nej veľké ozdobné písmená... Galský jazyk.“

Vtedy povedala niekoľko slov, ktoré som nevedel

identifikovať. Či boli v galštine, alebo nie, to som vôbec netušil.

„Žijeme vo vnútrozemí, nie pri mori. Okres... Brennington? Vidím farmu s prascami a jahňatami. Je to naša farma.“ Posunula sa v čase.

„Máme dvoch chlapcov... Starší sa žení. Vidím kostolnú vežu... je to veľmi stará kamenná budova.“ Zrazu si poranila hlavu. Catherine zachvátila bolesť, zvierala si spánky. Oznamovala, že spadla na kamenné schody, ale uzdravila sa. Zomrela na starobu, vo vlastnej posteli, obklopená svojou rodinou.

Po smrti sa znovu vzniesla mimo tela, tentoraz ju to nezmiatlo, neprivedlo do rozpakov.

„Uvedomujem si jasné svetlo. Je nádherné, dodáva vám energiu.“ Odpočívala po smrti, medzi jednotlivými životmi. Minúty plynuli v tichu. Zrazu prehovorila, ale nie pomaly a šeptom ako predtým. Hovorila pevným, silným a chrapľavým hlasom.

„Našou úlohou je naučiť sa, ako sa stať podobnými Bohu prostredníctvom poznania. Poznáme tak málo. Ste tu na to, aby ste boli mojím učiteľom. Musíme sa ešte veľa naučiť. Poznaním sa približujeme k Bohu, a potom si môžeme oddýchnuť. Potom sa vrátíme učiť iných a pomáhať im.“

Stratil som reč. Práve som dostal ponaučenie z jej posmrtného stavu, stavu pred novým vtelením. Čo bolo zdrojom tohto materiálu? Toto vôbec neznelo ako Catherinin výrok. Takto nikdy nerozprávala, takéto slová a frazeológiu nepoužívala. Ešte aj tón hlasu bol úplne odlišný.

V tej chvíli som si neuvedomil, že hoci Catherine vyslovovala tieto slová, nebola pôvodcom myšlienok. Ona len podávala ďalej to, čo jej bolo povedané. Neskôr označila za zdroj Majstrov, vysoko rozvinuté duše, neprítomné v telách. Mohli ku mne prehovoriť jej prostredníctvom. Nielenže bolo možné Catherine re-

gresovať do minulých životov, ale teraz už aj prenášala poznanie z druhej strany! Nádherné poznanie. Mal som čo robiť, aby som si zachoval jasnú hlavu.

Mali sme tu nový rozmer. Catherine nikdy nečítala práce doktorky Elisabeth Kubler-Rossovej alebo doktora Raymonda Moodyho, ktorí písali o zážitkoch z klinickej smrti. Nikdy nepočula o Tibetskej knihe mŕtvych. Pritom opisovala zážitky podobné tým, čo boli zachytené v týchto prácach. Toto bol aký-taký dôkaz. Keby som tak mal viac faktov, viac hmotných detailov, ktoré by som mohol verifikovať. Môj skepticizmus sa zakolísal, ale trval ďalej. Možno čítala o výskume zážitkov na prahu smrti v nejakom časopise, alebo videla rozhovor v televíznom vysielaní. Hoci popierala akúkoľvek vedomú spomienku na taký článok alebo vysielanie, mohla si ju uchovať v podvedomej pamäti. Ale ona šla ešte ďalej ako tieto práce a odovzdala odkaz z medzistupňa. Kiež by som mal viac faktov!

Po prebudení si Catherine ako zvyčajne pamätala podrobnosti z minulých životov. Nepamätala si však nič z toho, čo sa stalo, keď zomrela ako Elisabeth. Ani v budúcnosti si už nikdy nebude pamätať žiaden detail z medzistupňa. Spomenula si len na minulé životy.

„Poznaním sa približujeme k Bohu.“ Boli sme na ceste k nemu.

Kapitola štvrtá

„Vidím biely dom v tvare štvorca a vedie k nemu piesčitá cesta. Ľudia jazdia na koňoch sem a tam.“ Catherine rozprávala svojim ospalivým šepotom. „Sú tam stromy... plantáž, veľký dom, pri ňom niekoľko menších domcov, vyzerajú ako domy otrokov. Je veľmi horúco. Je to v južnej... Virgínii?“ Mala pocit, že sa píše rok 1873. Bola dieťa.

„Sú tam kone a množstvo plodín... obilie, tabak.“ Spolu s ostatnými sluhami jedla v kuchyni veľkého domu. Bola černoška a volala sa Abby. Mala zlú predtuchu a celá bola napätá. Dom zachvátil oheň a ona sa prizerala, ako horí. Posunul som ju v čase o pätnásť rokov, do roku 1888.

„Mám oblečené staré šaty, čistím zrkadlo na druhom poschodí v tehlovom dome s oknami, ktoré majú... množstvo sklenených tabuliek. Zrkadlo je nepravideľné, s ozdobnými nitmi na koncoch. Človek, ktorý vlastní dom, sa volá James Manson. Má na sebe smiešny kabát s tromi gombíkmi a veľkým čiernym golierom. Nosí bradu... Nepoznám ho (ako niekoho v súčasnom živote). Zaobchádza so mnou dobre. Bývam v pánovom dome. Upratujem izby. Na majetku je aj škola, ale ja nesmiem chodiť do školy. Robím aj maslo!“

Catherine pomaly šepkala a používala veľmi jednoduché výrazy, pričom venovala veľkú pozornosť detailom. Počas ďalších piatich minút som sa naučil, ako robiť maslo. Znalosti, ktoré mala Abby o mútení masla, boli nové aj pre Catherine. Posunul som ju v čase dopredu.

„Som s niekým, ale nemyslím, že sme zosobášení. Spávame spolu, no nežijeme spolu stále. Mám ho

celkom rada, ale nie je to nič vážne. Nevidím žiadne deti. Sú tam jablone a kačice. Ostatných vidím len v diaľke. Oberám jablká. Čosi mi dráždi oči.“ Catherine robila grimasy so zavretými očami. „Je to dym. Vietor fúka týmto smerom... dym z horiaceho dreva. Vypaľujú drevené sudy.“ Teraz kašľala. „Často to robia. Vnútro sudov začierajú... smolou... aby boli vodotesné.“

Po rozrušujúcej informácii z terapie v minulom týždni som dychtil, aby sa znovu dostala do medzistupňa. Strávili sme už deväťdesiat minút bádáním jej života, keď bola slúžkou. Naučil som sa všeličo o prikrývkach na posteľ, o masle a sudoch; žiadalo sa mi trochu duchovného ponaučenia. Strácajúc trpezlivosť, som ju posunul do času, keď umierala.

„Ťažko sa mi dýcha. Bolí ma veľmi v hrudi.“ Catherine lapala po dychu, bolo vidieť, že má bolesti. „Bolí ma srdce; prudko mi tlčie. Je mi zima... trasie sa mi telo.“ Catherine sa začala chvieť. „V izbe sú ľudia. Dávajú mi piť odvar z listov (čaj). Čudne to vonia. Hruď mi potierajú nejakou masťou. Horúčka... ale mne je zima.“ Tíško zosnula. Vznášajúc sa k plafónu videla svoje telo v posteli, malú zošúverenú ženu, šesťdesiatničku. Vznášajúc sa čakala na niekoho, aby prišiel a pomohol jej. Zrazu vycítila svetlo, ktoré ju k sebe priťahovalo. Svetlo bolo čoraz jasnejšie a žiarivejšie. Mlčky sme čakali a minúty plynuli. Zrazu sa ocitla v inom živote, tisícky rokov pred Abbiným životom.

Catherine ticho šepkala. „Vidím zářahy cesnaku, visí v otvorenej miestnosti. Dokonca ho cítim. Ľudia veria, že zabíja zlo v krvi a čistí telo, ale musíte ho jesť každý deň. Cesnak je aj vonku, hore v záhrade. Sú tam aj iné rastliny... figy, datle a iné byliny. Tieto rastliny vám môžu pomôcť. Moja matka kupuje cesnak a iné rastliny. Nieкто v dome je chorý. Toto tu sú zvláštne

korene. Niekedy ich stačí podržať v ústach, alebo ušiach, či inom otvore. Stačí ich tam podržať.

„Vidím starého muža s bradou. Je to jeden z dedinských liečiteľov. Hovorí, čo treba robiť. V dedine je akási... pliaga... zabíja ľudí. Mŕtvych nebalzamujú, lebo sa obávajú tej choroby. Len ich pochovávajú. Ludia sú preto nešťastní. Majú pocit, že duša takto nemôže odísť (protirečí to tomu, čo Catherine rozprávala zo stavov po smrti). Ale toľkí zomreli. Aj dobytok hynie. Voda... záplavy... chorobu ľudí spôsobujú záplavy. (Zjavne si práve uvedomila niečo z epidemiológie.) Aj ja mám chorobu z vody. Spôsobuje mi bolesti žalúdka. Choroba zasahuje črevá a žalúdok. Stráca z tela príliš veľa vody. Som pri vode, mám jej viac doniesť, ale práve voda je to, čo nás zabíja. Prinášam vodu. Vidím moju matku a bratov. Otec už zomrel. Moji bratia sú veľmi chorí.“

Predtým, než som ju posunul ďalej v čase, som sa na chvíľu zamyslel. Bol som fascinovaný tým, ako veľmi sa koncepcie smrti a obdobia po smrti v jednotlivých životoch odlišovali. A pritom jej zážitok zo smrti samej bol zakaždým taký uniformný, taký podobný. Jej vedomá časť opúšťala telo v momente smrti, vznášala sa nad ním a potom bola priťahovaná nádherným, aktivizujúcim svetlom. Vtedy čakala na niekoho, kto mal prísť a pomôcť jej. Duša automaticky postupovala ďalej. Balzamovanie, pohrebné obrady alebo iné procedúry po smrti nemali s týmto procesom nič spoločné. Duša postupovala automaticky, neboli potrebné žiadne prípravy. Bolo to ako prechod cez otvorené dvere.

„Zem je veľmi suchá a neúrodná... V okolí nevidím žiadne hory, len rovinu a to veľmi vyprahnutú. Umrel jeden z mojich bratov. Cítim sa už lepšie, ale bolesť ešte zostala.“ Nežila však veľmi dlho. „Ležím na slamníku, pod nejakou prikrývkou.“ Bola veľmi

chorá a žiadne množstvo cesnaku ani iných bylín nemohlo zabrániť jej smrti. Čoskoro sa vznášala nad svojím telom, priťahovaná známym svetlom. Trpezlivo čakala na niekoho, aby k nej prišiel.

Hlava sa jej začala pomaly kolísať z boka na bok, akoby pozorne sledovala nejaký výjav. Hlas mala znovu chrapľavý a zvučný.

„Hovoria mi, že existuje mnoho bohov, pretože Boh je v každom z nás.“

Spoznal som hlas z medzistupňa medzi jednotlivými životmi podľa jeho chrapľavosti a rozhodného, duchovného tónu odkazu. Potom však povedala niečo, čo mi vyrazilo dych.

„Je tu váš otec i syn, ktorý je malé dieťa. Váš otec hovorí, že ho spoznáte, lebo sa volá Avrom a vaša dcéra dostala meno podľa neho. Tiež, že jeho smrť nastala v dôsledku zlyhania srdca. V prípade vášho syna tiež zohrávalo dôležitú úlohu srdce, lebo bolo nevyvinuté, ako srdce kurčaťa. Z lásky k vám podstúpil veľkú obeť. Jeho duša je veľmi rozvinutá... svojou smrťou splatil dlhy svojich rodičov. Chcel tiež ukázať, že medicína môže ísť len po určitú hranicu, že jej pôsobnosť je veľmi obmedzená.“

Catherine prestala rozprávať, a ja som sedel v posvätnom tichu, a moja ochromená myseľ sa snažila utriediť si myšlienky. Miestnosť naplnil ľadový chlad.

Catherine vedela veľmi málo z môjho osobného života. Na pracovnom stole som mal len fotografiu dcéry, keď bola malá, so šťastným úsmevom odhaľujúcim dva predné zúbky v inak prázdnych ústach. Vedľa nej bola fotografia syna. Okrem tohto nevedela Catherine doslova nič o mojej rodine a mojom osobnom živote. Mal som hlboké znalosti o tradičných psychoterapeutických technikách. O terapeutovi sa predpokladalo, že je tabula rasa, prázdna tabuľa, na ktorú mohol pacient premietiť svoje pocity, myšlienky

a postoje. Tieto potom terapeut analyzoval rozšírením obsahu pacientovho vedomia. Udržoval som si od Catherine tento terapeutický odstup. Skutočne ma poznala len ako psychiatra, nevedela nič z mojej minulosti alebo zo súkromného života. Nikdy som jej ani neukázal diplomy v pracovni.

Najväčšou tragédiou v mojom živote bola smrť prvorodeného syna Adama, ktorý žil len dvadsaťtri dní a umrel začiatkom roka 1971. Asi desať dní po príchode z pôrodnice sa uňho vyskytli respiračné ťažkosti a prudké vracanie. Bolo nesmierne ťažké určiť diagnózu. „Totálne anomálny pulmonárny venózný systém so septálnym defektom predsene srdca,“ oznámili nám. „Vyskytne sa raz na približne desať miliónov pôrodov.“ Pulmonárne cievy, ktoré majú privádzať okysličenú krv späť do srdca, boli nesprávne prepojené, vstupovali do srdca na nesprávnom mieste. Bolo to ako keby mal srdce opačne obrátené, smerom dozadu. Veľmi, veľmi zriedkavé.

Radikálna operácia srdca už nemohla Adama zachrániť. Zomrel o pár dní. Smútili sme dlhé mesiace, naše nádeje a sny boli zmarené. O rok neskôr sa nám narodil syn Jordan, ktorý bol hojivou náplasťou na naše rany.

V čase Adamovej smrti som začal kolísať vo svojom pôvodnom rozhodnutí vybrať si povolanie psychiatra. Páčila sa mi študijná prax v internej medicíne a ponúkli mi v tejto oblasti trvalé miesto. Po Adamovej smrti som sa pevne rozhodol, že sa stanem psychiatrom. Bol som nahneváný, že moderná medicína so všetkými vymoženosťami a technológiou nemohla zachrániť môjho syna, to jednoduché, drobné bábätko.

Môj otec sa tešil vynikajúcemu zdraviu, až kým ho nepostihol začiatkom roka 1979 vo veku šesťdesiatjeden rokov rozsiahly srdcový infarkt. Spočiatku infarkt prežil, ale steny jeho srdca boli nenapraviteľne poško-

dené a o tri dni neskôr umrel. Stalo sa to asi deväť mesiacov pred tým, ako sa Catherine ku mne po prvý raz objednala.

Môj otec bol nábožensky založený človek, viac rituálne, než duchovne. Jeho hebrejské meno Avrom mu pristalo lepšie ako anglické Alvin. Štyri mesiace po jeho smrti sa narodila naša dcéra Amy a pomenovali sme ju po ňom.

A tu, roku 1982, v tichu mojej stemnetej pracovne, sa na mňa rinula ohlušujúca kaskáda skrytých, tajných právd. Plavil som sa po duchovnom mori a miloval som jeho vody. Na tele mi vyskakovala husia koža. Nebolo možné, aby Catherine poznala tieto informácie. Nikde sa ani nedali zistiť. Hebrejské meno môjho otca, skutočnosť, že som mal syna, ktorý umrel v dojčenskom veku na srdcový defekt, ktorý sa vyskytne u jedného z desať miliónov novorodencov a pomenovanie mojej dcéry – to všetko bolo priveľa, bolo to príliš špecifické, príliš pravdivé. Táto jednoduchá laborantka bola kanálom transcendentálneho poznania. A ak mohla odhaliť tieto pravdy, čo iné tam ešte bolo? Potreboval som vedieť viac.

„Kto,“ vyhrkol som, „kto je tam? Kto vám hovorí tieto veci?“

„Majstri,“ zašepkala, „Duchovní majstri mi to hovoria. Vrávia mi, že vo fyzickom tele prežívam už osemdesiaty šiesty život.“

Catherine začala pokojnejšie dýchať a prestala kývať hlavou z boka na bok. Odpočívala. Chcel som pokračovať, ale jej tvrdenia ma znepokojovali. Naozaj prežila osemdesiatšesť minulých životov? A čo „majstri“? Bolo by to možné? Mohli by nás životom viesť duchovia, ktorí nemajú fyzické telo, ale ktorí, ako sa zdá, oplývajú veľkou múdrosťou? Existujú nejaké stupne na našej ceste za Bohom? Bola to pravda? Iba ťažko som mohol pochybovať z hľadiska toho, čo

práve odhalila, a pritom som sa stále bránil uveriť. Snažil som sa prekonať rokmi nadobudnuté alternatívne naprogramovanie. Ale hlavou, srdcom a vo svojom vnútri som cítil, že má pravdu. Odhaľovala pravdy.

A čo môj otec a syn? Istým spôsobom boli stále živí; nikdy pre mňa skutočne neumreli. Rozprávali sa so mnou, roky po tom, ako sme ich pochovali, a potvrdili to tým, že poskytli túto špeciálnu, veľmi dôvernú informáciu. A keďže to všetko bola pravda, bol môj syn duchovne taký vyspelý, ako hovorila Catherine? Skutočne súhlasil s tým, aby sa nám narodil a potom o dvadsaťtri dní umrel preto, aby nám pomohol zbaviť sa karmických dlhov a navyše, aby ma poučil o medicíne a ľudstve a postrčil ma späť k psychiatrii? Tieto myšlienky mi dodali veľa odvahy. Cítil som, že za mojím chladom jestvuje veľká láska, silný pocit jednoty a spojenia s nebom i zemou. Môj otec i syn mi veľmi chýbali. Bol to dobrý pocit mať od nich znovu správu.

Môj život už nikdy nebude taký istý. Neviditeľná ruka nenávratne zmenila jeho tok. Celá interpretácia, ktorú som vytvoril po starostlivom výskume a so skeptickým odstupom, zapadla na svoje miesto. Catherine spomienky a odkazy boli pravdivé. Moje tušenie o presnosti jej zážitkov bolo správne. Mal som fakty. Mal som dôkaz.

No ešte aj v momente radosti a pochopenia a v momente mystického zážitku sa stará známa logická a pochybujúca časť mojej mysle tomu vzpierala uveriť. Možno to celé bolo len mimozmyslové vnímanie alebo nejaká duševná schopnosť. Dobré, nech je to teda nejaká zručnosť, ale to nedokazuje reinkarnáciu ani Duchovných majstrov. Teraz som však už vedel viac. Tisíce prípadov, ktoré boli zaznamenané v odbornej literatúre, najmä tie o deľoch, čo vedeli rozprávať

cudzími jazykmi, s ktorými nikdy neprišli do styku, čo mali materské znamienka na miestach, kde predtým mali smrteľné rany, o tých istých deťoch, ktoré vedeli, kde boli skryté alebo zakopané cenné predmety, hoci aj vo vzdialenosti tisícok míľ, či pred niekoľkými storočiami, to všetko znásobovalo Catherininu posolstvo. Poznal som jej povahu i myslenie. Vedel som, čoho je schopná, a čoho nie. Nie, tentoraz ma rozum neklamal. Dôkaz bol priveľmi silný a priveľmi ohromujúci. Bolo to skutočné. Pri ďalších sedeniach podávala Catherine ďalšie a ďalšie dôkazy.

V nasledujúcich týždňoch som občas zabudol na silu a bezprostrednosť tohto sedenia. Z času na čas som zapadol do vychodených koľají každodenného života, zabraný do bežných starostí. Vtedy sa vynárali pochybnosti. Bolo to, ako keby moja myseľ mala sklon vracieť sa k starým vzorom, presvedčeniu a skepticizmu, keď nebola sústredená. Vtedy som si však pripomínal – toto sa naozaj stalo! Viem pochopiť, že je veľmi ťažké uveriť takýmto koncepciám bez osobnej skúsenosti. Skúsenosť pridáva intelektuálnemu pochopeniu nevyhnutné emotívne presvedčenie. Ale pôsobenie zážitku vždy do určitej miery vybledne.

Najprv som si neuvedomoval, prečo sa tak veľmi mením. Vedel som, že som oveľa pokojnejší a trpezlivejší, a ostatní mi vraveli, že vyzerám veľmi pokojne, že sa im zdám oddýchnutý a šťastnejší. Cítil som väčšiu nádej, radosť, väčšie zameranie a uspokojenie zo života. Uvedomil som si, že sa zbavujem strachu zo smrti. Prestal som sa báť vlastnej smrti alebo neexistencie. Už som sa ani tak nebál, že stratím ostatných, hoci by mi určite veľmi chýbali. Aký mocný je strach zo smrti! Ľudia podstúpia čokoľvek, aby sa vyhli strachu: krízu stredného veku, pomer s mladými ľuďmi, kozmetické operácie, posadnuto športujú, zhromažďujú majetok, plodia deti, aby nezaniklo ich meno, snažia

sa vyzerat' čoraz mladistvejšie a podobne. Niekedy máme taký veľký strach zo smrti, že zabúdame na skutočný účel nášho života.

Prestal som byť taký posadnutý. Necítil som už potrebu stále sa ovládať. Hoci som sa snažil byť menej vážny, táto zmena bola pre mňa náročná. Ešte stále som sa musel veľa učiť.

Môj rozum bol už naozaj náchylný prijať možnosť, ba aj pravdepodobnosť toho, že Catherine vravela pravdu. Neuveriteľné fakty o mojom otcovi a synovi nebolo možné získať prostredníctvom zvyčajného vnímania. Jej znalosti a schopnosti celkom určite dokazovali mimoriadne psychické schopnosti. Catherine som mal prečo veriť, ale zostal som opatrný a skeptický pri tom, čo som čítal v populárnej literatúre. Kto sú títo ľudia, čo píšú o parapsychologických fenoménoch, o živote po smrti a ostatných paranormálnych udalostiach? Sú zaškolení používať vedeckú metódu pozorovania a overovania? Napriek ohromnému a nádhernému zážitku s Catherine som vedel, že môj prirodzený kritický rozum bude i naďalej skúmať každý nový fakt, každý kúsok informácie. Vždy sa presvedčím, či to zapadá do rámca, ktorý sa tvoril pri každom sedení. Prebádam ho z každej strany, pod mikroskopom vedca. A pritom sa nedalo poprieť, že rámec už existoval.

Kapitola piata

Boli sme práve uprostred terapie. Catherine prestala oddychovať a začala rozprávať o zelených sochách pred chrámom. Prebral som sa zo zasnenia a počúval. Bola v minulom živote v staroveku, kdesi v Ázii, ale ja som bol ešte vždy s Majstromi. Neuveriteľné, pomyslel som si. Rozpráva o svojich minulých životoch, o reinkarnácii, a pritom v porovnaní s poslanstvom Majstrov sa to zdá antiklimaktické. Uvedomoval som si už však, že predtým, než mohla opustiť telo a dostať sa do medzistupňa, musela prežiť nejaký život. Do tohto stavu sa nemohla dostať priamo. A len tam mohla byť v kontakte s Majstromi.

„Zelené sochy sa nachádzajú pred veľkou chrámovou budovou,“ tíško šepkala, „budovou s vežičkami a hnedými guľami. Pred ňou je sedemnášť schodov a na vrchole je miestnosť. Horí kadidlo. Všetci sú bosí. Majú oholené hlavy. Ich tváre sú okrúhle, oči tmavé. Pokožku majú tmavú. Som tam. Poranila som si chodidlo a hľadám pomoc. Mám opuchnuté chodidlo; nemôžem našlapovať. Mám v ňom niečo zapichnuté. Na chodidlo mi prikladajú... čudné listy... Tanis? (Tanín, alebo kyselina tanínová, ktorá sa zvyčajne vyskytuje v koreňoch, dreve, kôre, listoch a plodoch mnohých rastlín, sa používala už od dávnych čias ako liek pre svoje hemostatické a astrigentné vlastnosti.) Najprv mi očistili chodidlo. Bol to obrad pred bohmi. V nohe mám nejaký jed. Na niečo som stúpila. Mám opuchnuté koleno. Noha mi oťažela a mám na nej červené pásiky (otrava krvi?). Nohu mi narezali a na ranu položili niečo veľmi horúce.“

Catherine sa teraz zvíjala od bolesti a zadúšala od akéhosi hrozne horkého nápoja, ktorý jej dali

vypiť. Nápoj bol pripravený zo žltých listov. Vyzdravela, ale kosti v chodidle a nohe už nikdy neboli také, ako predtým. Posunul som ju v čase. Videla len smútok a biedu. Žila s rodinou v malej jednoizbovej chatrči, kde nebol ani stôl. Jedli akýsi druh ryže, podobný cereáliám, ale vždy boli hladní. Starla rýchlo, nikdy sa nezbavila biedy a hladu a zomrela. Čakal som. Videl som, aká je Catherine vyčerpaná. Kým som ju stihol prebrať, povedala mi, že Robert Jarrod potrebuje moju pomoc. Nemal som žiadnu predstavu, kto by Robert Jarrod mohol byť, alebo ako by som mu mohol pomôcť. Viac mi nepovedala.

Keď sa Catherine prebrala z tranzu, znovu si pamätala mnoho podrobností z minulých životov. Nepamätala si však nič z posmrtných zážitkov, z medzistupňa, nič o Majstroch ani o neuveriteľnom poznaní, ktoré mi zjavila. Položil som jej otázku.

„Catherine, ako chápete termín Majstri?“ Myslela si, že sa pýtam na golfový turnaj! Veľmi rýchlo napredovala, ale ešte vždy mala ťažkosti zlúčiť koncepciu reinkarnácie so svojou teológiou. Práve preto som sa rozhodol nepovedať jej ešte o Majstroch. Okrem toho som si nebol istý, ako oznámiť niekomu správu, že je neuveriteľne talentovaným tranzovým médiom, fungujúcim ako kanál na úžasné transcendentálne vedomosti od Duchovných majstrov.

Catherine súhlasila s tým, aby moja manželka bola prítomná pri nasledujúcom sedení. Carole je veľmi vzdelaná, šikovná sociálna pracovníčka a psychiatrička a chcel som poznať jej názor na tieto neuveriteľné udalosti. Keď som jej porozprával, čo Catherine vravela o mojom otcovi a našom synovi Adamovi, veľmi zatúžila pomôcť. Catherine šepkala dosť pomaly, a tak som nemal problémy zapísať si každé jej slovo z minulých životov, ale Majstri rozprávali oveľa

rýchlejšie, a preto som sa rozhodol všetko nahrávať na magnetofón.

Na ďalšiu terapiu prišla Catherine o týždeň. Jej stav sa stále zlepšoval, strach a pocity úzkosti boli čoraz zriedkavejšie. Po klinickej stránke nastalo jednoznačné zlepšenie, ale ešte vždy som s istotou nevedel, prečo. Spomenula si na to, že sa topila ako Aronda, že jej podrezali hrdlo ako Johanovi, že bola obeťou epidémie z vody ako Louisa a na ostatné traumatizujúce udalosti. Zažila alebo znovuprežila minulé životy v biede a porobe a bola týraná v rodine. Týranie a zneužívanie sú príkladmi každodenných minitráum, ktoré sa zakorenia do našej duše. Spomienka na oba typy minulých životov by mohla prispieť k zlepšeniu jej stavu. Ale bola aj iná možnosť. Mohol pomôcť samotný spirituálny zážitok? Mohlo by poznanie, že smrť nie je tým, čím sa javí, prispieť k pocitu duševnej pohody a k zmenšeniu strachu? Mohol by byť celý tento proces a nie len spomienky súčasťou liečby?

Catherinine psychické schopnosti narastali a jej intuícia sa prehlbovala. Stále mala problémy so Stuartom, ale dokázala sa s nimi vysporiadať oveľa účinnejšie. Oči jej žiarili; pokožka zružovela. Tento týždeň mala čudný sen, ale zapamätala si z neho iba útržky. Snívalo sa jej, že v ruke držala červenú plutvu z ryby.

Lahko a rýchle sa ponárala do hypnózy a v priebehu niekoľkých minút dosiahla jej hlbokú hladinu.

„Vidím akési útesy. Stojím na útesoch a pozerám dolu. Mala by som vyzerat' lode – to je moja úloha... Oblečené mám niečo modré, nejaké modré nohavice... krátke nohavice a čudné topánky... čierne topánky... na zapínanie. Sú to topánky so sponami, veľmi smiešne topánky ... Na horizonte nevidím žiadne lode.“ Catherine ticho šepkala. Posunul som ju v čase smerom k najbližšej významnej udalosti v jej živote.

„Pijeme pivo, silné pivo. Je veľmi tmavé. Holby sú hrubé, staré a pospájané kovovými obručami. Toto miesto odporne zapácha a je tu plno ľudí. Je aj veľmi hlučné. Každý nahlas rozpráva.“

Opýtal som sa jej, či nezačula svoje meno.

„Christian, ... volám sa Christian.“ Znovu bola mužom. „Práve jeme akési mäso a pijeme pivo. Je tmavé a má horkú chuť. Mäso si solia.“

Nebola schopná zistiť rok. „Rozprávajú sa o vojne, o lodiach, ktoré blokujú nejaké prístavy! Ale nepočujem, kde to je. Keby boli tichšie, mohli by sme počuť, ale každý hlučne rozpráva.“

Spýtal som sa jej, kde sa nachádza. „Hamstead ... v Hamsteade (foneticky zachytené). Je to prístav, námorný prístav vo Walese. Rozprávajú ako Briti.“ Posunula sa v čase do doby, keď bol Christian na lodi. „Cítim, že niečo, niečo sa páli. Je to odporný zápach. Horiace drevo a ešte niečo iné. Štípe z toho v nose ... Kdesi v diaľke horí nejaké plavidlo, plachetnica. Nakladáme! Nakladáme niečo s pušným prachom.“ Catherine začínala byť viditeľne nervózna.

„Je to niečo s pušným prachom, celkom čierne. Lepí sa nám to na ruky. Musíte sa rýchlo hýbať. Na lodi je vztýčená zelená vlajka. Je tmavá ... Je to zeleno-žltá vlajka a je na nej akási korunka s tromi cípmi.“

Zrazu sa Catherine zvrátila od bolesti. Bola v agónii. „Au,“ kňučala, „tá bolesť v ruke, bolí ma ruka! Mám v nej akýsi kov, horúci kov. Páli ma to! Och! Och!“

Spomenul som si na časť jej sna a už som chápal, čo znamenala červená plutva v jej ruke. Zablokoval som bolesť, ale ešte vždy nariekala.

„Črepiny sú kovové ... Loď, na ktorej sme sa plavili, bola zničená ... prístav. Oheň majú pod kontrolou. Mnohí muži boli zabití ... veľa mužov. Ja som

prežila... len ruka ma bolí, ale tá sa časom zahojí.“
Znovu som ju posunul dopredu v čase a nechal ju, aby sama vybrala ďalšiu významnú udalosť.

„Vidím akúsi tlačiareň, kde tlačia niečo so štočkami a atramentom. Tlačia a viažu knihy... Knihy majú kožené obaly a pospájané sú takisto koženými šnúrkami. Vidím červenú knihu... Píše sa v nej o dejinách. Nevidím jej názov; ešte neskončili tlačenie. Tie knihy sú krásne. Ich obaly sú také hladké. Sú to úžasné knihy; je v nich veľa poučného.“

Christian sa očividne radoval z toho, že vidí knihy a dotýka sa ich, a nejasne si uvedomoval ich vzdelávací potenciál. No zrejme bol veľmi nevzdelaný. Posunul som Christiana do posledného dňa života.

„Vidím most cez rieku. Som starý človek... veľmi starý. Ťažko sa mi kráča. Idem cez most na druhú stranu... Cítim bolesť v hrudi, úžasný tlak – bolesť v hrudi! Ách!“ Catherine vydávala chrčivé zvuky, prežívala srdcovú porážku, ktorú Christian dostal na moste. Dýchala rýchlo a plytko; tvár a krk jej zalial pot. Začala kašľať a lapať po dychu. Znepokojilo ma to. Mohol byť zážitok srdcového infarktu z minulého života nebezpečný? Bola to nepreskúmaná oblasť a nikto nepoznal odpoveď. Napokon Christian skončil. Catherine teraz pokojne ležala na pohovke, dýchala ľahko a zhlboka. Vydýchol som si.

„Cítim sa slobodná... slobodná,“ Catherine jemne šepkala. „Práve sa vznášam v tme... iba tak vznášam. Všade dookola je svetlo... a duchovia, ostatní ľudia.“

Opýtal som sa jej, či rozmýšľala o minulom živote, ktorý sa práve skončil, o živote, v ktorom žila ako Christian.

„Mala som vedieť viac odpúšťať, ale ja som to nedokázala. Nedokázala som ľuďom odpustiť krivdy, ktoré mi napáchali, a mala som tak urobiť. Nezabú-

dala som na krivdy. Prechovávala som ich vo svojom vnútri a pestovala celé roky. ... Vidím oči... oči.“

„Oči?“ opakoval som po nej, zacítiať kontakt.
„Aké oči?“

„Oči Duchovných majstrov,“ zašepkala Catherine, „ale musím čakať. Musím ešte o mnohých veciach porozmýšľať.“ Minúty plynuli v napätom tichu.

„Ako sa dozvieš, kedy sú pripravení,“ opýtal som sa, prerušiac dlhé ticho.

„Zavolajú ma,“ odvetila. Uplynuli ďalšie minúty. Potom sa jej zrazu začala hlava kolísať z boka na bok, a jej hlas, chrpäľavý a pevný, signalizoval zmenu.

„V tomto rozmere sa nachádza veľa duší. Nie som jediná. Musíme byť trpezliví. To je niečo, čo som sa tiež nikdy nenaučila ... Jestvuje veľa rozmerov...“ Opýtal som sa jej, či tu bola už i predtým, či sa už mnoho ráz reinkarovala.

„Bola som na rôznych stupňoch, a v rôznych obdobiach. Každý z nich predstavuje istú úroveň vyššieho vedomia. Na aký stupeň sa dostaneme, závisí od toho, aký pokrok sme urobili...“ Znovu zmlkla. Opýtal som sa jej, aké ponaučenie si mala zobrať, aby urobila pokrok. Odpovedala okamžite.

„Že o svoje znalosti sa musíme podeliť s inými ľuďmi. Že máme všetci oveľa väčšie schopnosti než sú tie, ktoré využívame. Niektorí z nás to zistia skôr, iní neskôr. Že by sme mali preskúmať svoje zlé povahové vlastnosti skôr, ako prídeme k tomuto bodu. Ak tak neurobíme, nesieme si ich do ďalšieho života. Od nahromadených zlozvykov sa môžeme oslobodiť... iba keď sme vo fyzickom stave. Majstri to nemôžu urobiť za nás. Ak si vyberiete bojovať, a nie vyslobodiť sa, potom si ich poniesiete do ďalšieho života. A iba ak sa rozhodnete, že ste dosť silní, aby ste zvládli vonkajšie problémy, vtedy sa vytratia z vášho ďalšieho života.“

„Musíme sa tiež naučiť neuberať sa len k ľuďom s takými istými vibráciami, ako sú naše. Je to normálne, že nás priťahuje niekto, kto je na takej istej úrovni, ako sme my. Ale to je nesprávne. Musíme tiež ísť k tým ľuďom, ktorých vibrácie sa nezhodujú ... s našimi. Je dôležité... pomôcť... týmto ľuďom.“

„Boli nám dané intuitívne sily, ktoré by sme mali nasledovať, a nie sa im brániť. Tí, ktorí sa im bránia, sa dostanú do nebezpečenstva. Z každej úrovne sa nevraciamе naspäť s rovnakými silami. Niekorí z nás majú viac sily než iní, pretože si ju nazhromaždili v predchádzajúcich životoch. To spôsobuje, že ľudia neboli stvorení ako rovnocenní. Ale napokon dosiahneme bod, kde si budeme všetci rovní.“

Catherine sa odmlčala. Vedel som, že toto neboli jej myšlienky. Nemala žiadne fundované filozofické vzdelanie vo fyzike alebo metafyzike; nevedela nič o úrovniach, dimenziách a vibráciách. A odhliadnuc od toho, krásne formulované slová a myšlienky, filozofické závery týchto výrokov – to všetko presahovalo Catherineine schopnosti. Nikdy nerozprávala takým výstižným, poetickým štýlom. Cítil som, že to iná, vyššia sila si podmanila jej myseľ a hlasivky a pretlmočila tieto myšlienky do slov tak, aby som im porozumel. Nie, toto nebola Catherine.

Jej hlas znel ospalivo.

„Ľudia, ktorí upadnú do kómy... sú v stave dočasného zadržania. Ešte nie sú pripravení prejsť na ďalšiu úroveň... kým sa nerozhodnú, či chcú prejsť, alebo nie. Iba oni o tom môžu rozhodnúť. Ak si myslia, že sa už nemajú čo naučiť... vo fyzickom stave... potom im je dovolené prejsť. Ale ak sa majú ešte čo naučiť, vtedy sa musia vrátiť, aj keď nechcú. Je to obdobie, keď si môžu oddýchnuť, čas, v ktorom nabierajú duševnú silu.“

Takže ľudia v kóme sa môžu rozhodnúť, či sa

vrátiť, alebo nevrátiť, záleží len na tom, koľko sa toho ešte musia naučiť vo fyzickom stave. Ak majú pocit, že sa už nič nemôžu naučiť, potom idú priamo do duchovného stavu, bez ohľadu na modernú medicínu. Táto informácia sa výborne hodila k publikovaným výskumom o zážitkoch na prahu smrti a vysvetľovala, prečo si niektorí ľudia vyberali, či sa vrátia, alebo nie. Iní nedostali túto šancu; museli sa vrátiť, pretože sa ešte mali niečo naučiť. Samozrejme, všetci ľudia, s ktorými robili rozhovory o zážitkoch na prahu smrti, sa vrátili do svojho tela. Ich príbehy sú zarážajúco podobné. Najprv sa oddelia od tela a „pozorujú“ resuscitačné snahy z bodu nad telom. Potom si začnú uvedomovať jasné svetlo alebo žiarivú „duchovnú“ postavu v diaľke, niekedy na konci tunela. Necítia žiadnu bolesť. Keďže si uvedomia, že ešte nezavřšili svoje poslanie na zemi a musia sa vrátiť do svojho tela, okamžite sú znovu spojení s telom a znovu si uvedomia bolesť a ostatné fyzické pocity.

Mal som niekoľko pacientov, ktorí prežili stav na prahu smrti. Najzaujímavejšie ho opísal úspešný juhoamerický podnikateľ, ktorý sa asi dva roky po ukončení Catherininej liečby niekoľko ráz podrobil konvenčnej psychoterapii. V roku 1975 Jacoba v Holandsku zrazila motorka a upadol do bezvedomia. Vtedy mal asi tridsať rokov. Pamätá si, ako sa vznášal nad svojím telom a pozeral na scénu nehody a pozoroval sanitku, lekára, ktorý mu ošetroval zranenia, a narastajúci dav divákov. Začal si uvedomovať vzdialené zlatisté svetlo, a keď sa k nemu priblížil, uvidel mnícha v hnedom háve. Mních povedal Jacobovi, že ešte nenastal čas, aby prešiel ďalej, že sa musí vrátiť do svojho tela. Jacob cítil múdrosť a silu mnícha, ktorý sa zmienil aj o niekoľkých budúcich udalostiach v Jacobovom živote – tie sa neskôr všetky splnili. Jacob bol vtiahnutý späť do svojho tela, v nemocničnej izbe nadobudol

vedomie a po prvýkrát si uvedomil mučivú bolesť.

Keď v roku 1980 Jacob, ktorý bol Žid, cestoval po Izraeli, navštívil Jaskyňu patriarchov, ktorá je posvätným miestom židov aj moslimov. Po svojom zážitku v Holandsku bol oveľa pobožnejší a začal sa častejšie modliť. Keď uvidel neďalekú mešitu, sadol si, aby sa v nej spolu s moslimami pomodlil. Po chvíli sa zdvihol na odchod. Vtedy k nemu podišiel jeden starý moslim a riekol, „Ty si iný ako ostatní. Oni si len zriedkakedy sadnú s nami, aby sa pomodlili.“ Starý muž sa na chvíľu odmlčal, uprene hľadel na Jacoba a potom pokračoval. „Ty si stretol mnícha. Nezabudni, čo ti povedal.“ Päť rokov po nehode a tisícky míľ ďaleko neznámy starec vedel o Jacobovom stretnutí s mníchom, stretnutí, ktoré sa odohralo, kým bol Jacob v bezvedomí.

Hľbajúc nad tým, čo mi Catherine odhalila na poslednom sedení, som dumal, čo by povedali naši Otcovia zakladatelia na tvrdenie, že všetci ľudia neboli stvorení ako rovní. Ľudia sa narodia s talentom, schopnosťami a silami, ktoré si nazhromaždili v predchádzajúcich životoch. „Ale napokon dosiahneme bod, v ktorom si budeme všetci rovní.“ Mal som podozrenie, že než dosiahneme tento bod, musíme prežiť ešte veľa životov.

Myslel som na mladého Mozarta a jeho obdivuhodný talent v detstve. Bol to tiež prenos minulých schopností? Ukazuje sa, že zároveň so svojimi schopnosťami prenášame aj svoje dlhy. Rozmýšľal som o tom, že ľudia majú sklony zhromažďovať sa v homogénnych skupinách, pričom sa vyhýbajú a často boja outsiderov. V tom spočívajú korene predsudkov a triednej nenávisťi. „Musíme sa naučiť nevyhľadávať len tých, ktorých vibrácie sa zhodujú s našimi.“ Musíme pomôcť týmto iným ľuďom. Priam som cítil duchovnú pravdu v jej slovách.

„Musím sa vrátiť,“ pokračovala Catherine. „Musím sa vrátiť.“ Ale ja som chcel počuť viac. Opýtal som sa jej, kto je Robert Jarrod. Jeho meno spomenula pri predchádzajúcom sedení, keď mi oznámila, že potrebuje moju pomoc.

„Neviem... Možno je z inej úrovne a nie z tejto.“ Zjavne ho nemohla nájsť. „Iba ak on bude chcieť, iba ak sa on sám rozhodne prísť ku mne,“ šepkala, „vtedy mi pošle odkaz. Potrebuje vašu pomoc.“

Ešte stále som nechápal, ako by som mu mohol pomôcť.

„Ja neviem,“ odvetila Catherine. „Ale vy ste ten, kto sa musí poučiť, nie ja.“

To ma zaujalo. Bol to materiál pre mňa? Alebo som mal pomôcť Robertovi Jarrodovi tým, že sa poučím? Nikdy sa nám neozval.

„Musím sa vrátiť,“ zopakovala. „Najprv musím ísť k svetlu.“ Zrazu sa vyľakala. „Och, vážala som príliš dlho... musím preto znovu čakať.“ Kým čakala, pýtal som sa jej, čo vidí a cíti.

„Len iných duchov, iné duše. Tiež čakajú.“ Opýtal som sa jej, či nemá pre nás nejaké ponaučenie, kým čaká. Môžete nám povedať, čo musíme vedieť?“ požiadal som ju.

„Nie sú tu, nemám čo povedať,“ odvetila. Fascinujúce. Ak tam neboli Majstri, ktorých si mohla vy počuť, Catherine samostatne nevedela poskytnúť vedomosti.

„Cítim sa tu veľmi nepohodlne. Chcem ísť... Keď nastane správny čas, pôjdem.“ V tichu prešli znovu dlhé minúty. Konečne nastal ten správny čas. Bola v ďalšom živote.

„Vidím jablone... a dom, biely dom. V tom dome bývam. Jablká sú červivé... červíky, nedajú sa jesť. Je tam hojdačka, hojdačka na strome.“ Požiadal som ju, aby sa pozrela na seba.

„Mám svetlé vlasy; som päťročná. Volám sa Catherine.“ Prekvapilo ma to. Vošla do svojho súčasného života; bola päťročnou Catherine. To, že je tam, musí mať nejakú príčinu. „Stalo sa niečo Catherine?“

„Môj otec sa na nás hnevá... lebo sme nemali ísť von. On ma... bije ma palicou. Je veľmi hrubá; bolí to... bojím sa.“ Vzlykala a rozprávala ako dieťa. „Neprestane, kým nám neublíži. Prečo nám to robí? Prečo sa správa tak hanebne?“ Požiadal som ju, aby sa na svoj život pozrela z vyššej perspektívy a sama našla odpoveď. Nedávno som čítal, že ľudia to dokážu. Niektorí autori nazývajú túto perspektívu Vyššie ja alebo Lepšie ja. Bol som zvedavý, či sa Catherine môže dostať do tohto stavu, či naozaj existuje. Ak by to dokázala, bola by to účinná terapeutická technika, skratka k pochopeniu a porozumeniu.

„Nikdy nás nechcel,“ ticho zašepkala. „Má pocit, že sme sa votreli do jeho života. Nechce nás.“

„Ani tvojho brata?“ spýtal som sa.

„Môjho brata si prial ešte menej. Nikdy si neplánovali mať dieťa.“

„Neboli zosobášení, keď... ho počali.“ Pre Catherine to bola nová, zarážajúca informácia. Predtým nevedela o predmanželskom tehotenstve. Jej matka neskôr potvrdila pravdivosť tohto odhalenia.

Hoci rozprávala o svojom živote, Catherine teraz hovorila s takou múdrosťou a nadhľadom, ktoré boli predtým prísne vymedzené len pre medzištádium alebo duchovný stav. Akosi sa dostala do svojho „vyššieho“ vedomia, istého druhu nadvedomia. Možno toto bolo to Vyššie ja, ktoré opisovali iní. Hoci nebola v kontakte s Majstrami a ich obrovskými vedomosťami, napriek tomu v stave nadvedomia oplývala hlbokým porozumením a informáciami, ako napríklad o počatí svojho brata. Keď sa Catherine prebrala z hypnózy a bola pri vedomí, bola oveľa nepokojnej-

šia a obmedzenejšia, oveľa jednoduchšia a primerane k tomu i povrchnejšia. Celkom určite sa do tohto stavu nadvedomia nedostala náhodou. Premýšľal som, či proroci a mudrci z východných a západných náboženstiev, označovaní ako „skutoční“, boli schopní využiť tento stav nadvedomia na to, aby získali svoju múdrosť a vedomosti. Ak je to tak, všetci máme schopnosť tak urobiť, lebo všetci musíme mať toto nadvedomie. Psychoanalytik Carl Jung si bol vedomý rôznych úrovní vedomia. Písal o kolektívnom nevedomí, stave, ktorý bol podobný stavu nadvedomia, v ktorom sa ocitla Catherine.

Nepreklenuteľná medzera medzi Catherininým vedomím, jej prebudeným intelektom a hladinou úrovne nadvedomia, ktorú dosiahla v tranze, ma čoraz viac frustrovala. Kým bola v hypnóze, mohol som s ňou v hladine nadvedomia viesť fascinujúce filozofické dialógy. Keď sa však prebrala, neprejavovala záujem o filozofiu alebo podobné záležitosti. Žila vo svete každodenného detailu, zanedbávajúc génia, ktorý v nej driemal.

Zatiaľ ju trápil jej otec, a bolo jasné prečo. „Ešte sa musí mnohému naučiť,“ riekol som spýtavo.

„Áno... aj sa naučí.“

Opýtal som sa, či vie, čo sa musí naučiť. „Tá vedomosť mi nebola odhalená.“ Tón jej hlasu bol nezúčastnený, vzdialený.

„Čo mi bolo odhalené, je dôležité pre mňa, týka sa to len mňa. Každá osoba musí prejsť o seba záujem... tým, že sa stane... celistvou. Musíme sa toho veľa naučiť... každý z nás. Ponaučenia získavame jedno po druhom... po poriadku. Iba vtedy pochopíme, čo potrebuje človek vedľa nás, čo on alebo ona postráda, alebo čo postrádame my, aby sme sa mohli stať celistvými.“ Hovorila tichým šepotom a jej šepot dával pocit láskyplnej nestrannosti.

Keď Catherine znovu prehovorila, znovu sa ozval detský hlas. „Chce, aby mi bolo zle! Núti ma jesť to jedlo, ktoré nechcem. Je to nejaké jedlo zo ... šalátu, cibule, jedlo, ktoré nenávidím. Núti ma, aby som ho zjedla, a pritom vie, že mi z toho bude zle. Ale jemu je to jedno!“ Catherine sa začala zadúšať. Lapala po vzduchu. Znovu som jej navrhol, aby scénu sledovala z vyššej perspektívy, že musí pochopiť, prečo jej otec takto konal.

Catherine rozprávala zachrípnutým šepotom. „Musí to v ňom zaplniť dajaké prázdno. Nenávidí ma kvôli tomu, čo urobil. Nenávidí za to seba i mňa.“ Takmer som zabudol na to, že bola sexuálne zneužitá, keď mala tri roky. „Preto ma musí potrestať... Určite som urobila niečo, čo ho k tomu donútilo.“ Mala len tri roky a jej otec bol opitý. A pritom odvtedy nosila v sebe hlboko zakorenený pocit viny. Vyvetlil som jej to.

„Boli ste len dieťa. Teraz sa musíte tejto viny zbaviť. Neurobili ste nič. Čo také by mohlo urobiť trojročné dieťa? To nie vy ste vinná, ale váš otec.“

„Musel ma teda tiež nenávidieť,“ jemne zašepkala. „Poznala som ho už predtým, ale teraz túto informáciu nemôžem vyhľadať. Musím sa vrátiť späť do toho času.“ Hoci už prešlo niekoľko hodín, chcel som, aby sa vrátila k ich predchádzajúcemu vzťahu. Dal som jej podrobné pokyny.

„Ste v hlbokkej hladine. O chvíľu začnem počítať dozadu, od troch k jednej. Budete v hlbšej hladine a budete sa cítiť absolútne bezpečne. Vaše vedomie sa znovu bude môcť voľne pohybovať v čase, až do doby, keď sa začalo spojenie s otcom z vášho súčasného života, do obdobia, ktoré malo najväčší dopad na to, čo sa odohralo medzi vami a ním. Keď poviem 'jeden', budete späť v tom minulom živote a budete si to pamätať. Je to dôležité pre to, aby ste

vyzdraeli. Vy to dokážete. Tri... dva... jeden.“ Nastala dlhá pauza.

„Nevidím ho... ale vidím, že zabíjajú ľudí!“ Jej hlas zosilnel a zdrsnel. „Nemáme právo náhle zmariť životy ľudí predtým, než si odžili svoju karmu. A robíme to. Nemáme na to právo. Bude pre nich oveľa väčším trestom, ak ich necháme žiť. Keď zomrú a prejdú do ďalšej dimenzie, budú trpieť tam. Ostanú veľmi netrpezliví. Nebudú môcť nájsť pokoj. A budú poslaní späť, ale ich život bude veľmi ťažký. A budú všetko musieť vynahradiť tým ľuďom, ktorým ublížili nespravodlivosťou, čo na nich napáchali. Berú týmto ľuďom život, a nemajú na to právo. Iba Boh ich môže trestať, nie my. Budú potrestaní.“

Prešla minúta ticha. „Odišli,“ zašepkala. Duchovní majstri nám dnes poslali silné a jasné posolstvo. Nemáme zabíjať, bez ohľadu na okolnosti. Iba Boh môže trestať.

Catherine bola vyčerpaná. Rozhodol som sa odložiť naše pátranie po spojení s jej otcom v minulých životoch a prebrať ju z tranzu. Nepamätala si nič, len svoju inkarnáciu ako Christian a mladá Catherine. Bola vyčerpaná, pritom však pokojná a uvoľnená, akoby sa zbavila ťažkého bremena. Moje oči sa stretli s Carolínymi očami. Aj my sme boli vyčerpaní. Chveli sme sa a potili sa, a priam viseli na každom slove. Podelili sme sa o neuveriteľný zážitok.

Kapitola šiesta

Sedenia s Catherine vždy trvali niekoľko hodín, a preto som ich zaradil na koniec dňa. Keď vošla o týždeň do mojej pracovne, ešte stále pôsobila veľmi pokojne. Telefonicky sa rozprávala s otcom. Nehovorila mu žiadne podrobnosti, ale mu svojím spôsobom odpustila. Nikdy som ju nevidel takú vyrovnanú. Žasol som nad tým, ako rýchlo robila pokroky. Len zriedkavo sa pacient s takýmito chronickými, hlboko zakorenenými stavmi úzkosti a strachu tak neuveriteľne rýchlo zotavoval. Ťažko však možno povedať, že Catherine bola obyčajný pacient, a aj priebeh terapie, ktorú podstupovala, bol určite jedinečný.

„Vidím porcelánovú bábiku na rímse kozuba.“ Rýchlo upadla do hlbokého tranzu. „Na oboch stranách kozuba sa nachádzajú knihy. Je to izba v nejakom dome. Vedľa bábiky sú svietniky. A obraz... akejsi tváre, tváre muža. Je to on...“ Pozorne skúmala izbu. Opýtal som sa jej, čo vidí.

„Na dlážke je akási pokrývka. Je huňatá ako ... je to kožušina, áno... dlážku pokrýva nejaká kožušina. Vpravo sú dve sklené dvere... vedú von na verandu. Vpredu pred domom sú štyri schody a stĺporadie – dolu vedú štyri schodištia. Vedú k chodníku. Okolo sú vysoké stromy. Vonku sú nejaké kone. Sú zapriahnuté do ... akýchsi kočov.“

„Viete, kde to je?“ vyzvedal som. Catherine sa zhlboka nadýchla. „Nevidím názov,“ šepkala, „ale rok, rok tu niekde musí byť. Je osemnásť storočie, ale nevidím ... sú tu stromy a žlté kvety, veľmi krásne žlté kvety.“ Tie kvety rozptýlili jej pozornosť. „Nádherne voňajú; voňajú sladko, tie kvety... zvláštne kvety, sú veľké... žlté kvety a v strede sú čierne.“

Zostala medzi kvetmi a odmlčala sa. Spomenul som si na pole so slnečnicami na juhu Francúzska. Opýtal som sa jej na podnebie.

„Je veľmi mierne, ale nefúka. Ani horúce, ani chladné.“ Nepodarilo sa nám identifikovať túto lokalitu. Zobral som ju späť do domu, preč od fascinujúcich kvetov, a opýtal sa jej, koho portrét visí nad kozubom.

„Nemôžem... stále počujem Aaron... volá sa Aaron.“ Spýtal som sa, či jemu patrí ten dom. „Nie, patrí jeho synovi. Ja tam pracujem.“ Opäť raz bola slúžkou. Nikdy, ani len trošku, sa nepriblížila spoločenskému postaveniu Kleopatry alebo Napoleona. Tí, ktorí pochybujú o reinkarnácii, tak ako ešte pred dvoma mesiacmi i moje vedecky školené ja, často poukazujú na oveľa väčší počet inkarnácií na slávnych ľuďoch, než by sa očakávalo. Teraz som sa ocitol v tom najnezvyčajnejšom postavení, keď sa reinkarnácia vedecky potvrdzovala priamo v mojej pracovni na oddelení psychiatrie. A bolo mi odhalené oveľa viac ako reinkarnácia.

„Nohu mám...“ pokračovala Catherine, „veľmi ťažkú. Bolí ma. Mám pocit, akoby som ju ani nemala... Mám poranenú nohu. Kopol ma kôň.“ Povedal som jej, aby sa pozrela na seba.

„Mám hnedé vlasy, hnedé kučeravé vlasy. Na vlasoch mám akýsi čepiec, biely čepiec... modré šaty a cez ne mám prehodenú... zásteru. Som mladá, ale nie dieťa. Ale noha ma bolí. Stalo sa to pred chvíľou. Strašne ma bolí.“ Bolo na nej vidieť, že bolesť je veľká. „Podkova... podkova. Kopol ma podkovou. Je to veľmi, veľmi divý kôň.“ Hlas jej slabol s ustupujúcou bolesťou. „Cítim vôňu sena, krmiva v stodole. Okolo stajní pracujú aj iní ľudia.“ Opýtal som sa, aké mala povinnosti.

„Som zodpovedná za služby v dome... posluho-

vanie vo veľkom dome. Mala som niečo do činenia aj s dojením kráv.“ Chcel som sa dozvedieť niečo viac o majiteľoch domu.

„Pani je dosť moletná, vyzereá veľmi ošumelo. A sú tam dve dcéry... Nepoznám ich...“ dodala, vytušiac svoju ďalšiu otázku, či sa niektorá z nich neobjavila v súčasnom živote Catherine. Vypytoval som sa na jej vlastnú rodinu z osemnásteho storočia.

„Neviem; nevidím ich. Nevidím tam so mnou nikoho.“ Opýtal som sa, či tam býva. „Bývala som tu, áno, ale nie v hlavnom dome. Veľmi malý... dom nám poskytli. Sú tam sliepky. Zbierame vajcia. Sú to hnedé vajcia. Môj dom je veľmi malý... a biely... jedna miestnosť. Vidím muža. Žije so mnou. Vlasy má veľmi kučeravé a oči modré.“ Opýtal som sa, či boli manželia.

„Nie tak, ako oni chápali manželstvo.“ Narodila sa tam? „Nie, na majetok ma priviedli, keď som bola ešte veľmi mladá. Moja rodina bola veľmi chudobná.“ Nezdalo sa, že svojho druha pozná. Dal som jej pokyn, aby sa posunula v čase k najbližšej významnej udalosti v tom živote.

„Vidím niečo biele... biele s mnohými stužkami. Určite je to klobúk. Akýsi čepiec s perami a bielymi stužkami.“

„Kto má na hlave ten klobúk ? Je to –“ Prerušila ma.

„Predsa pani domu.“ Cítil som sa trochu hlúpo. „Jedna z jej dcér sa vydáva. Celá usadlosť to oslavuje.“ Spýtal som sa, či v novinách bolo uverejnené niečo o svadbe. Ak áno, bol by som chcel, aby sa pozrela na dátum.

„Nie, nemyslím, že tam majú noviny. Nevidím nič podobné novinám.“ Bolo ľahké urobiť nejakú dokumentáciu v priebehu tohto minulého života. „Vidíte na svadbe aj seba?“ opýtal som sa. Odpovedala rýchlo, hlasným šepotom.

„My nie sme na svadbe. Môžeme sa len pozerať na prichádzajúcich a odchádzajúcich ľudí. Sluhovia tam nesmú.“

„Čo cítite?“

„Nenávisť.“

„Prečo? Zle s vami zaobchádzajú?“

„Lebo sme chudobní,“ ticho odvetila, „a sme k nim pripútaní. A máme tak málo v porovnaní s nimi.“

„Dostanete sa niekedy z tejto usadlosti? Alebo tu prežijete svoj život?“

Nostalgicky odpovedala. „Prežijem tu celý život.“ Priam som cítil jej smútok. Jej život bol aj ťažký, aj beznádejný. Posunul som ju ku dňu smrti.

„Vidím dom. Ležím v posteli, ležím v posteli. Dávajú mi niečo piť, je to teplé. Vonia to mäťou. Ťažko sa mi dýcha. Akoby som mala balvan na prsiach... Bolí ma v hrudi a chrbte... Je to silná bolesť... ťažko sa rozpráva.“ Od veľkej bolesti dýchala rýchlo a plytko. Po niekoľkých minútach agónie jej tvár zmäkla a telo sa uvoľnilo. Dýchanie sa upravilo.

„Opustila som telo.“ Hovorila hlasno, zastretým hlasom. „Vidím nádherné svetlo... Prichádzajú ku mne ľudia. Idú mi pomôcť. Úžasní ľudia. Neboja sa... cítim sa veľmi ľahko...“ Nastala dlhá prestávka.

„Čo si myslíte o živote, ktorý ste práve opustili?“

„O tom neskôr. Teraz cítim len pokoj. Je čas útechy. Všetci títo ľudia potrebujú povzbudenie. Duša... duša tu nachádza pokoj. Všetky bolesti tela nechávate za sebou. Vaša duša je pokojná a vyrovnaná. Je to úžasný pocit... nádherný, akoby na vás stále svietilo slnko. To svetlo je také žiarivé! Každý k nemu prichádza. Vyviera z neho energia. Naša duša ide k nemu okamžite. Je ako magnetická sila, ktorá nás priťahuje. Je nádherné. Je ako zdroj energie. Vie, ako uzdravovať.“

„Má nejakú farbu?“

„Má mnoho farieb.“ Odmlčala sa a oddychovala v žiare toho svetla.

„Aké máte pocity?“ dovolil som si otázku.

„Žiadne... iba pocit pokoja. Ste medzi priateľmi. Všetci sú tam. Vidím mnoho ľudí. Niektorých poznám; iných nie. Ale všetci tam čakáme.“ Naďalej čakala a minúty pomaly plynuli. Rozhodol som sa, že zrýchlim tempo.

„Rád by som sa čosi opýtal.“

„Koho,“ ozvala sa Catherine.

„Nieкого – vás, alebo Majstrov,“ vyhýbavo som riekol. „Myslím, že keď toto pochopíme, pomôže nám to. Otázka znie: Vyberáme si sami čas a spôsob nášho narodenia a smrti? Môžeme si vybrať, v akej situácii sa ocitneme? Môžeme si znovu vybrať čas nášho prechodu? Myslím, že ak tomu porozumieme, zbavíme sa mnohých obáv. Je tam niekto, kto by mohol odpovedať na túto otázku?“ Miestnosť akoby ochladla. Keď Catherine znovu prehovorila, jej hlas znel hlbšie a zvučnejšie. Bol to hlas, ktorý som nikdy predtým nepočul. Bol to hlas básnika.

„Áno, sami si vyberáme, kedy vojdeme do fyzického stavu a kedy ho opustíme. Vieme, kedy sme dokončili to, čo sme mali tam dolu dokončiť. Vieme, kedy sa čas naplnil, a vtedy sa zmierime so smrťou. Pretože viete, že v tom živote už viac nič nezískate. Ak ste mali čas, ak ste mali čas oddýchnuť si a svoju dušu nabiť novou energiou, potom vám bude dovolené vybrať si, či znovu vstúpите do fyzického stavu. Ľudia, ktorí váhajú, ktorí si nie sú istí, či sa chcú sem vrátiť, môžu stratiť šancu, ktorá im bola poskytnutá, šancu splniť to, čo musia, kým sú vo fyzickom stave.“

Bolo mi hneď úplne jasné, že toto nehovorí Catherine. „Kto mi to hovorí,“ naliehal som; „kto rozpráva?“

Catherine odpovedala svojím známym tichým šepotom. „Neviem. Ten hlas patrí niekomu veľmi... niekomu, kto riadi veci, ale ja neviem, kto to je. Počujem len jeho hlas a usilujem sa povedať vám, čo hovorí.“

Vedela tiež, že tieto poznatky nemá zo seba, ani z nadvedomia, ani z nevedomia. A dokonca ani z jej nadvedomého ja. Akýmsi spôsobom načúvala slovám alebo myšlienkam niekoho veľmi jedinečného, niekoho, kto „riadil veci“, a potom ich oznamovala mne. Tak sa objavil ďalší Majster, úplne iný ako tí, od ktorých som dostával odkazy plné múdrosti. Bol to nový duch, s charakteristickým hlasom a štýlom, poetickým a vyrovnaným. Bol to Majster, ktorý hovoril o smrti bez okolkov, a pritom jeho hlas i myšlienky boli pre-siaknuté láskou. Bolo cítiť, že tá láska je vrúcna a skutočná, a pritom nestranná a univerzálna. Tá láska dávala pocit nevýslovného šťastia, ale nezadúšala, ani nebola emotívna alebo zväzujúca. Vyžarovala pocit láskyplnej nestrannosti alebo nestrannej láskavosti a pocit vzdialenej spolupatričnosti.

Catherine začala šepkať čoraz hlasnejšie. „Neve-rím týmto ľuďom.“

„Ktorým ľuďom neveríte?“ žiadal som vysvetlenie.

„Majstrom.“

„Neveríte im?“

„Nie, chýba mi viera. Preto bol môj život taký ťažký. V tom živote mi chýbala viera.“ Rozvážne vy-hodnocovala svoj život v osemnástnom storočí. Opýtal som sa jej, čo sa v tom živote naučila.

„Poučila som sa o hneve a zášti, o zatvrdzovaní citov voči ľuďom. Poučila som sa tiež, že ja neriadim svoj život. Chcem mať nad ním kontrolu, ale žiadnu nemám. Musím veriť v Majstrov. Ale ja som v nich neverila. Mala som pocit, akoby som bola od začiatku odsúdená. Nikdy som sa na veci nevedela pozrieť

z príjemnej stránky. Musíme veriť . . . musíme veriť. A ja pochybujem. Uprednostnila som pochybnosť pred vierou.“ Odmlčala sa.

„Čo by sme vy i ja mali urobiť, aby sme boli lepší? Sú naše cesty rovnaké?“ Spýtal som sa. Odpoveď prišla od Majstra, ktorý minulý týždeň hovoril o intuitívnych silách a návrate z kómy. Hlas, štýl, tón reči, to všetko bolo iné ako Catherinin hlas a mužný, poetický hlas Majstra, ktorý práve dohovoria.

„Cesta každého je v podstate rovnaká. Všetci si musíme osvojiť určité postoje, kým sa nachádzame vo fyzickom stave. Niektorí z nás si ich osvoja rýchlejšie ako iní. Zhovievavosť, nádej, vieru, lásku . . . všetci ich musíme spoznať, dôkladne spoznať. Lebo nie je len jedna nádej, jedna viera a jedna láska – pod každú z nich spadá veľmi veľa vecí. Existuje veľa spôsobov, ako ich prejaviť. A my sme zatiaľ do každej len trochu načreli...“

„Ludia, ktorí sú nábožensky založení, sa dostali bližšie než ktokoľvek z nás, pretože sa zaviazali dodržiavať sľub čistoty a poslušnosti. vzdali sa mnohého a nežiadajú za to nič. My ostatní stále žiadame odmenu – odmenu a ospravedlnenie za naše správanie . . . keď odmena neprichádza, tá odmena, ktorú my žiadame. Odmenou je konanie skutkov, ale konanie bez očakávanie čokoľvek . . . nesebecké konanie.“

„Ja som sa to nenaučila,“ ticho zašepkala Catherine.

Chvíľu som bol zmätený zo slova „čistota“, ale potom som si uvedomil, že jeho základný význam je „číry“, čo sa vzťahuje na celkom iný stav než iba sexuálnu zdržanlivosť.

„. . . Nehýriť,“ pokračovala. „Akákoľvek nestriednosť v konaní . . . hýrenie . . . Pochopíte to. Vy vlastne už rozumiete.“ Znovu zmĺkla.

„Snažím sa,“ dodal som. Potom som sa rozhodol sústrediť na Catherine. Možno Majstri ešte neodišli. „Ako môžem najlepšie Catherine pomôcť, aby prekonalala stavy strachu a úzkosti? A aby si zobrala ponaučenie? Je toto ten najlepší spôsob, alebo by som mal niečo zmeniť? Alebo ju nasledovať do špeciálnej sféry? Ako jej najlepšie môžem pomôcť?“

Odpoveď prišla hlbokým hlasom Majstra poetu. Nahol som sa na stoličke dopredu.

„Čo robíš, je správne. Ale toto je len pre teba, nie pre ňu.“ Odkaz znovu znel, že to je viac pre moje dobro, ako pre dobro Catherine.

„Pre mňa?“

„Áno. To, čo hovoríme, je pre teba.“ Nielenže hovoril o Catherine v tretej osobe, ale povedal „my“. Skutočne tam boli prítomní niekoľkí Majstri.

„Môžem vedieť, ako sa voláte?“ spýtal som sa a vzápätí ma trhlo od svetského charakteru mojej otázky. „Potrebujem, aby mi niekto poradil. Musím sa toho ešte veľa dozvedieť.“

Ako odpoveď prišla ľubostná báseň, báseň o mojom živote a smrti. Hlas bol tichý a nežný, a cítil som láskyplnú nestrannosť univerzálneho ducha. Počúval som s posvätnou úctou.

„Keď nastane čas, dostaneš radu. Radu dostaneš... keď nastane čas. Keď splníš svoje poslanie tam dolu, potom sa tvoj život skončí. Ale nie skôr. Ešte máš pred sebou veľa času... veľa času.“

Bol som zvedavý a zároveň sa mi uľavilo. Bol som rád, že nehovoril konkrétnejšie. Catherine začínala byť nepokojná. Hovorila veľmi tichučko.

„Padám, padám... snažím sa nájsť svoj život... padám.“ Vzdychna si a ja tiež. Majstri boli preč. Dupal som nad týmito zázračnými, veľmi osobnými odkazmi z pravého duchovného zdroja. Ich hlbší význam bol ohromujúci. Svetlo po smrti a život po smrti; to, že

si vyberáme, kedy sa narodíme a kedy zomrieme; isté a neomylné rady od Majstrov; životy vymeriavané nie rokmi, ale množstvom ponaučení a úloh, ktoré sa splnili; dobročinnosť, nádej, viera a láska konané bez ohľadu na odmenu – toto poznanie bolo určené mne. Ale za akým účelom? Načo ma sem poslali? Čo som tu mal zavŕšiť?

Vzrušujúce odkazy a udalosti, ktoré sa na mňa nahrnuli v mojej pracovni, sa odzrkadlili v hlbokých zmenách v mojom osobnom a rodinnom živote. Zmena sa postupne vkradla do môjho vedomia. Napríklad, išiel som autom so synom na medzifakultný baseballový zápas a zostali sme stáť vo veľkej dopravnej zápche. Dopravné zápchy ma vždy znervózňovali, a teraz zmeškáme prvý alebo aj druhý set. Uvedomil som si, že nie som podráždený. Nehádzal som vinu na nejakého nekompetentného vodiča. Mal som uvoľnené svaly na krku i na pleciach. Nepreniesol som svoje podráždenie na syna a čas sme si krátili rozhovorom. Uvedomil som si, že nechcem nič iné, len stráviť príjemné odpoľudnie s Jordanom a sledovať zápas, ktorý sme obaja mali radi. Účelom toho odpoľudnia bolo stráviť čas spolu. Keby som znervóznel a bol nahnevaný, celý výlet by bol pokazený.

Pozoroval som svoje deti a manželku a rozmýšľal, či sme boli spolu i predtým. Vybrali sme si sami, že sa budeme deliť o strasti, tragédie a radosti tohto života? Boli sme nestarnúci? Pociťoval som k nim nesmiernu lásku a nehu. Uvedomil som si, že ich chyby a nedostatky sú druhoradé. Nie sú vlastne také dôležité. Ale láska áno.

Z toho istého dôvodu som začal dokonca prehliadať aj moje vlastné chyby. Nepotreboval som byť dokonalý alebo sa po celý čas ovládať. Naozaj nebolo treba urobiť na niekoho dojem.

Bol som veľmi rád, že som sa mohol o tento zá-

žitok podeliť s Carole. Často sme sa po večeri rozprávali a rozoberali moje pocity a reakcie na sedeniach s Catherine. Carole mala analytické a fundované myslenie. Poznala môj sklon posudzovať zážitky s Catherine opatrne a vedecky, a zohrala úlohu advokata diaboli, aby mi pomohla posúdiť túto informáciu objektívne. Ako sa hromadili kritické dôkazy, že Catherine skutočne odhaľuje veľké pravdy, Carole prežívala so mnou moju radosť a delila sa o moje názory.

Kapitola siedma

Keď Catherine prišla o týždeň na ďalšiu terapiu, bol som pripravený prehrať jej pásku s neuveriteľným dialógom z minulého týždňa. Napokon, okrem spomienok na minulý život mi venovala aj nebeskú poéziu. Povedal som jej, že mi dala informácie o posmrtných zážitkoch, hoci ona si nepamätala nič z medžištádia alebo z duchovného stavu. Neochotne počúvala. Jej zdravotný stav sa ohromne zlepšil, bola oveľa šťastnejšia a necítila potrebu počúvať tento materiál. Okrem toho, bolo to všetko trochu „tajuplné“. Trval som na tom, aby počúvala. Bolo to nádherné, úžasné, povznášajúce a prišlo to cez ňu. Chcel som sa s ňou o to podeliť. Počúvala svoj tichý šepot z pásky iba pár minút, a potom ma donútila, aby som to vypol. Povedala, že je to skrátka príliš záhadné a znervózňuje ju to. Zmlkol som, spomenúc si na slová, „toto je len pre teba, nie pre ňu“.

Rozmýšľal som, ako dlho budeme pokračovať v sedeniach, pretože jej stav sa zlepšoval každým týždňom. Teraz už iba niekoľko vlniek čerilo jej predtým rozbúrené jazero. Ešte vždy sa bála uzavretých priestorov a vzťah medzi ňou a Stuartom bol doslova páľčivý. V ostatných smeroch urobila pozoruhodný pokrok.

Tradičné psychoterapeutické sedenie sme nemali už celé mesiace. Nebolo potrebné. Pár minút sme sa porozprávali, aby sme nadviazali na udalosti týždňa, potom sme rýchlo pristúpili k hypnotickej regresii. Či už kvôli skutočným spomienkam na vážne traumy alebo každodenné minitraumy, alebo vďaka procesu znovuprežívania zážitkov sa Catherine fakticky uzdravila. Jej fóbie a záchvaty paniky sa už takmer vytratili.

Nemala strach zo smrti alebo umierania. Už sa viac nebála, že stratí nad sebou kontrolu. V súčasnosti používajú psychiatri na liečbu ľudí so symptómami, aké mala Catherine, vysoké dávky trankvilizérov a antidepresívnych liečiv. Okrem liekov pacienti často podstupujú intenzívnu psychoterapiu, alebo sa zúčastňujú na skupinovej terapii. Mnohí psychiatri sú presvedčení, že také symptómy, aké mala Catherine, sú biologického pôvodu, že sú spôsobené nedostatkom jednej alebo niekoľkých chemických zlúčenín v mozgu.

Ako som Catherine hypnotizoval do stavu hlbokého tranzu, rozmýšľal som, aké je to pozoruhodné a nádherné, že počas tých týždňov sa takmer celkom uzdravila bez použitia liečiv a tradičnej alebo skupinovej terapie. Tu nešlo len o potlačenie symptómov, prežitie so zaťatými zubami, život mučený strachom. Toto bolo skutočné uzdravenie, bez akýchkoľvek symptómov. Catherine bola žiarivejšia, vyrovnanejšia a šťastnejšia, než som si kedy dovolil dúfať.

Jej hlas sa znovu stal tichým šepotom. „Som v akejsi budove s klenutým stropom. Strop je modrý a zlatý. Sú tam aj iní ľudia. Majú oblečené... staré... akési rúcho, veľmi staré a špinavé. Neviem, ako sme sa tam dostali. V miestnosti je veľa postáv. Sú tam aj akési sochy, ktoré stoja na akomsi kamennom podstavci. Na konci miestnosti sa nachádza obrovská zlatá postava. Podobá sa na... Je veľmi veľká a má zlaté krídla. Vyzerá veľmi zlovestne. V miestnosti je veľmi horúco, veľmi horúco... Horúco je preto, lebo v nej nie sú žiadne otvory. Musíme zostať mimo dediny. Niečo s nami nie je v poriadku.“

„Ste chorí?“

„Áno, všetci sme chorí. Neviem, čo je to s nami, ale odumiera nám pokožka. Zostáva veľmi čierna. Je mi zima. Vzduch je veľmi suchý, stuchnutý. Nemôže-

me sa vrátiť do dediny. Musíme sa držať mimo nej. Niektorí z nás majú zdeformované tváre.“

Táto choroba sa zdala byť hrozná, ako lepra. Ak aj Catherine niekedy prežila nádherný život, zatiaľ sme naň nenadabali.

„Ako dlho tam musíte zostať?“

„Navždy,“ smutne poznamenala, „až kým neumrieme. Toto sa nedá vyliečiť.“

„Viete, ako sa tá choroba volá? Ako ju nazývajú?“

„Neviem. Pokožka sa veľmi vysuší a scvrkne. Už som tu mnoho rokov. Sú aj takí, ktorí práve prišli. Naspäť niet cesty. Všetci sme odsúdení ... na smrť.“

Život v jaskyni bol pre ňu mizernou existenciou.

„Musíme si uloviť potravu. Vidím akési divé zviera, na ktoré poľujeme ... má rohy. Je hnedé a má rohy, veľké rohy.“

„Navštevuje vás niekto?“

„Nie. Nemôžu sa k nám priblížiť, lebo by sa tiež nakazili tým zlom. Sme prekliati... za nejaké zlo, ktoré sme spáchali. A toto je náš trest.“ Zrnká piesku jej teológie sa neprestajne presýpali piesočnými hodi-
dami jej životov. Iba po smrti, v duchovnom stave, nachádzala prijatie a upokojujúcu stabilitu.

„Viete, aký rok sa píše?“

„Stratili sme pojem o čase. Sme chorí; prosto čakáme na smrť.“

„Nie je žiadna nádej?“ cítil som jej zúfalstvo.

„Niet žiadnej nádeje. Všetci zomrieme. A ruky ma veľmi bolia. Celé telo mám slabé. Som stará. Ťažko sa pohybujem.“

„Čo sa stane, keď sa už vôbec nebudete môcť hýbať?“

„Prenesú vás do ďalšej jaskyne a tam nechajú zomrieť.“

„Čo robia s mŕtvymi?“

„Uzavrú vchod do jaskyne.“

„Stane sa niekedy, že uzavrú vchod do jaskyne skôr, než osoba umrie?“ Pátral som po záchytnom bode, ktorý by vysvetľoval jej strach z uzavretých priestorov.

„Neviem. Ešte som tam nikdy nebola. Som v miestnosti s ostatnými ľuďmi. Je veľmi horúco. Som opretá o stenu, len tak ležím.“

„Na čo slúži tá miestnosť?“

„Na uctievanie ... mnohých bohov. Je veľmi horúco.“ Posunul som ju v čase. „Vidím čosi biele. Vidím čosi biele, akýsi baldachýn. Nieкого prenášajú.“

„Ste to vy?“

„Neviem. Smrť uvítam. Telo mi spaľuje bolesť.“ Catherinine pery sa od bolesti zúžili a ťažko dýchala, lebo v jaskyni bolo horúco. Preniesol som ju do chvíle smrti. Stále prerývane dýchala.

„Dýcha sa vám ťažko?“ opýtal som sa.

„Áno, je tu tak horúco... cítim... tak horúco, veľká tma. Nevidím... a nemôžem sa pohnúť.“ Ochrnutá a opustená, umierala v horúcej, tmavej jaskyni. Ústie do jaskyne už bolo uzavreté. Cítila sa biedne a veľmi sa bála. Dýchala čoraz rýchlejšie a nepravidelnejšie, až kým ju nevyslobodila milosrdná smrť, ktorá ukončila jej zmučený život.

„Cítim sa veľmi ľahká... akoby som sa vznášala. Tu je to veľmi žiarivé. Je to nádhera!“

„Máte bolesti?“

„Nie!“ Odmlčala sa a ja som čakal na Majstrov. Namiesto toho ju však odnášalo preč. „Padám, veľmi rýchlo. Idem späť do tela!“ Zdalo sa, že aj ona je prekvapená, nielen ja.

„Vidím budovy, budovy s okrúhlymi stĺpmi. Je tam veľa budov. Sme vonku. Okolo sú stromy – olivovníky. Je to veľmi krásne. Na niečo sa pozeráme... Ľudia majú nasadené veľmi čudné masky; zakrývajú

im tváre. Je nejaký sviatok. Oblečené majú dlhé rúcha a tváre im zakrývajú masky. Predstierajú, že sú niekým, kým nie sú. Sú na pódiu... nad miestom, kde sedíme.“

„Sledujete hru?“

„Áno“

„Ako vyzeráte vy? Pozrite sa na seba.“

„Mám hnedé vlasy. Mám ich zapletené stužkami.“

Zmlkla. Opis jej výzoru a prítomnosť olivovníkov mi pripomenuli Catherinin minulý život v Grécku, 1500 rokov pred n. l., keď som bol jej učiteľom, Diogenom. Rozhodol som sa to preskúmať.

„Viete, aký je dátum?“

„Nie.“

„Sú s vami ľudia, ktorých poznáte?“

„Áno, veďľa mňa sedí môj manžel. Nepoznám ho.“ (V súčasnom živote.)

„Máte deti?“

„Práve som obťažkaná.“ Bolo zaujímavé, aké slová Catherine vyberala, trochu starobylé a už vôbec nie také, aké používala, keď bola pri vedomí.

„Je tam váš otec?“

„Nevidím ho. Vy ste tam niekde... ale nie so mnou.“ Takže som mal pravdu. Vrátili sme sa o tridsaťpäť storočí naspäť.

„Čo tam robím?“

„Práve sa pozeráte na hru, ale inak vyučujete. Vyučujete... Naučili sme sa od vás o... kockách, kruhoch, smiešnych veciach. Tam ste, Diogenes.“

„Čo ešte o mne viete?“

„Ste starý. Sme akýsi príbuzní... ste brat mojej matky.“

„Poznáte ostatných z mojej rodiny?“

„Poznám vašu ženu... a vaše deti. Máte synov. Dvaja z nich sú starší ako ja. Moja matka umrela; umrela veľmi mladá.“

„Vychoval vás otec?“

„Áno, ale teraz som vydatá.“

„Čakáte dieťa?“

„Obávam sa, že áno. Nechcem umrieť pri pôrode.“

„Stalo sa to vašej matke?“

„Áno.“

„A bojíte sa, že sa to príhodi i vám?“

„Stáva sa to často.“

„Je to vaše prvé dieťa?“

„Áno; mám strach. Má sa čoskoro narodiť. Som veľmi široká. Nemôžem sa pohodlne pohybovať... Je chladno.“ Posunula sa dopredu v čase. Dieťa sa malo práve narodiť. Catherine nikdy nemala dieťa a ja som žiadne nepriviedol na svet už štrnásť rokov, odkedy som skončil pôrodnícku prax na lekárskej fakulte.

„Kde sa nachádzate?“ opýtal som sa.

„Ležím na niečom kamennom. Je to veľmi studené. Mám bolesti... Niekto mi musí pomôcť. Niekto mi musí pomôcť.“ Povedal som jej, aby zhlboka dýchala, že bábätko sa narodí bezbolestne. Lapala po dychu a zároveň stenala. Pôrodné bolesti mala ešte niekoľko minút, a potom sa narodilo dieťa. Mala dcéru.

„Cítite sa teraz lepšie?“

„Veľmi slabo ... toľko krvi!“

„Viete, aké jej dáte meno?“

„Nie, som príliš unavená ... chcem svoje dieťa.“

„Vaše dieťa je tu,“ improvizoval som, „malé dievčatko.“

„Áno, manžel bude veľmi rád.“ Bola vyčerpaná. Dal som jej pokyn, aby si trochu zdriemla a osviežená sa zobudila. Asi o minútu alebo dve som ju prebral zo spánku.

„Cítite sa lepšie?“

„Áno... Vidím zvieratá. Nesú niečo na chrbtoch. Majú na nich koše. V košoch je veľa vecí... potraviny... akési červené ovocie...“

„Je to pekná krajina?“
„Áno, oplývajúca potravou.“
„Poznáte meno tej krajiny? Ako ju nazývate, keď sa vás cudzinec opýta na meno dediny?“
„Katánia... Katánia.“
„Znie to ako grécke mesto,“ pobádal som ju.
„To neviem. Vy áno? Odišli ste z dediny preč a potom ste sa vrátili. Ja nie.“ Toto bola finta. Keďže v tomto minulom živote som bol jej strýko, starší a múdrejší, opýtala sa mňa, či nepoznám odpoveď na svoju vlastnú otázku. Nanešťastie som však nemal prístup k tejto informácii.
„Prežili ste v dedine celý život?“ opýtal som sa.
„Áno,“ zašepkala, „ale vy ste cestovali, takže viete, čo vyučujete. Cestujete, aby ste sa naučili, spoznali krajinu... rozličné obchodné cesty, takže ich môžete zaznačiť a urobiť mapy... Ste starý. Chodíte s mladšími ľuďmi, pretože poznáte mapy. Ste veľmi múdry.“
„Aké mapy máte na mysli? Hviezdne mapy?“
„Vy, vy rozumiete symbolom. Môžete im pomôcť robiť... pomôcť im robiť mapy.“
„Spoznávate iných ľudí z dediny?“
„Ich nepoznám, ... ale poznám vás.“
„V poriadku. Aký je náš vzťah?“
„Veľmi dobrý. Ste veľmi láskavý. Rada vedľa vás sedávam, veľmi ma to upokojuje... Pomohli ste nám. Pomohli ste mojim sestram...“
„Prichádza však čas, keď vás musím opustiť, lebo som starý.“
„Nie.“ Nebola pripravená vyrovnáť sa s mojou smrťou. „Vidím akýsi chlieb, plochý chlieb, veľmi plochý a tenký.“
„Jedia ľudia ten chlieb?“
„Áno, môj otec, manžel a ja. A ostatní ľudia z dediny.“
„Pri akej príležitosti?“

„Je nejaký . . . nejaký sviatok.“

„Je tam váš otec?“

„Áno.“

„Je tam vaše dieťaťko?“

„Áno, ale nie je so mnou. Je s mojou sestrou.“

„Pozrite sa dôkladne na svoju sestru,“ navrhol som jej, snažiac sa spoznať niektorú významnú osobu zo súčasného Catherininho života.

„Áno. Naozaj ju poznám.“

„Spoznávate svojho otca?“

„Áno . . . áno . . . Edward. Sú tu figy, figy a olivy . . . a červené ovocie. Je tu ten plochý chlieb. A zabili niekoľko ovci. Práve ich opekajú.“ Nastala dlhá pauza. „Vidím čosi biele . . . je to štvorcová škatuľa. Tam ukladajú ľudí, keď zomrú.“

„Umrel teda niekto?“

„Áno . . . môj otec. Nepáči sa mi pohľad na neho. Nechcem ho vidieť.“

„Musíte sa pozeráť?“

„Áno. Vezmú ho preč a pochovajú. Je mi veľmi smutno.“

„Áno, viem. Koľko detí máte?“ Reportér vo mne ju nenechal smútiť.

„Tri, dvoch chlapcov a dievča.“ Keď poslušne zodpovedala moju otázku, vrátila sa k svojmu smútku. „Jeho telo položili pod nejaký, pod nejaký kryt . . .“ Pôsobila veľmi smutne.

„Umrel som už aj ja?“

„Nie. Pijeme hroznovú šťavu z pohára.“

„Ako vyzerám teraz?“

„Ste veľmi, veľmi starý.“

„Prežívate to už lepšie?“

„Nie! Keď umriete, budem sama.“

„Prežili ste svoje deti? Oni sa o vás postarajú.“

„Ale keď vy toho toľko viete.“ Zdala sa byť malým dievčatom.

„Dostanete sa z toho. Aj vy toho veľa viete. Budete v bezpečí.“ Uistil som ju a zdalo sa, že pokojne oddychuje.

„Už ste pokojnejšia? Kde ste teraz?“

„Neviem.“ Zjavne prešla do duchovného stavu, aj keď nezažila v tomto minulom živote svoju smrť. Tento týždeň sme prešli dosť podrobne cez dva minulé životy. Očakával som Majstrov, ale Catherine naďalej oddychovala. Po niekoľkých ďalších minútach čakania som sa opýtal, či by sa nemohla rozprávať s Duchovnými majstrami.

„Ešte som sa nedostala do tej úrovne,“ vysvetľovala. „Nemôžem s nimi hovoriť, kým sa tam nedostanem.“

Do tej úrovne sa však vôbec nedostala. Po dlhom čakaní som ju prebral z hypnózy.

Kapitola ôsma

Ďalšie sedenie sme mali mať o tri týždne. Na dovolenke, ležiac na tropickej pláži, som mal čas a dostatočný odstup zvážiť všetko, čo sa stalo s Catherine: hypnotické regresie do minulých životov s detailným pozorovaním a vysvetľovaním predmetov, procesov a faktov, o ktorých nemala v jej normálnom, bdelom stave najmenšie vedomosti; zlepšenie jej symptómov prostredníctvom regresí – zlepšenie, ktoré by ani zďaleka nedosiahla konvenčná psychoterapia za osemnásť mesiacov liečby; mrazivo presné odhalenia z posmrtného a duchovného stavu, odkiaľ Catherine sprostredkúvala vedomosti, ku ktorým nemala prístup; duchovná poézia a poučenia o dimenziách po smrti, o živote a smrti, o narodení a znovunarodení od Duchovných majstrov, ktorí hovorili učene a štýlom, čo vysoko prevyšoval Catherinine schopnosti. Bolo toho skutočne veľa, o čom sa dalo rozjímať.

Počas mnohých rokov som liečil stovky, ba možno tisícky pacientov, ktorí odrážali celé spektrum emočných porúch. Viedol som oddelenia hospitalizovaných pacientov na štyroch významných lekárskejších fakultách. Strávil som roky v psychiatrickej pohotovostnej službe, v ambulanciách a rôznych iných zariadeniach, kde som testoval a ošetroval ambulantných pacientov. Vedel som všetko o sluchových a zrakových halucináciách a schizofrenických preludoch. Liečil som pacientov s hraničnými syndrómami a poruchami hysterického charakteru vrátane rozštiepenej alebo viacnásobnej osobnosti. Prednášal som na oddelení liečiv a návykových látok, založenom pri Národnom inštitúte liečiv a návykových látok, a bol som dôkladne oboznámený s celou škálou účinkov liečiv na mozog.

Catherine netrpela žiadnym z týchto symptómov alebo syndrémov. To, čo sa vyskytlo, nebol prejav psychickej choroby. Nebola psychotičkou, nestrácala kontakt so skutočnosťou a nikdy netrpela halucináciami (videnie alebo počutie javov, ktoré v skutočnosti neexistujú) alebo preludmi (falošné presvedčenia).

Neužívala lieky a nemala sociopatické vlastnosti. Jej osobnosť nebola hysterická a neprejavovali sa u nej disociatívne tendencie. To znamená, že si plne uvedomovala svoje konanie a myslenie, nefungovala na „automatického pilota“, jej osobnosť nebola nikdy rozdvojená alebo viacnásobná. Materiál, ktorý produkovala, často prevyšoval štýlom aj obsahom jej vedomé schopnosti. Niektorá časť bola obzvlášť okultná, ako napríklad, keď spomenula udalosti a fakty z jej minulosti (napr. vedomosti o mojom otcovi a synovi), ako aj z jej minulosti. Mala vedomosti, ku ktorým vo svojom súčasnom živote nikdy nemala prístup alebo možnosť ich získať. Tieto vedomosti, ako aj celá táto skúsenosť boli cudzie jej kultúre, výchove a v mnohom protirečili jej presvedčeniu.

Catherine bola relatívne jednoduchá a čestná osoba. Nebola vedkyňou a nemohla si vymyslieť fakty, podrobnosti, historické udalosti, opisy a verše, ktoré cez ňu prišli. Ako psychiater a vedec som si bol istý, že tento materiál bol vytvorený istou časťou jej nevedomej mysle. To bola skutočnosť, o ktorej sa nedalo pochybovať. Ak by aj Catherine bola šikovnou herečkou, nedokázala by vymyslieť takýto sled udalostí. Tieto vedomosti boli priveľmi presné a priveľmi špecifické, a to bolo nad jej schopnosti.

Dumal som nad tým, aký terapeutický význam má skúmanie minulých Catherininých životov. Len čo sme sa náhodou dostali do tejto sféry, jej stav sa začal dramaticky zlepšovať bez akýchkoľvek medikamentov. V tejto sfére existuje akási mocná liečivá sila,

zjavne oveľa účinnejšia než konvenčná terapia alebo moderné lieky. Táto sila v sebe obsahuje spomienku a znovuprežívanie nielen závažných traumatických udalostí, ale aj každodenného poškodzovania nášho tela, mysle a ega. Svojími otázkami som sa pri skúmaní minulých životov snažil nájsť takéto poškodenia, ako sú chronické citové alebo fyzické zneužívanie, bieda a hlad, choroby a handicapy, sústavné prenasledovanie a predpojatosť, opakované zlyhania a podobne. Všimol som si aj oveľa väčšie tragédie, ako traumatický zážitok smrti, znásilnenie, masovú katastrofu alebo iný hrozný zážitok, ktorý mohol zanechať trvalú stopu. Technika bola podobná konvenčnej terapii používanej pri skúmaní detstva, až na to, že jej rámec netvorilo zvyčajných desať alebo pätnásť rokov, ale skôr niekoľko tisícročí. Preto otázky, ktoré som kládol, boli priamejšie a sugestívnejšie, než pri konvenčnej terapii. Úspech nášho neortodoxného bádania bol však neodškriepiteľný. Catherine sa uzdravovala (tak ako aj ostatní, ktorých som neskôr tiež liečil hypnotickou regresiou) závratnou rýchlosťou.

No jestvovalo aj iné vysvetlenie pre Catherinine spomienky z minulých životov? Môžu sa spomienky prenášať génmi? Táto možnosť je vede vzdialená. Genetická pamäť si vyžaduje ustavičný tok genetického materiálu z generácie na generáciu. Catherine žila v rôznych častiach sveta a jej genetická línia bola často prerušená. Umrela za povodne so svojim potomkom, alebo bola bezdetná, alebo umrela v mladom veku. Jej genetický vklad sa skončil a ďalej sa neprenášal. A čo jej prežívanie po smrti a v medzištádiu? Tam nebolo žiadne telo a celkom určite žiaden genetický materiál, a pritom spomienky trvali naďalej. Nie, genetické vysvetlenie treba zavrhnúť.

A čo Jungova myšlienka o kolektívnom nevedomí, čo keď sme nevdojak narazili na rezervoár všefud-

skej pamäti a skúseností? Divergentné kultúry často obsahovali podobné symboly, dokonca v snoch. Podľa Junga kolektívne nevedomie sa nezískava osobne, ale akosi sa „dedí“ v štruktúre mozgu. Zahŕňa pohnútky a predstavy, ktoré sa vždy znovu nečakane objavajú v každej kultúre bez toho, že by sa opierali o historické tradície alebo o ich šírenie. Catherinine spomienky som považoval za priveľmi špecifické, aby sa dali vysvetliť Jungovou koncepciou. Catherine neodhaľovala žiadne symboly a univerzálne predstavy alebo pohnútky. Tlmočila podrobné opisy určitých ľudí a miest. Jungove idey boli priveľmi vágne. A bolo tu ešte medzištádium, ktoré bolo treba brať do úvahy. Z toho všetkého mi najväčší zmysel dáva reinkarnácia.

Catherinine vedomosti boli nielen podrobné a špecifické, ale presahovali aj schopnosti jej vedomia. Poznala veci, ktoré si nemohla všimnúť v knihách a potom časom zabudnúť. Poznanie, ktoré nadobudla, sa nedalo získať v detstve, a potom potlačiť vo vedomí alebo z neho vytlačiť. A čo Majstri a ich odkazy? Tie prichádzali cez Catherine, ale neboli od nej. A ich múdrosť sa odrážala aj v Catherininých spomienkach na minulé životy. Vedel som, že táto informácia aj odkazy boli pravdivé. Poznal som to nielen vďaka dlhoročnému pozornému skúmaniu ľudí, ich myslenia, mozgu a osobnosti, ale vedel som to aj intuitívne, ešte skôr, ako ma navštívil otec a syn. Vycítil som to svojím za roky vycvičeným vedeckým mozgom a bol som o tom presvedčený do špiku kostí.

„Vidím nádoby naplnené akýmsi olejom.“ Napriek trojtýždňovej prestávke, Catherine rýchlo upadla do hlbokého tranzu. Zachytila sa v ďalšom tele, v inej dobe. „Nádoby sú naplnené rôznymi druhmi olejov. Zdá sa mi, akoby to bol nejaký sklad alebo miesto, kde sa odkladajú veci. Nádoby sú červené... červené, vyrobené z akejsi červenej hlíny. Sú orámované mo-

drým pásom, modrým pásom okolo vrchu. Vidím tam mužov... v jaskyni sú muži. Prenášajú nádoby a poháre, ukladajú ich a dávajú na určité miesto. Hlavy majú oholené... na hlave nemajú žiadne vlasy. Ich pokožka je hnedá... hnedá pokožka.“

„Ste tam aj vy?“

„Áno... Zapečatujem niektoré poháre... akýmsi voskom... vrchy pohárov zalievam voskom.“

„Viete, na čo sa olej používa?“

„Neviem.“

„Vidíte sa? Pozrite sa na seba. Povedzte mi, ako vyzeráte.“ Zmĺkla a pozorovala sa.

„Mám šnúru. Vo vlasoch mám šnúru. Na sebe mám nejaký dlhý... háv z látky. Z vonkajšej strany má zlatý okraj.“

„Pracujete pre týchto kňazov – alebo mužov – s oholenými hlavami?“

„Moja práca je zalievať poháre voskom. To je moja práca.“

„Ale nevíete, na čo sa poháre používajú?“

„Vyzerajú, ako keby sa používali pri nejakých náboženských obradoch. Ale neviem isto... pri akých. Súvisí to s nejakým pomazávaním, na hlave... niečím pomazávajú vašu hlavu a ruky, pomazávajú ruky. Vidím vtáka, zlatého vtáka, mám ho okolo krku. Je plochý. Má plochý chvost, veľmi plochý chvost a jeho hlava smeruje dolu... k mojim nohám.“

„K vašim nohám?“

„Áno, tak sa to musí nosiť. Je tam akási čierna... čierna lepkavá látka. Neviem, čo je to.“

„Kde sa nachádza?“

„V čiernej mramorovej nádobe. Aj tú používajú, ale neviem na čo.“

„Je v jaskyni niečo, čo by ste mohli prečítať, aby ste mi mohli povedať názov krajiny – miesta – kde žijete, alebo dátum?“

„Na stenách nič nie je; sú prázdne. Nepoznám názov.“ Posunul som ju v čase.

„Pozorujem biely pohár, akýsi biely pohár. Držadlo na vrchu pohára je zo zlata, je vykladané zlatom“

„Čo je v pohári?“

„Akási masť... Má to čosi do činenia s prechodom do iného sveta.“

„Ste vy tou osobou, ktorá má teraz odísť?“

„Nie! Nie je to nikto, koho poznám.“

„Aj to je vaša práca? Pripravovať ľudí na tento prechod?“

„Nie. To musia urobiť kňazi, nie ja. My ich len musíme zásobovať masťami na pomazávanie, kadiplom...“

„Koľko máte rokov?“

„Šestnásť.“

„Žijete s rodičmi?“

„Áno, v kamennom dome, akomsi obydlí z kameňa. Nie je veľmi priestranný. Je veľmi horúco a sucho. Podnebie je veľmi horúce.“

„Chodte do svojho domu.“

„Som tam.“

„Vidíte okolo seba aj iných členov rodiny?“

„Vidím brata, a je tam moja matka, a bábätko, čiesi bábätko.“

„Je to vaše dieťa?“

„Nie.“

„Čo je tam teraz závažné? Chodte k niečomu dôležitému, čo vysvetľuje vaše symptómy v súčasnom živote. Musíme tomu porozumieť. Zážitok vám neublíži. Chodte k tým udalostiam.“

Odpovedala veľmi ticho. „Všetko má svoj čas... Vidím umierať ľudí.“

„Umierať ľudí?“

„Áno... nevedia, z čoho to je.“

„Nejaká choroba?“ Zrazu mi svitlo, že sa znovu ocitla v dávnom živote, do ktorého sa regresiou dostala už predtým. V tom minulom živote zahubila Catherininho otca a jedného z bratov nejaká strašná choroba spôsobená vodou. Catherine na tú chorobu tiež ochorela, ale neumrela na ňu. Ľudia sa snažili zahnať chorobu cesnakom a inými rastlinami. Catherine bola znepokojená, lebo mŕtvi neboli náležite nabalzamovaní.

Ale teraz sme sa k tomu životu priblížili z iného uhla. „Má to niečo spoločné s vodou?“ opýtal som sa.

„Myslia si to. Umiera veľa ľudí.“ Už som vedel, ako sa to skončí.

„Ale vy neumriete, nie na túto chorobu?“

„Nie, ja neumriem.“

„Bude vám však veľmi zle. Ochoriete.“

„Áno, je mi veľmi zima... veľmi zima. Potrebujem vodu... vodu.“

„Myslia si, že je to z vody... a niečo čierne... Nieкто umiera.“

„Kto umiera?“

„Môj otec umiera a jeden z bratov tiež. Matka je v poriadku, uzdraví sa. Je veľmi slabá. Musia pochovať ľudí. Musia ich pochovať a ľudia sa znepokojujú, lebo je to proti náboženským zvyklostiam.“

„Aké boli tieto zvyklosti?“ Žasol som nad dôslednosťou jej pamäti, fakt nasledoval za faktom tak, ako pred niekoľkými mesiacmi. A znovu ju odklon od normálnych pohrebných zvyklostí veľmi znepokojil.

„Ľudí dávali do jaskýň. Telá držali v jaskyniach, ale najprv ich museli pripraviť kňazi. Musia byť zabalené a pomazané. Držali ich v jaskyniach, ale zem je zaplavená... Hovoria, že voda je zlá. Nepite vodu.“

„Existuje spôsob, ako sa vyliečiť? Zaberalo na to niečo?“

„Dostávali sme byliny, rozličné byliny. Vône... rastlín a... vdychovať vôňu. Cítim ju!“

„Rozoznávate tú vôňu?“

„Je to biele. Vešajú to pod povalu.“

„Je to ako cesnak?“

„Všade je to rozvešané... má podobné vlastnosti, áno. Jeho vlastnosti... dáte si to do úst, do uší, do nosa, všade. Vôňa bola silná. Verilo sa, že znemožňuje zlým duchom dostať sa do vášho tela. Fialové... ovocie, alebo niečo okrúhle s tmavofialovým povrchom, fialovou šupkou...“

„Spoznávate kultúru, v ktorej sa nachádzate? Zdá sa vám známa?“

„Neviem.“

„To fialové je nejaký druh ovocia?“

„Tanis.“

„Malo vám to pomôcť? Je to na chorobu?“

„V tej dobe áno.“

„Tanis,“ zopakoval som a znovu sa snažil zistiť, či hovorila o niečom, čo nazývame tanín alebo kyselina tanínová. „Nazývali to tak? Tanis?“

„Ja len... stále počujem – tanis.“

„Čo z tohto života sa ukrýva vo vašom súčasnom živote? Prečo sa sem stále vraciate? Čo je tu také znepokojujúce?“

„Náboženstvo,“ rýchlo zašepkala Catherine, „náboženstvo tých čias. Bola to viera strachu... strachu. Bolo sa treba báť toľkých vecí... a toľkých bohov.“

„Pamätáte si mená niektorých bohov?“

„Vidím oči. Vidím čierneho... nejaký druh... vyzerá ako šakal. Je to socha. Je to akýsi strážca... Vidím ženu, bohyňu, má čosi ako závoj.“

„Poznáte meno tej bohyne?“

„Oziris... Sírus... také čosi. Vidím oko... oko, len oko, oko na reťazi. Je zlaté.“

„Oko?“

„Áno... Kto je Hátor?“

„Čože?“

„Hátor? Kto to je?!“

Nikdy som o Hátor nepočul, no vedel som, že Oziris, ak jej výslovnosť bola presná, bol bratom – manželom Izis, hlavného božstva Egypta. Hátor, ako som sa neskôr dozvedel, bola egyptská bohyňa lásky, radosti a veselosti. „Je to jeden z bohov?“ opýtal som sa.

„Hátor! Hátor.“ Nastala dlhá prestávka. „Vták... je plochý... plochý, fénix...“ Znovu stíchla.

„Posuňte sa ďalej v čase, k vášmu poslednému dňu v tom živote. Zastavte sa pri poslednom dni, ale pred tým, ako ste umierali. Povedzte mi, čo vidíte.“

Odpovedala veľmi tichým šepotom. „Vidím ľudí a budovy. Vidím sandále, sandále. Je tam akási drsná látka, nejaký druh drsnej látky.“

„Čo sa deje? Teraz chodte k hodine svojej smrti. Čo sa s vami deje? Vy to vidíte.“

„Nevidím. Už sa nevidím.“

„Kde ste? Čo vidíte?“

„Nič... len tmu... Vidím svetlo, teplé svetlo.“ Práve umrela, práve prešla do duchovného stavu. Bolo zjavné, že nepotrebovala znovu prežiť svoju smrť.

„Môžete podíť k svetlu?“ opýtal som sa.

„Idem k nemu.“ Znovu čakala a pokojne oddychovala.

„Môžete sa pozrieť späť na ponaučenia z tohto života? Uvedomujete si ich?“

„Nie,“ zašepkala. Stále čakala. Zrazu začala byť nepokojná, hoci oči mala naďalej zatvorené, ako vždy počas hypnotického tranzu. Hlava sa jej otáčala z boka na bok.

„Čo vidíte? Čo sa deje?“

Hlas jej zmocnel. „Cítim.. niekto sa so mnou rozpráva!“

„Čo hovoria?“

„Hovoria o trpezlivosti. Človek musí byť trpezlivý...“

„Áno, pokračujte.“

Odpoveď prišla od Majstra poetu. „Trpezlivosť a načasovanie... všetko prichádza, keď to musí prísť. Život nemožno poháňať, nemôže byť rozvrhnutý podľa časového harmonogramu, ako by si to mnohí ľudia priali. Musíme sa uspokojiť s tým, čo v danom čase dostaneme, a nežiadať viac. No život je nekonečný, takže nikdy neumrieme; nikdy sme sa v skutočnosti ani nenarodili. Iba prechádzame cez rôzne fázy. Koniec nejestvuje. Ľudia majú mnoho rozmerov. Čas nie je meraný životmi, ale ponaučeniami, ktoré si máme osvojiť.“

Nastala dlhá pauza. Majster poeta pokračoval.

„Všetko vám raz bude jasné. Ale musíte mať čas stráviť vedomosti, ktoré sme vám už poskytli.“ Catherine mlčala.

„Mám sa naučiť ešte niečo?“ opýtal som sa.

„Už odišli,“ ticho zašepkala. „Nikoho nepočujem.“

Kapitola deviata

Každý týždeň sa Catherine zbavovala ďalšej vrstvy neurotického strachu a úzkosti. Každým týždňom sa zdala byť vyrovnanejšia, pokojnejšia a trpezlivejšia. Nadobudla sebaistotu, a to ľudí priťahovalo. Catherine viac rozdávala lásku a ľudia jej ju oplácali. Vnútorňý diamant, ktorý predstavoval jej skutočnú osobnosť, sa jasne rozžiaril, aby ho všetci mohli vidieť.

Catherinine regresie presahovali tisícročia. Zakaždým keď sa dostala do hypnotického tranzu, nemal som ani potuchy, kde sa objaví niť jej života. Od prehistorických jaskýň cez staroveký Egypt až po súčasnosť – tam všade bola. A na všetky jej životy láskyplne dohliadali Majstri. Na dnešnom sedení sa ocitla v dvadsiatom storočí, ale nie ako Catherine.

„Vidím trup lietadla a akési letisko,“ ticho šepkala.

„Viete, kde to je?“

„Nevidím... v Alsasku?“ Potom oveľa rozhodnejšie, „Alsasko.“

„Vo Francúzsku?“

„Neviem, prosto Alsasko... Vidím meno Von Marks, Von Marks (foneticky). Akúsi hnedú prilbu či čiapku... čiapku s okuliarmi. Jednotka bola zničená. Zdá sa, že je to na veľmi odľahlom mieste. Nemyslím, že by sa niekde nablízku nachádzalo mesto.“

„Čo vidíte?“

„Vidím zničené budovy. Vidím budovy... Krajina je rozrytá... od bombardovania. Je tam aj veľmi dobre skrytá oblasť.“

„Čo robíte?“

„Pomáham im s ranenými. Odnášajú ich preč.“

„Pozrite sa na seba. Opíšte, ako vyzeráte. Pozrite sa dolu, aby ste videli, čo máte oblečené.“

„Mám na sebe nejaké sako. Mám blond vlasy a modré oči. Sako je veľmi zašpinené. Je tu veľa ranených.“

„Absolvovali ste zdravotnícke školenie, aby ste mohli pomáhať raneným?“

„Nie.“

„Žijete tam, alebo vás tam priviedli? Kde žijete?“

„Neviem.“

„A koľko máte rokov?“

„Tridsaťpäť.“ Catherine však mala dvadsaťdeväť rokov a jej oči boli orieškovohnedé a nie modré. Pokračoval som s otázkami.

„Máte nejaké meno? Je na saku?“

„Na saku sú krídela. Som pilot . . . akýsi pilot.“

„Lietate s lietadlami?“

„Áno, musím.“

„Kto vás núti lietať?“

„Slúžim ako letec. To je moje zamestnanie.“

„Zhadzujete aj bomby?“

„Máme na palube guľometčíka. Je tu aj navigátor.“

„Na akom type lietadla lietate?“

„Je to akési ostreľovacie lietadlo. Má štyri vrtule. Je to záložné lietadlo.“

Bol som pobavený, pretože Catherine nevedela nič o lietadlách. Rozmýšľal som, čo si pod „záložným lietadlom“ predstavovala. Ale podobne ako pri mútení masla alebo balzamovaní mŕtvych, v hypnóze oplývala obrovskými zásobami vedomostí. Pre svoju každodennú, vedomú myseľ z nich však mala k dispozícii iba zlomok. Posúril som ju.

„Máte rodinu?“

„Nie sú so mnou.“

„Sú v bezpečí?“

„Neviem. Obávam sa ... obávam sa, že sa vrátia. Moji priatelia umierajú!“

„Koho sa bojíte? Kto sa má vrátiť?“

„Nepriateľ.“

„Kto je to?“

„Angličania ... Americké ozbrojené sily ... Angličania.“

„Áno. Spomínate si na svoju rodinu?“

„Či si spomínam? Je tu príliš veľa zmätku.“

„Poďme späť v tomto istom živote, späť do šťastnejšieho obdobia, obdobia pre vojnu, keď ste boli so svojou rodinou doma. Uvidíte to. Viem, že je to ťažké, ale chcem, aby ste sa uvoľnili. Pokúste sa a spomínajte.“

Catherine sa odmlčala a potom začala šepkať „Počujem meno Eric... Eric. Vidím plavovlasé dieťa, dievčatko.“

„Je to vaša dcéra?“

„Áno, musí to byť ... Margot.“

„Je pri vás?“

„Je so mnou. Sme na pikniku. Je prekrásny deň.“

„Je s vami ešte niekto? Okrem Margot?“

„Vidím hnedovlasú ženu, sedí na tráve.“

„Je to vaša manželka?“

„Áno... nepoznám ju,“ dodala, majúc na mysli svoj súčasný život.

„Poznáte Margot? Pozrite sa na ňu dobre. Poznate ju?“

„Áno, ale nie som si istá odkiaľ ... Odniekadiaľ ju poznám.“

„Prídete na to. Pozrite sa jej do očí.“

„Je to Judy,“ odvetila. Judy bola v súčasnosti Catherinina najlepšia priateľka. Pri prvom stretnutí si okamžite padli do oka a stali sa skutočnými priateľkami, jedna druhej plne dôverovala a poznala myšlienky a potreby tej druhej skôr, než ich vyslovila.

„Judy?“ zopakoval som.

„Áno, Judy. Vyzerá ako ona... usmieva sa ako ona.“

„Áno, to je dobre. Ste doma šťastná, alebo máte problémy?“

„Nemám žiadne problémy.“ (Dlhá pauza.) „Áno. Áno, je to nepokojná doba. Problém spočíva v nemeckej vláde, v politickej štruktúre. Príliš veľa ľudí sa chce vydať priveľmi rozličnými smermi. Napokon nás to roztrhne... Ale za svoju krajinu musím bojovať.“

„Pocítujete sympatie k svojej krajine?“

„Nemám rada vojnu. Myslím si, že sa nemá zabíjať, ale musím si konať povinnosť.“

„Vráťte sa späť tam, kde ste boli, k lietadlu na zemi, k bombardovaniu a vojne. Je to neskôr; začala sa vojna. Angličania a Američania zhadzujú vo vašej blízkosti bomby. Chodte späť. Vidíte to lietadlo znovu?“

„Áno.“

„Stále si myslíte to isté o povinnosti, o zabíjaní a o vojne?“

„Áno, umrieme nadarmo.“

„Čože?“

„Umrieme pre nič,“ zopakovala hlasným šepotom.

„Nadarmo? Prečo nadarmo? Nie je to sláva? Nebudete brániť vašu krajinu a vašich milovaných?“

„Umrieme len preto, aby sme hájili myšlienky niekoľkých ľudí.“

„Aj keď tí niekoľkí sú vodcovia vašej krajiny?“

„Môžu sa mýliť.“ Prudko ma prerušila.

„To nie sú vodcovia. Keby boli vodcami, nebolo by toľko vnútorných sporov... vo vláde.“

„Niektorí ľudia o nich hovoria, že sú blázni. Rozumiete tomu? Opití mocou.“

„Všetci musíme byť blázni, keď nás vedú oni, keď sme im dovolili, aby nás viedli... zabíjať ľudí. A dať sa zabíjať...“

„Zostali vám nejakí priatelia?“

„Áno, niektorí sú ešte nažive.“

„Sú medzi nimi takí, ktorí sú vám mimoriadne blízki? Vo vašej leteckej posádke? Žije ešte váš guľometčík a navigátor?“

„Nevidím ich, ale moje lietadlo nebolo zničené.“

„Znovu lietate v lietadle?“

„Áno, musíme sa ponáhľať, aby sme dostali zostávajúce lietadlá z leteckej dráhy,... skôr než sa vrátia.“

„Chodte do svojho lietadla.“

„Nechcem.“ Ako keby so mnou mohla vyjednávať.

„Ale vy s ním musíte vzlietnuť.“

„Je to celkom zbytočné...“

„Aké zamestnanie ste vykonávali pred vojnou? Pamätáte sa? Čo robil Eric?“

„Bola som veliteľom... malého lietadla, akéhosi lietadla, ktoré prepravovalo náklad.“

„Takže i vtedy ste boli pilotom?“

„Áno.“

„Často ste teda boli odlúčená od rodiny?“

Odpovedala veľmi ticho a melancholicky. „Áno.“

„Posuňte sa v čase,“ prikázal som jej, „k ďalšiemu letu. Môžete to urobiť?“

„Žiaden ďalší let nebude.“

„Stalo sa vám niečo?“

„Áno.“ Dýchanie sa jej zrýchlilo a začala byť nervózna. Posunula sa až ku dňu svojej smrti.

„Čo sa robí?“

„Bežím preč z paľby. Moja jednotka bola zničená.“

„Prežijete to?“

„Nikto to neprežije... nikto neprežije vojnu. Umieram!“ Ťažko dýchala. „Krv! Všade je krv! Bolí ma v hrudi. Bola som zasiahnutá do hrude... a do

nohy a do krku. To bolí...“ Bola v agónii; čoskoro však začala pomalšie a pravidelnejšie dýchať; svaly na tvári sa jej uvoľnili a nadobudla pokojnejší výraz. Spoznal som vyrovnanosť stavu prechodu.

„Vyzeráte uvoľnenejšie. Je po všetkom?“ Mlčala a potom ticho odvetila.

„Vznášam sa... preč z tela. Nemám telo. Som znovu duch.“

„Dobre. Odpočinite si. Prežili ste ťažký život. Prešli ste cez ťažkú smrť. Potrebujete si oddýchnuť. Obnovte si sily. Čo ste sa naučili z tohto života?“

„Poučila som sa o nenávisti... o nezmyselnom zabíjaní... o nesprávne zameranej nenávisti... o ľuďoch, ktorí nenávidia, a nevedia prečo. Vedie nás k tomu... zlo, keď sme vo fyzickom stave...“

„Existuje vyššia povinnosť ako povinnosť ku krajine? Niečo, čo by nám mohlo brániť v zabíjaní? Aj keby vám to prikázali? Povinnosť voči sebe samému?“

„Áno...“ Ale bližšie to nerozvieďla.

„Čakáte na niečo?“

„Áno... čakám, aby som sa dostala do stavu obnovy. Musím čakať. Prídu po mňa... prídu...“

„Dobre. Rád by som sa s nimi porozprával, keď prídu.“ Čakali sme tam ešte niekoľko minút. Potom jej zrazu hlas zosilnel a zdrsnel, a prehovoril pôvodný Duchovný majster a nie Majster poeta.

„Nemýlili ste sa, keď ste dospeli k názoru, že toto je správna liečba pre tých vo fyzickom stave. Musíte vykoreniť strach z ich myslí. Strach ich pripravuje o energiu. Zdržiava ich od splnenia toho, čo majú splniť. Riadte sa podnetmi z vášho okolia. Najprv musia dosiahnuť veľmi, veľmi hlbokú úroveň... kde už nebudú cítiť svoje telo. Potom sa k nim môžete dostať. Problémy sú... len na povrchu. Musíte sa dostať hlboko do ich duše, kde sa tvoria myšlienky.“

„Energia... všetko je energia. Veľmi sa ňou mrhá.“

Vrchy.. vo vnútri vrchu je ticho; v strede je pokoj. Problémy ležia na povrchu. Ľudia vidia len vonkajšok, ale vy môžete ísť oveľa hlbšie. Musíte uvidieť sopku. Aby ste ju uvideli, musíte vojsť hlboko dovnútra.“

„Existovať vo fyzickom stave je abnormálne. Prirodené je, keď ste v duchovnom stave. Keď nás posielajú spať, je to, ako keď nás pošlú niekam, kde to nepoznáme. Bude nám to trvať dlhšie. Vo svete duchov musíte čakať, a potom sa obnovíte. Existuje tu stav obnovy. Je to rozmer ako iné rozmery, a vám sa už takmer podarilo doň dostať...“

Bolo to pre mňa prekvapenie. Ako by som sa ja mohol dostať do stavu obnovy? „Takmer som ho dosiahol?“ neveriaco som sa opýtal.

„Áno. Viete už oveľa viac ako iní. Chápate už oveľa viac. Majte s nimi trpezlivosť. Oni nevedia to, čo vy. Prídu za vami duchovia, aby vám pomohli. Ale to, čo robíte, robíte správne... pokračujte v tom. Táto energia sa nesmie premárniť. Musíte sa zbaviť strachu. To bude vaša najsilnejšia zbraň...“

Duchovný majster sa odmlčal. Rozjímam som o význame tohto neuveriteľného odkazu. Vedel som, že Catherine úspešne zbavujem strachu, ale tento odkaz mal oveľa všeobecnejší význam. Bolo to viac než len potvrdenie účinnosti hypnózy ako terapeutického prostriedku. Zahŕňal v sebe dokonca viac, než regresie do minulých životov, ktoré by sa dali len veľmi ťažko aplikovať na celú populáciu, na každého jednotlivca. Nie, bol som presvedčený, že sa to týkalo strachu zo smrti, ktorý je tým strachom v hĺbke sopky. Strach zo smrti, skrytý, stály strach, ktorý nemôže odstrániť žiadne množstvo peňazí ani moci, je tým jadrom. Ale keby ľudia vedeli, že „život je nekonečný; nikdy neumrieme; nikdy sme sa vlastne nenarodili“, potom by ten strach zmizol. Keby vedeli, že žili nespočetne ráz predtým a nespočetne ráz budú žiť

potom, akú istotu by pociťovali! Keby vedeli, že okolo nás sú duchovia, ktorí nám pomáhajú, kým sme vo fyzickom stave, a po smrti, v duchovnom stave, sa takisto pridáme k týmto duchom, medzi ktorými sú aj naši milovaní zosnulí, ako by sa upokojili! Keby vedeli, že strážni „anjeli“ skutočne existujú, ako isto by sa cítili! Keby vedeli, že násilné a nespravodlivé činy voči ľuďom nezostanú nepovšimnuté, ale že musia byť rovnako splatené v iných životoch, o koľko menej hnevu a túžby po odplate by v sebe prechovávali. A ak sa skutočne „múdrostou približujeme k Bohu“, načo sú nám materiálne statky alebo moc, keď sú samoučelné a nepriblížia nás k cieľu? Chamtivosť a baženie po moci nemá vôbec žiadnu cenu.

Ale ako s týmto poznaním preniknúť k ľuďom? Väčšina ľudí recituje modlitby vo svojich kostoloch, synagógach, mešitách či chrámoch, modlitby, ktoré hlásajú nesmrteľnosť duše. A pritom hneď ako sa skončí bohoslužba, vrátia sa k životnej praxi kto z koho, sú nenásytní, manipulujú s ostatnými a starajú sa len o seba. Tieto vlastnosti brzdia rozvoj duše. Takže ak viera nestačí, azda pomôže veda. Možno je potrebné, aby také zážitky, ako boli moje a Catherine, preskúmali, analyzovali a nezaujato a vedecky posúdili a zverejnili erudovaní prírodovedci a lekári. Na napísanie vedeckej práce alebo knihy som však v tom čase nemal ani pomyslenie, bola to len vzdialená a veľmi nepravdepodobná možnosť. Rozmýšľal som o duchoch, ktorých mi mali zoslať na pomoc. S čím mi mali pomôcť?

Catherine sa pomrvila a začala šepkať. „Nieкто, kto sa volá Gideon, nieкто kto sa volá Gideon... Gideon. Pokúša sa so mnou rozprávať.“

„Čo hovorí?“

„Je všade okolo mňa. Vôbec nepostojí. Je niečo ako strážca... Ale teraz sa so mnou hrá.“

„Je to jeden z vašich strážcov?“

„Áno, ale teraz sa hrá... len tak poskakuje dookola. Myslím, že chce, aby som vedela, že je všade okolo mňa... všade.“

„Gideon?“ zopakoval som.

„Je tam.“

„Dáva vám to pocit bezpečia?“

„Áno. Vráti sa, keď ho budem potrebovať.“

„Dobre. Sú okolo vás duchovia?“

Šeptom odvetila z perspektívy svojho nadvedomia. „Ó, áno... mnoho duchov. Prichádzajú len vtedy, keď sa im chce. Prichádzajú... keď sa im chce. My všetci sme duchovia. Ale ostatní... niektorí sú vo fyzickom stave a iní sa práve obnovujú. A ostatní sú strážcovia. Ale ideme tam všetci. Aj my sme boli strážcovia.“

„Prečo sa vždy vraciame, aby sme sa poučili? Prečo sa nemôžeme učiť ako duchovia?“

„Sú rozličné úrovne osvojovania vedomostí a niektoré sa musíme naučiť vo fyzickom tele. Musíme pocítiť bolesť. Keď ste duchom, necítite žiadnu bolesť. Je to obdobie obnovy. Vaša duša sa obnovuje. Keď ste vo fyzickom stave, v tele, cítite bolesť; môžete zraňovať. V duchovnej forme nič necítite. Máte len pocit šťastia, pohody. Ale je to obdobie našej obnovy. Styk medzi ľuďmi v duchovnej forme je iný. Keď sa nachádzate vo fyzickom stave... ste schopní zažiť vzťahy.“

„Rozumiem. Bude to v poriadku.“ Znovu zmĺkla. Minúty plynuli.

„Vidím kočiar,“ začala, „modrý kočiar.“

„Detský kočík?“

„Nie, kočiar, v ktorom sa jazdí... čosi celkom modré! Modré strapce na vrchu, aj zvonku je celý modrý...“

„Ťahajú ho kone?“

„Má veľké kolesá. Nevidím v ňom nikoho, iba dva zapriahnuté kone... siváka a hnedáka. Sivý kôň sa volá Apple, pretože má rád jablká. Ten druhý sa volá Duke. Sú veľmi pekné. Nehryzú. Majú veľké kopytá... veľké kopytá.“

„Je tam aj dajaký zlý kôň? Dajaký iný kôň?“

„Nie. Sú veľmi milé.“

„Ste tam i vy?“

„Áno. Vidím jeho nos. Je oveľa väčší ako ja.“

„Veziete sa v kočiari?“ Zo spôsobu, ako odpovedala, som spoznal, že bola dieťaťom.

„Sú tam kone. A je tam aj jeden chlapec.“

„Koľko máte rokov?“

„Veľmi málo. Neviem. Myslím, že ešte neviem počítať.“

„Poznáte toho chlapca? Je to kamarát? Brat?“

„Je to sused. Je tam kvôli... nejakej oslave. Majú... svadbu alebo niečo také.“

„Viete, koho svadba to je?“

„Nie. Povedali nám, aby sme sa nezašpinili. Mám hnedé vlasy... topánky, ktoré sa zapínajú na boku až po vrch.“

„Máte na sebe sviatočné šaty? Pekné oblečenie?“

„Sú biele... akési biele šaty s... nejakou zásterkou, ktorá sa vzadu zaväzuje.“

„Váš dom je blízko?“

„Je to veľký dom,“ odvetilo dieťa.

„Tam bývate?“

„Áno.“

„Dobre. Teraz sa pozrite dnu do domu; len pokojne choďte. Je významný deň. Ostatní ľudia budú tiež vyobliekaní, budú mať slávnostné oblečenie.“

„Varia jedlo, veľa jedla.“

„Cítite jeho vôňu?“

„Áno. Pečú akýsi chlieb. Chlieb... mäso... Ho-

voriam vám, že máme ísť zasa von.“ To ma pobavilo. Ja som jej povedal, že pokojne môže ísť dnu, a teraz ju znovu vykázali von.

„Volajú vás po mene?“

„... Mandy... Mandy a Edward.“

„To je ten chlapec?“

„Áno.“

„Nedovolia vám zostať v dome?“

„Nie, majú príliš veľa roboty.“

„Čo si o tom myslíte?“

„Nám je to jedno. Ale je ťažké nezamazať sa. Nič nemôžeme robiť.“

„Pôjdete na svadbu? Neskôr v ten deň?“

„Áno... Vidím mnoho ľudí. Izba je preplnená. Je horúco, horúci deň. Je tam pastor; pastor je tam... a má smiešny klobúk, veľký klobúk... čierny. Padá mu do tváre ... je to psina.“

„Je to šťastné obdobie pre vašu rodinu?“

„Áno.“

„Viete, kto sa vydáva?“

„Moja sestra.“

„Je oveľa staršia ako vy?“

„Áno.“

„Vidíte ju? Má oblečené svadobné šaty?“

„Áno.“

„Je pekná?“

„Áno. Vo vlasoch má veľa kvetín.“

„Dôkladne sa jej prizrite. Poznáte ju z nejakého iného obdobia? Pozrite sa na jej oči, ústa...“

„Áno. Myslím, že je to Becky... ale menšia, oveľa menšia.“

Becky bola Catherininina priateľka a spolupracovníčka. Boli si veľmi blízke, ale Catherine jej zazlievala, že všetko kritizuje a mieša sa do jej života a rozhodovania. Napokon, bola len priateľka, nie rodina. Ale možnože teraz rozdiel nebol až taký zreteľný.

„Ona... má ma rada... ja môžem stáť takmer vpredu, lebo aj ona tam stojí.“

„Dobre. Poobzerajte sa okolo seba. Sú tam vaši rodičia?“

„Áno.“

„Majú vás tiež veľmi radi?“

„Áno.“

„To je dobre. Dobre sa im prizrite. Najprv matke. Pozrite sa, či sa na ňu pamätáte. Pozrite sa na jej tvár.“

Catherine sa niekoľkokrát zhlboka nadýchla.
„Nepoznám ju.“

„Pozrite sa na otca. Dobre sa mu prizrite. Pozrite sa na jeho výraz, oči... a ústa. Poznáte ho?“

„Je to Stuart,“ rýchlo odvetila. Takže Stuart sa nám zasa raz vynoril. Preskúmanie otca stálo za to.

„Aký k nemu máte vzťah?“

„Veľmi ho ľúbim... je na mňa veľmi dobrý. Ale myslí si, že som otravná. Myslí si, že všetky deti otravujú.“

„Je príliš vážny?“

„Nie, rád sa s nami hrá. Ale pýtame sa príliš veľa otázok. Ale je k nám dobrý, až na to, že sa pýtame príliš veľa otázok.“

„Nahnevá ho to niekedy?“

„Áno, máme sa učiť od učiteľov a nie od neho. Preto vraj chodíme do školy... aby sme sa niečo naučili.“

„Znie to, akoby to hovoril on. Hovoríeva vám to?“

„Áno, má oveľa dôležitejšie veci na starosti. Musí sa starať o farmu.“

„Je to veľká farma?“

„Áno.“

„Viete, kde sa nachádza?“

„Nie.“

„Spomenie niekedy niekto mesto alebo štát? Názov mesta?“

Mlčala a starostlivo počúvala. „Nič také nepočujem.“ Znovu zmlkla.

„V poriadku, chcete ešte v tomto živote bádať? Posunúť sa dopredu v čase, alebo -“

Prerušila ma. „To stačí.“

V celom tomto období som pociťoval nechuť diskutovať o Catherininých odhaleniach s ostatnými odborníkmi. Vlastne okrem Carole a zopár „bezpečných“ ľudí som sa o túto pozoruhodnú informáciu s nikým nepodelil. Vedel som, že poznatky získané na našich sedeniach boli pravdivé aj nesmierne dôležité, no obavy z reakcií mojich kolegov a vedeckých odborníkov spôsobili, že som mlčal. Ešte vždy mi záležalo na mojej reputácii, kariére a na tom, čo si o mne myslia ostatní. Môj osobný skepticizmus nahlodávali dôkazy, ktoré týždeň za týždňom vychádzali z Catherininých úst. Často som si prehrával pásky a znovu prežíval sedenia so všetkou ich dramatickosťou a bezprostrednosťou. Ale ostatní by sa museli spofahnúť na moje zážitky, hoci presvedčivé, no nie ich vlastné. Cítil som povinnosť zozbierať ešte viac údajov.

Ako som postupne akceptoval odkazy a začínal im veriť, môj život sa stával čoraz jednoduchším a spokojnejším. Nebolo potrebné hrať nejakú hru, predstierať, predvádzať rolu, alebo byť iným, než som v skutočnosti bol. Vzťahy boli zrazu čestnejšie a priamejšie. Rodinný život nebol taký zmätený, ale oveľa uvoľnenejší. Moja neochota podeliť sa o múdrosť, ktorú som získal prostredníctvom Catherine, sa začala vytrácať. Väčšina ľudí sa o to na počudovanie veľmi zaujímala a chcela o tom vedieť viac. Mnohí mi povedali o vlastných zážitkoch parapsychologických udalostí, či už mimozmyslového vnímania, dejá vu, zážitkov mimo tela, snov o minulom živote alebo iných. Mnohí nikdy o týchto zážitkoch nepovedali ani len svojim najbližším. Ľudia sa takmer uniformne

obávajú, že keď svoje zážitky povedia iným, dokonca aj vlastnej rodine či terapeutom, budú ich pokladať za čudákov. A pritom sú tieto parapsychologické udalosti celkom bežné, vyskytujú sa oveľa častejšie, ako si ľudia uvedomujú. Len neochota povedať o nich aj ostatným zapríčiňuje, že sa zdajú byť zriedkavé. A najmenej ochotní podeliť sa o ne sú najväčší odborníci.

Vážený primár významného oddelenia na klinike v mojej nemocnici je medzinárodne uznávaný pre svoje expertízy. Rozpráva sa so svojím zosnulým otcom, ktorý ho už niekoľkokrát zachránil pred vážnym nebezpečenstvom. Ďalší profesor má sny, ktoré mu poskytujú chýbajúce ohnivko alebo riešenie v komplexe vedeckých experimentov. Sny sú vždy neomylné. Ďalší známy lekár zvyčajne vie, kto mu telefonuje, ešte skôr ako zdvihne slúchadlo. Manželka prednostu psychiatrie na midwesternskej univerzite získala veľký doktorát z psychológie. Svoje výskumné projekty vždy starostlivo plánuje a vykonáva. Nikdy nikomu nepovedala, že keď prvý raz navštívila Rím, pohybovala sa po meste, akoby mala mapu mesta vtlačenú do pamäti. Presne vedela, čo sa nachádza za ďalším rohom. Hoci nikdy predtým v Taliansku nebola a po taliansky nehovorila, opakovane sa jej prihovárali po taliansky a stále ju omylom pokladali za Talianku. Jej myseľ sa usilovala spracovať zážitky z Ríma.

Chápal som, prečo títo vysokokvalifikovaní odborníci o veci nehovorili. Bol som jedným z nich. Naše zážitky a pocity sme nemohli poprieť. Naše vzdelanie však v mnohých smeroch diametrálne odporovalo informáciám, zážitkom a presvedčeniam, ktoré sa v nás nazhromaždili. Radšej sme teda mlčali.

Kapitola desiatá

Týždeň prešiel rýchlo. Znovu a znovu som si prehrával pásku z minulého sedenia. Ako som sa približoval k stavu obnovy? Necítil som sa nejako zvlášť osvietený. A teraz mi mali byť zoslaní na pomoc duchovia. Ale čo sa odo mňa očakáva? Kedy to zistím? Budem na tú úlohu stačiť? Vedel som, že musím čakať a byť trpezlivý. Spomenul som si na slová Majstra poetu.

„Trpezlivosť a načasovanie... všetko prichádza, keď to musí prísť...“

Všetko vám časom bude jasné. Ale musíte mať šancu stráviť vedomosti, ktoré sme vám už odovzdali.“ Takže budem čakať.

Na začiatku tohto sedenia Catherine spomenula útržok sna, ktorý sa jej nedávno prisnil. V sne žila v rodičovskom dome a v noci vypukol požiar. Nestratila nervy a pomáhala evakuovať dom, ale jej otec sa šuchtal a podľa všetkého mu naliehavosť situácie bola ľahostajná. Posúrila ho von. Potom si spomenul na niečo, čo nechal v dome, a poslal Catherine späť do zúriaceho ohňa, aby zachránila ten predmet. Nepamätala si už, čo to bolo. Rozhodol som sa, že sa nebudem vracáť k jej snu, ale počkám a uvidím, či sa na to nenaskytne príležitosť v hypnóze.

Rýchlo sa ponorila do hypnotického tranzu. „Vidím ženu, na hlave má kapucňu, ale nezakrýva jej tvár, len vlasy.“ Potom sa odmlčala.

„Vidíte ju aj teraz? Tú kapucňu?“

„Stratila som ju... Vidím akúsi čiernu látku, brokátovú látku so zlatým vzorom... vidím budovu, sú na nej nejaké štrukturálne bodky... biele.“

„Spoznávate tú budovu?“

„Nie.“
„Je to veľká budova?“
„Nie. V pozadí je hora so zasnežených vrcholom. Ale v údolí, tam kde sme, je zelená tráva...“
„Ste schopná ísť do tej budovy?“
„Áno. Je postavená z akéhosi mramoru... na dotyk je veľmi studený.“
„Je to nejaký chrám alebo cirkevná budova?“
„Neviem. Mala som pocit, že by to mohla byť väznica.“
„Väznica?“ zopakoval som. „Sú v budove ľudia? Alebo okolo nej?“
„Áno, nejakí vojaci. Majú čierne uniformy, čierne so zlatými náplečníkmi... visia z nich zlaté strapce. Čierne prilby s niečím zlatým... niečím špicatým a zlatým na vrchu... prilby. A červenú šerpu, červenú šerpu okolo pása.“
„Sú pri vás nejakí vojaci?“
„Možno dvaja alebo traja.“
„Ste tam i vy?“
„Niekde tam som, ale nie v budove. Ale som blízko.“
„Poobzerajte sa okolo seba. Zistite, kde sa nachádzate ... Sú tam hory a tráva... a biela budova. Sú tam aj iné budovy?“
„Ak tam aj sú iné budovy, nie sú postavené blízko tejto. Vidím jednu... izolovanú, a za ňou je vybudovaný nejaký múr... múr.“
„Myslíte, že je to pevnosť alebo väzenie, alebo niečo podobné?“
„Možno áno, ale... je veľmi izolovaná.“
„Prečo je pre vás dôležitá?“ (Dlhá pauza.) „Poznáte názov mesta alebo krajiny, kde sa nachádzate? Kde sú vojaci?“
„Stále vidím – Ukrajina.“
„Ukrajina?“ zopakoval som, fascinovaný rozma-

nitosťou jej životov. „Vidíte, ktorý rok sa píše? Alebo časové obdobie?“

„Sedemsto sedemnásť,“ váhavo odpovedala, potom sa opravila. „Tisíc sedemsto päťdesiat osem... sedemsto päťdesiat osem. Je tam veľa vojakov. Nevie, z akého dôvodu. S dlhými ohnutými šablami.“

„Čo ešte počujete alebo vidíte?“ vyzvedal som sa.

„Vidím žriedlo, žriedlo, kde napájajú kone.“

„Jazdia vojaci na koňoch?“

„Áno.“

„Majú títo vojaci nejaké meno? Nazývajú sa nejak?“ Načúvala.

„Nepočujem ich.“

„Ste medzi nimi?“

„Nie.“ Jej odpovede boli znovu odpoveďami dieťaťa, krátke a často jednoslabičné. Musel som sa veľmi aktívne vypytovať.

„Ale vidíte ich zblízka?“

„Áno.“

„Ste v meste?“

„Áno.“

„Bývate tam?“

„Myslím, že áno.“

„Dobre. Pozrite sa, či sa nenájdete, a aj miesto, kde bývate.“

„Vidím nejaké veľmi otrhané šaty. Vidím iba dieťa, chlapca. Má veľmi roztrhané šaty. Je mu zima...“

„Má v meste domov?“ Nastala dlhá pauza.

„To nevidím,“ pokračovala. Zdalo sa, že má ťažkosti spojiť sa s týmto minulým životom. Jej odpovede boli trochu nepresné a trochu neisté.

„Dobre. Poznáte meno toho chlapca?“

„Nie.“

„Čo sa s chlapcom robí? Chodíte k nemu. Pozrite sa, čo sa robí.“

„Niekto, koho pozná, je uväznený.“
„Priateľ? Príbuzný?“
„Myslím, že jeho otec.“ Jej odpovede boli stručné
„Ste vy tým chlapcom?“
„Nie som si istá.“
„Viete, čo si myslí o tom, že otec je vo väzení?“
„Áno... veľmi sa bojí, bojí, že by ho mohli zabiť.“
„Čo vykonal jeho otec?“
„Voľačo vojakom ukradol, nejaké papiere alebo
niečo také.“
„Chlapec tomu celkom nerozumie?“
„Nie. Možno, že už nikdy neuvidí otca.“
„Môže otca aspoň navštíviť?“
„Nie.“
„Vedia, ako dlho bude jeho otec vo väzení? Alebo
či zostane nažive?“
„Nie!“ odpovedala. Hlas sa jej zachvel. Bola veľmi
rozrušená, veľmi smutná. Neposkytovala veľa podrobností,
a pritom bola viditeľne znepokojená udalosťami,
ktorých bola svedkom.
„Cítite, čo cíti ten chlapec?“ pokračoval som, „ten
istý strach a úzkosť. Cítite ich?“
„Áno.“ A znovu sa odmlčala.
„Čo sa robí? Posuňte sa v čase. Viem, že je to
ťažké. Posuňte sa v čase. Niečo sa robí.“
„Popravujú mu otca.“
„Ako to prežíva?“
„Bolo to za niečo, čo nikdy neurobil. Ale oni
popravujú ľudí, aj keď nemajú žiaden dôvod.“
„Chlapec z toho musí byť veľmi rozrušený.“
„Nemyslím, že celkom rozumie tomu... čo sa
stalo.“
„Má ešte iných ľudí, na ktorých sa môže obrátiť?“
„Áno, ale jeho život bude veľmi ťažký.“
„Čo sa z chlapca stane?“
„Neviem. Pravdepodobne umrie...“ Zaznieval

z nej smútok. Znovu zmĺkla a potom akoby sa roz-
hliadala.

„Čo vidíte?“

„Vidím ruku... ruku, ktorá zvier čosi... biele.
Neviem, čo to je...“

Znovu sa odmlčala a minúty plynuli.

„Čo ešte vidíte?“ spýtal som sa.

„Nič ... tmu.“ Alebo zomrela, alebo bola nejakou
odlúčená od smutného chlapca, ktorý žil na Ukrajine
pred vyše dvesto rokmi.

„Opustili ste chlapca?“

„Áno,“ zašepkala. Oddychovala.

„Čo ste sa naučili v tom živote? Prečo to bolo
dôležité?“

„Ludí nemožno posudzovať unáhle. S každým
musíte jednať poctivo. Mnoho životov sa zničilo, pre-
tože sme súdili unáhle.“

„Chlapcov život bol krátky a ťažký, pre rozsudok...
nad jeho otcom.“

„Áno.“ Znovu mlčala.

„Vidíte ešte niečo? Počujete niečo?“

„Nie.“ Znovu len krátka odpoveď a potom ticho.
Z akéhosi dôvodu bol tento krátky život obzvlášť vy-
čerpávajúci. Dal som jej pokyn, aby si oddýchla.

„Oddychujte. Precíťte pokoj. Vaše telo sa samo
uzdravuje; vaša duša oddychuje... Cítite sa lepšie?
Oddýchnutejšie? Bolo to pre malého chlapca veľmi
ťažké. Veľmi ťažké. Vaša myseľ vás môže preniesť na
iné miesta, do iného obdobia,... k iným spomienkam.
Oddychujete?“

„Áno.“ Rozhodol som sa prebádať časť jej sna
o horiacom dome, kde sa jej otec ľahostajne šuchtal
a potom ju poslal spať do plameňov, aby zachránila
niečo z jeho vecí.

„Chcem sa opýtať na ten sen, ktorý sa vám sníval...
s vašim otcom. Teraz si na to môžete spomenúť; nič

vám nehrozí. Ste v hlbokom tranze. Spomínate si?“

„Áno.“

„Šli ste naspäť do domu, aby ste čosi priniesli. Pamätáte sa na to?“

„Áno... bola to kovová škatuľa.“

„Čo v nej bolo, že mu to stálo za to, aby vás poslal do horiaceho domu?“

„Známky a mince... ktoré zbiera,“ odpovedala. Podrobnosti sna v hypnóze dramaticky kontrastovali s povrchnými spomienkami pri plnom vedomí. Hypnóza bola mocným nástrojom, ktorý nielen poskytuje prístup k tým najvzdialenejším, skrytým miestam vo vedomí, ale umožňuje oveľa detailnejšie spomínať.

„Znamenali pre neho známky a mince veľa?“

„Áno.“

„Ale riskovať váš život tým, že ste šli späť do horiaceho domu iba kvôli známkam a minciam –“

Prerušila ma. „Nemal pocit, že riskuje môj život.“

„Mal pocit, že to nie je riskantné?“

„Áno.“

„Tak prečo nešiel namiesto vás?“

„Pretože si myslel, že ja to urobím rýchlejšie.“

„Rozumiem. Vám však hrozilo nebezpečenstvo?“

„Áno, ale on si to neuvedomoval.“

„Mal ten sen pre vás ešte aj iný význam? Objasňoval váš vzťah k otcovi?“

„Neviem.“

„Prečo bol taký nemotorný? Vy ste boli rýchla; vy ste videli nebezpečenstvo.“

„Pretože sa snaží uniknúť pred skutočnosťou.“ Chopil som sa príležitosti, aby som interpretoval časť sna.

„Áno, to je preňho typické a vy robíte veci namiesto neho, ako napríklad, že mu prinesiete škatuľu. Dúfam, že si z vás zoberie ponaučenie. Mám pocit, že oheň predstavuje plynutie času, že vy si uvedomujete

nebezpečenstvo a on nie. Kým on sa moce a posíela vás späť po materiálne predmety, vy viete oveľa viac... a musíte ho veľa naučiť, ale zdá sa, že on sa veľmi učiť nechce.“

„Nie,“ súhlasila. „Nechce.“

„Tak vidím ten sen ja. Ale vy ho do toho nemôžete nútiť. Iba on si to môže uvedomiť.“

„Áno,“ pritakala a hlas jej zhrubol a zachrípol, „nie je dôležité, že naše telá zhoria v ohni, keď ich nepotrebujeme...“ Duchovný majster načrtol úplne odlišný pohľad na sen. Bol som prekvapený jeho náhlým vstupom a bol som schopný iba zopakovať tú myšlienku ako papagáj.

„Nepotrebujeme svoje telá?“

„Nie. Keď sme tu, prechádzame cez mnohé stupne. Zbavíme sa tela bábätko a ideme do tela dieťaťa, z dieťaťa do dospelého a dospelý sa zasa mení na starca. Prečo by sme nemohli ísť o krok ďalej, zbaviť sa tela dospelého a odísť do duchovnej roviny? To robíme my. My jednoducho neprestávame rásť; rastieme ďalej. Keď sa dostaneme do duchovnej roviny, pokračujeme v raste i tam. Prechádzame cez rôzne stupne vývoja. Keď tam dorazíme, vyhasneme. Musíme prejsť cez fázu obnovy, fázu učenia a fázu rozhodovania. My rozhodujeme, kedy sa chceme vrátiť, kam a z akého dôvodu. Niektorí sa nerozhodnú pre návrat. Vyberú si prechod na ďalší stupeň vývoja. A zostávajú v duchovnej forme... niektorí dlhšie, než sa zasa vrátia. Všetko je len rast a učenie... neprestajný rast. Naše telo nám slúži len ako prostriedok, kým sme tu. Náš duch a duša pretrvávajú večne.“

Nespoznával som hlas ani štýl. Hovoril „nový“ Majster a hovoril o dôležitom poznaní. Chcel som sa o týchto duchovných skutočnostiach dozvedieť viac.

„Učíme sa vo fyzickom stave rýchlejšie? Preto nezostávajú všetci ľudia v duchovnom stave?“

„Nie. Učenie je v duchovnom stave oveľa rýchlejšie, neporovnateľne rýchlejšie než vo fyzickom stave. Ale vyberáme si, čo sa potrebujeme naučiť. Ak sa potrebujeme vrátiť a prepracovať sa cez vzťah, príde-me späť. Ak sme s tým skončili, pokračujeme ďalej. V duchovnej forme sa vždy môžete skontaktovať s tými, čo sú vo fyzickom stave, ak chcete. Ale iba vtedy, ak je to dôležité... ak im máte povedať niečo, čo sa musia dozvedieť.“

„Ako nadväzujete kontakt? Ako sa cez kontakt odovzdáva odkaz?“

Na moje prekvapenie odpovedala Catherine. Jej šepot bol rýchlejší a dôraznejší. „Niekedy sa môžete zjaviť pred tou osobou... a vyzeráť presne tak, ako ste vyzerali, keď ste boli tu. Inokedy nadviažete len duševný kontakt. Niekedy sú odkazy tajomné, ale najčastejšie dotyčná osoba vie, na čo sa vzťahujú. Porozumejú si. Je to kontakt vedomie – vedomie.“

Prihovoril som sa Catherine. „Prečo nemáte k vedomostiam, čo máte teraz, k týmto informáciám, k tejto múdrosti, ktorá je veľmi dôležitá... prečo k nim nemáte prístup, keď ste pri plnom vedomí a vo fyzickom stave?“

„Domnievam sa, že by som im nerozumela. Nie som tomu schopná porozumieť.“

„Potom vás to možno môžem naučiť chápať ja, aby vás to nedesilo a aby ste sa poučili.“

„Áno.“

„Keď počujete hlasy Majstrov, hovoria o podobných veciach ako teraz vy mne. Musíte poznať množstvo informácií.“ Bol som fascinovaný, aká bola múdra, keď bola v tomto stave.

„Áno,“ odvetila jednoducho.

„A to všetko máte z vlastnej hlavy?“

„Ale musia mi to tam vložiť.“ Takže potvrdila, že to boli Majstri.

„Áno,“ súhlasil som. „Ako vám to mám čo najlepšie pretlmočiť, aby ste sa vyvíjali a zbavili strachu?“

„Už ste to urobili,“ ticho odvetila. Mala pravdu; strachu sa už takmer zbavila. Odkedy sme začali s hypnotickou regresiou, jej klinický stav sa začal neuveriteľne rýchlo zlepšovať.

„Aké ponaučenia si potrebujete osvojiť? Čo je tá najdôležitejšia vec, ktorú sa musíte naučiť v tomto živote, aby ste mohli ďalej rásť a rozvíjať sa?“

„Dôverovať,“ rýchlo odpovedala. Dozvedela sa, čo bola jej hlavná úloha.

„Dôverovať?“ Zopakoval som, prekvapený rýznosťou jej odpovede.

„Áno. Musím sa naučiť v niečo veriť, ale aj dôverovať ľuďom. Nerobím to. Myslím si, že každý mi chce urobiť zle. Preto sa držím bokom od ľudí a od situácií, kde by som pravdepodobne bokom stáť nemala. Pripútava ma to k iným ľuďom, od ktorých by som sa mala odpútať.“

Keď bola v tomto stave nadvedomia, jej chápanie podstaty vecí bolo úžasné. Poznala svoje slabé aj silné stránky. Vedela, ktorým miestam treba venovať pozornosť a pracovať na nich, a presne vedela, ako zlepšiť tieto záležitosti. Jediným problémom bolo, aby toto pochopenie preniklo aj do jej vedomia a udomácnilo sa v jej vedomom živote. Nadvedomé chápanie bolo fascinujúce, ale samo osebe nestačilo pretvoriť jej život.

„Kto sú tí ľudia, od ktorých sa potrebujete odpútať?“ opýtal som sa.

Mlčala. „Bojím sa Becky. Bojím sa Stuarta... že mi nejakým spôsobom... ublížia.“

„Dokážete sa od nich odpútať?“

„Nie celkom, ale od niektorých ich nápadov áno. Stuart sa ma usiluje väzniť, a darí sa mu to. Vie, že sa bojím. Vie, že sa bojím skončiť s ním, a zneužíva to poznanie na to, aby ma pripútal k sebe.“

„A Becky?“

„Stále sa usiluje zlomiť moju vieru v ľudí, ktorým dôverujem. Kde vidím dobro, tam ona vidí zlo. A snaží sa zasiať jeho semiačka aj do môjho vedomia. Učím sa dôverovať... ľuďom, ktorým by som mala dôverovať, ale ona ma naplňa pochybnosťami o nich. V tom spočíva jej problém. Nemôžem pripustiť, aby ma donútila myslieť jej spôsobom.“

V stave nadvedomia bola Catherine schopná vypichnúť najdôležitejšie charakterové črty Becky aj Stuarta. Zhypnotizovaná Catherine by bola vynikajúcim psychiatrom, so schopnosťou vcítiť sa a s neomylnou intuíciou. Keď však bola pri plnom vedomí, nemala tieto schopnosti. Mojou úlohou bolo prepojiť túto medzeru. Jej výrazné klinické zlepšenie naznačovalo, že čosi tam už presiaklo. Pokúsil som sa o ďalšie premostovanie.

„Komu môžete dôverovať?“ Opýtal som sa. „Porozmýšľajte o tom. Ktorým ľuďom môžete dôverovať, učiť sa od nich a zblížiť sa s nimi? Ktorí sú to?“

„Vám môžem dôverovať,“ zašepkala. To som vedel, ale vedel som aj to, že ešte väčšmi potrebuje naučiť sa dôverovať ľuďom v bežnom živote.

„Áno, mne môžete dôverovať. Sme priatelia, ale musíte sa zblížiť aj s ostatnými ľuďmi z vášho života, ľuďmi, ktorí s vami môžu byť častejšie ako ja.“ Chcel som, aby bola dokonalá a nezávislá, a nezávislá aj odo mňa.

„Dôverujem aj svojej sestre. Ostatných nepoznám. Dôverujem Stuartovi, ale len do určitej miery. Stojí o mňa, ale nevie, čo chce. Vo svojom zvätku mi nevedomky ubližuje.“

„To je pravda. Dôverujete ešte aj nejakému inému mužovi?“

„Dôverujem Robertovi,“ odpovedala. Bol to ďalší lekár z nemocnice. Boli dobrými priateľmi.

„Áno. Možno iných ešte len spoznáte ... v budúcnosti.“

„Áno,“ súhlasila.

Myšlienka na poznanie v budúcnosti bola úžasne fascinujúca. O minulosti sa vyjadrovala celkom presne. Prostredníctvom Majstrov sa dozvedela nezvyčajné, tajné fakty. Mohli Majstri poznať aj fakty z budúcnosti? Ak áno, mohli sme sa s nimi podeliť o toto poznanie? V hlave sa mi vyrojili tisícky otázok.

„Keď nadviažete kontakt so svojím nadvedomím ako teraz a máte túto múdrosť, rozvíjate si aj schopnosti z oblasti parapsychológie? Môžete nazrieť do budúcnosti? Robili sme to mnohokrát smerom do minulosti.“

„Je to možné,“ pripustila, „ale teraz nič nevidím.“

„Je to možné?“ opakoval som.

„Domnievam sa, že áno.“

„Môžete to robiť bez obáv? Môžete vojsť do budúcnosti a získať nejakú neutrálnu informáciu, ktorá by vás nevydesila? Môžete vidieť budúcnosť?“

Jej odpoveď prišla obratom. „To nevidím. Nedoľovia to.“ Vedel som, že mala na mysli Majstrov.

„Sú pri vás?“

„Áno.“

„Rozprávajú sa s vami?“

„Nie. Všetko pozorujú.“ Takže keď ju sledovali, nebolo jej dovolené nazrieť do budúcnosti. Možno by sme z takého krátkeho pohľadu osobne nič nezískali. Možno by to Catherine veľmi znepokojilo. Možno sme ešte neboli pripravení vysporiadať sa s takouto informáciou. Nenaliehal som.

„Ten duch, ktorý bol pri vás predtým, Gideon ...“

„Áno.“

„Čo potrebuje? Prečo je nablízku? Poznáte ho?“

„Nie. Myslím, že nie.“

„Ale ochraňuje vás pred nebezpečenstvom?“

„Áno.“

„A Majstri...“

„Nevidím ich.“

„Niekedy majú pre mňa odkazy, odkazy, ktoré pomáhajú vám aj mne. Máte prístup k týmto odkazom, aj keď Majstri nerozprávajú? Vkladajú vám myšlienky do vedomia?“

„Áno.“

„Pozorujú, ako ďaleko sa dostanete? Čo si pamätáte?“

„Áno.“

„Takže výklad vašich minulých životov má istý účel...“

„Áno.“

„... Pre vás i pre mňa... aby sme sa poučili. Aby sme sa zbavili strachu.“

„Existuje mnoho spôsobov komunikácie. Vyberajú si mnohé... aby ukázali, že skutočne jestvujú.“ Či už Catherine počula ich hlasy, vizualizovala si minulé predstavy a spomienky, zažívala parapsychologické fenomény, alebo či jej myšlienky alebo nápady vkladali do vedomia, účel bol ten istý – ukázať, že Majstri skutočne existujú, ba ešte viac, pomôcť nám, podať nám pomocnú ruku na našej ceste tým, že nám poskytnú vedomosti a možnosť preniknúť do podstaty vecí, že nám pomôžu stať sa prostredníctvom múdrosti podobnými Bohu.

„Viete, prečo si vybrali vás...“

„Nie.“

„... ako kanál?“

Toto bola chúlостivá otázka, pretože keď bola Catherine pri plnom vedomí, nedokázala pásky ani len počúvať. „Nie,“ tíško zašepkala.

„Naháňa vám to strach?“

„Niekedy.“

„A inokedy nie?“

„Nie.“

„To nás môže upokojiť,“ dodal som. „Teraz už vieme, že sme nesmrteľní, takže sa zbavíme strachu zo smrti.“

„Áno,“ súhlasila. Odmlčala sa. „Musím sa naučiť dôverovať.“ Vrátila sa k dôležitému ponaučeniu z jej súčasného života. „Keď mi niekto niečo povie, musím sa naučiť veriť tomu, čo mi povedal... keď je to inteligentná osoba.“

„Určite existujú aj ľudia, ktorí si nezaslúžia našu dôveru,“ dodal som.

„Áno, ale som z toho zmätená. A ľudom, ktorých poznám, by som mala dôverovať. Zvádzam s tým vnútorný boj. A nechcem dôverovať komukoľvek.“ Kým mlčala, obdivoval som, ako pochopila podstatu veci.

„Posledný raz ste o sebe hovorili ako o dieťati v záhrade, kde boli kone. Pamätáte sa? Svadba vašej sestry?“

„Trochu.“

„Bolo sa treba ešte niečomu naučiť z toho času? Neviete?“

„Áno.“

„Stálo by za to vrátiť sa tam a preskúmať to?“

„Teraz sa to nedá privolať. V živote existuje toľko vecí... toľko vedomostí, ktoré si treba osvojiť... z každého života. Áno, musíme skúmať, ale teraz sa to nedá privolať.“

Vrátil som sa teda znovu k jej problematickému vzťahu s otcom. „Váš vzťah s otcom je ďalšia oblasť, ktorá hlboko zasahuje do vášho terajšieho života.“

„Áno,“ odpovedala jednoducho.

„Je to ďalšia oblasť, ktorú treba takisto prebádať. Museli ste sa naučiť mnohému z tohto vzťahu. Porovnajte to s chlapcom z Ukrajiny, ktorý stratil otca v útlom veku. A vám sa tentoraz takáto strata nepri-

hodila. A pritom to, že váš otec bol tu, aj keď niektoré útrapy boli menšie...“

„Bolo skôr bremenom,“ usúdila. „Myšlienky...“ dodala, „myšlienky...“

„Aké myšlienky?“ vycítil som, že bola v novej oblasti.

„O anestézii. Keď vám dávajú anestéziu, počujete? Ešte vždy počujete!“ Odpovedala si na svoju otázku. Šeptala veľmi rýchlo, lebo bola rozrušená. „Vaša myseľ si plne uvedomuje, čo sa okolo robí. Rozprávali o mojom zadusení, o možnosti, že by som sa mohla zadusiť, keď mi operovali hrdlo.“

Rozpamätal som sa na operáciu hlasiviek, ktorú podstúpila len pár mesiacov pred jej prvou návštevou u mňa. Pred operáciou bola veľmi nepokojná, keď sa prebrala v pooperačnej izbe, bola vyslovene ochromená hrôzou. Ošetrovúcemu personálu trvalo celé hodiny, kým ju upokojili. Teraz sa ukázalo, že to, čo hovorili chirurgovia počas operácie, keď bola v hlbkej anestézii, spôsobilo stav hrôzy. V mysli som sa vrátil na lekársku fakultu a k chirurgickej praxi. Spomenul som si na bežné rozhovory počas operácie, kým boli pacienti pod anestéziou. Spomenul som si na žarty, hrešenie, výmenu názorov a záchvaty zúrivosti. Čo z toho počuli pacienti v hladine nadvedomia? Koľko z toho registrovali a aký vplyv to malo na ich myslenie a emócie, strach a úzkosť po prebudení? Bol pooperačný stav, pacientovo uzdravenie po operácii, ovplyvnený pozitívne, alebo negatívne poznámkami počas operácie? Neumrel niekto kvôli negatívnym vyhladkam, ktoré si vypočul počas operácie? Nepocítili pacienti beznádej, nevzdali sa práve boja?

„Spomínate si, čo rozprávali?“ opýtal som sa.

„Že museli do hrdla vložiť rúrku. Keď ju vyberú von, hrdlo by mohlo napuchnúť. Nemysleli si, že ich počujem.“

„Ale vy ste počuli.“

„Áno. Kvôli tomu som mala všetky tie problémy.“

Po dnešnom sedení sa Catherine už nebude viac báť niečo prehltnúť a prestane mať strach zo zadusenía. Bolo to také jednoduché. „Všetka úzkosť...“ pokračovala, „myslela som si, že sa zadusím.“

„Cítite uvoľnenie?“ opýtal som sa.

„Áno. Vy môžete zmeniť, čo urobili.“

„Ja?“

„Áno. Vy ste... Mali by si dávať pozor na to, čo hovoria. Teraz si spomínam. Vložili mi do hrdla trubicu, a potom som im už nemohla povedať nič.“

„Teraz ste už slobodná... Takže ste ich počuli?“

„Áno, počula som ich rozprávať...“ Minútu alebo dve mlčala, potom začala obracať hlavu z boka na bok. Zdalo sa, že niečomu načúva.

„Tuším počúvate odkazy. Viete, odkiaľ ten odkaz prichádza?“ Dúfal som, že sa objavia Majstri.

„Ktosi mi povedal,“ znela jej tajomná odpoveď.

„Rozprával sa s vami niekto?“

„Ale už sú preč.“ Snažil som sa privolať ich späť.

„Pozrite, či by ste nemohli privolať duchov s odkazom pre nás späť... aby nám pomohli.“

„Prídu, len keď chcú prísť, nie keď si to ja zmyslím,“ prísne odvetila.

„Nemáte nad nimi žiadnu kontrolu?“

„Nie.“

„Dobre,“ uznal som, „ale odkaz o anestézii je pre vás veľmi dôležitý. Objasnil, prečo ste sa dusili.“

„Bolo to dôležité pre vás, nie pre mňa,“ prekrútila celú vec. Jej odpoveď mi vrtala hlavou. Ona sa vyliečila zo strachu pred udusením, a pritom toto odhalenie bolo napriek tomu dôležitejšie pre mňa než pre ňu. Ja som bol ten, čo liečil. Jej jednoduchá odpoveď obsahovala mnoho významových rovín. Cítil som, že som tieto roviny, tieto rezonujúce oktávy významov plne

pochoopil, že som urobil kvantitatívny skok v pocho-
pení ľudských vzťahov. Možno pomoc bola oveľa dô-
ležitejšia než samo vyliečenie.

„Pre mňa, aby som vám pomohol?“ opýtal som sa.

„Áno. Vy môžete odčiniť, čo oni spôsobili. Vy ste
to aj odčiňovali ...“ Oddychovala. Obaja sme získali
veľké ponaučenie.

* * *

Krátko po svojich tretích narodeninách pribehla
ku mne moja dcéra Amy a objala ma okolo nôh.
Pozrela na mňa a riekla, „Ocko, milujem ťa už štyrid-
saťtisíc rokov.“ Pozrel som dolu na jej tváričku a bol
som veľmi, veľmi šťastný.

Kapitola jedenásta

O niekoľko dní neskôr som sa v noci prudko strhol z hlbokého spánku. Okamžite som sa prebral a pred sebou som uvidel Catherininu tvár, niekoľkokrát väčšiu než v skutočnosti. Vyzerala rozrušená, ako keby potrebovala moju pomoc. Pozrel som na hodinky; boli tri hodiny, tridsaťšesť minút ráno. Vonku nebol žiaden hluk, čo by ma bol zobudil. Carole vedľa mňa pokojne spala. Pustil som incident z hlavy a zaspal som.

Asi o pol štvrtej v to isté ráno sa Catherine zobudila s panickým strachom, ktorý jej nahnal zlý sen. Potila sa a srdce jej bilo ako divé. Rozhodla sa, že bude meditovať a uvoľňovať sa, pričom si vizualizovala, ako ju hypnotizujem v mojej pracovni. Predstvila si moju tvár, počula môj hlas a postupne sa jej podarilo zaspať.

Catherine začala byť čoraz citlivejšia na parapsychologické javy a ja takisto. Ešte dnes počujem môjho starého profesora psychiatrie, ako rozpráva o prenose a spätnom prenose reakcií pri terapeutických vzťahoch. Prenos je pacientovo premietnutie pocitov, myšlienok a želaní na terapeuta, ktorý predstavuje niekoho z pacientovej minulosti. Spätný prenos je opačný, predstavuje terapeutove nevedomé emocionálne reakcie na pacienta. Ale táto komunikácia o pol štvrtej ráno nebola nič také. Bola to telepatická väzba na vlnovej dĺžke mimo normálnych kanálov. Hypnóza akosi tento kanál otvorila. Alebo to boli diváci, rôznorodá skupina duchov – Majstrov, strážcov a ostatných – ktorí niesli zodpovednosť za túto novú vlnovú dĺžku? Vôbec som sa tomu nečudoval.

Pri našom ďalšom sedení sa Catherine rýchlo do-

stala do hlbokoj hypnózy. Hneď ako sa tam dostala, znepokojila sa. „Vidím veľký oblak... vydesil ma. Bol tam.“ Dýchala veľmi rýchlo.

„Ešte stále je tam?“

„Neviem. Prišlo to a rýchlo zmizlo... čosi tam hore, vysoko na vrchu.“ Stále bola nesvoja a ťažko dýchala. Báľ som sa, že uvidela bombu. Mohla by vidieť do budúcnosti?

„Vidíte ten vrch? Je to ako bomba?“

„Neviem.“

„Prečo vás to tak vyľakalo?“

„Zjavilo sa to tak zrazu. Hentam. Je to veľmi zadymené,... plné dymu. Je to veľké. V diaľke. Och...“

„Ste v bezpečí. Môžete sa k tomu priblížiť?“

„Nechcem ísť bližšie!“ ostro odvetila. Len veľmi zriedka odporovala.

„Prečo sa toho tak bojíte?“ znovu som sa opýtal.

„Myslím, že sú to nejaké chemikálie alebo také niečo. Keď ste bližšie, ťažko sa vám dýcha.“ Dýchala s veľkými ťažkosťami.

„Podobá sa to plynu? Vychádza to z vrchu... ako zo sopky?“

„Myslím, že áno. Vyzerá to ako veľký hríb. Presne tak to vyzerá... ako biely hríb.“

„Ale nie ako bomba? Nie je to atómová bomba alebo niečo podobné?“ Odmlčala sa a potom pokračovala.

„Mám pocit, že je to sop... nejaká sopka alebo čosi podobné. Naháňa mi to hrôzu. Ťažko sa dýcha. V povetří je prach. Nechcem tam byť.“ Jej dýchanie sa postupne upravilo a nadobudlo pravidelný rytmus, akým dýchala v hypnotickom stave. Odišla z tej desivej scény.

„Dýcha sa vám ľahšie?“

„Áno.“

„Dobre. Čo vidíte?“

„Nič... vidím náhrdelník, náhrdelník na krku. Je modrý... je zo striebra a visí z neho modrý kameň a pod ním sú ešte menšie kamene.“

„Je na modrom kameni ešte niečo?“

„Nie, je priehľadný. Úplne priezračný. Dáma má čierne vlasy a na nich modrý klobúk... s veľkým perom a šaty má zo zamatu.“

„Poznáte tú dámu?“

„Nie.“

„Ste tam, alebo vy ste tá dáma?“

„Neviem.“

„Ale vidíte ju?“

„Áno. Ja nie som tá dáma.“

„Koľko má rokov?“

„Okolo štyridsať. Ale vyzerá staršia ako v skutočnosti.“

„Robí niečo?“

„Nie, len stojí pri stole. Na stole je flakón s parfomom. Je biely a sú na ňom zelené kvety. Je tam i kefa a hrebeň so striebornou rúčkou.“ Jej zmysel pre detail na mňa urobil veľký dojem.

„Je vo svojej izbe alebo v obchode?“

„Je to jej izba. Stojí tam posteľ... so štyrmi stĺpmi. Je hnedá. Na stole je džbánok.“

„Džbánok?“

„Áno, v miestnosti nie sú žiadne obrazy. Sú tam čudné tmavé závesy.“

„Je tam ešte niekto iný?“

„Nie.“

„V akom vzťahu ste s touto dárou?“

„Slúžim jej.“ Znovu bola slúžkou.

„Ste u nej už dlho?“

„Nie... niekoľko mesiacov.“

„Páči sa vám ten náhrdelník?“

„Áno. Je veľmi elegantná.“

„Mali ste niekedy ten náhrdelník na sebe?“

„Nie.“ Jej krátke odpovede ma nútili, aby som ju stále pobádal, ak som chcel získať základné informácie. Pripomínala mi môjho syna v predpubertálnom veku.

„Koľko máte rokov?“

„Možno trinásť, štrnásť...“ Približne rovnaký vek.

„Prečo ste odišli od svojej rodiny?“ vyzvedal som sa.

„Neodišla som od nich,“ opravila ma. „Pracujem tu.“

„Rozumiem. Potom idete domov k rodine?“

„Áno.“ Jej odpovede mi nedávali priestor na výskum.

„Bývajú blízko?“

„Dosť blízko... Sme veľmi chudobní. Musíme pracovať... slúžiť.“

„Viete meno vašej panej?“

„Belinda.“

„Zaobchádza s vami dobre?“

„Áno.“

„Dobre. Pracujete ťažko?“

„Veľmi sa pri tom neunavím.“ S teenagermi sa nikdy ľahko nezhovára, ani v minulých životoch. Mal som šťastie, že som v tom mal dobrú prax.

„Dobre. Ešte ju vidíte?“

„Nie.“

„Kde teraz ste?“

„V ďalšej izbe. Je tam stôl s čiernou prikrývkou... so strapcami. Izba vonia rôznymi bylinkami... je to ťažká vôňa.“

„Patrí všetko vašej panej? Používa veľa voňaviek?“

„Nie, toto je iná izba. Som v inej izbe.“

„Čia izba je to?“

„Patrí nejakej tmavej dáme.“

„Ako tmavej? Vidíte ju?“

„Hlavu má zahalenú mnohými prikrývkami,“ zašepkala Catherine „mnohými šatkami. Je stará a zvráskavená.“

„Aký máte k nej vzťah?“

„Práve som ju prišla navštíviť.“

„Načo?“

„Aby mi mohla vykladať z kariet.“ Intuitívne som vycítil, že šla k veštkyňi, ktorá pravdepodobne vykladala budúcnosť z tarokových kariet. Bol to ironický obrat. Boli sme s Catherine vtiahnutí do neveriteľného parapsychologického dobrodružstva, presahujúceho cez mnohé životy a rozmery a dokonca až za ne, a pritom hádam pred dvesto rokmi navštívila veštkyňu, aby jej predpovedala budúcnosť. Vedel som, že Catherine v svojom súčasnom živote nikdy nevyhľadala senzibila a nevedela vôbec nič o tarokových kartách a predpovedaní budúcnosti; tieto veci ju ľakali.

„Predpovedá budúcnosť?“ opýtal som sa.

„Vidí veci.“

„Chcete sa jej niečo spýtať? Prečo ste za ňou prišli? Čo sa chcete dozvedieť?“

„O jednom mužovi... za ktorého sa možno vydám.“

„Čo povie, keď vyloží karty?“

„Karta s... nejakými žrdkami. Žrdkami a kvetmi... žrdky, kopije alebo nejaké čiary. Je tam aj ďalšia karta, na ktorej je kalich, pohár... Vidím kartu, na ktorej muž alebo chlapec drží štít. Hovorí mi, že sa vydám, ale nie za tohto muža... Už nevidím nič.“

„Vidíte tú ženu?“

„Vidím mince.“

„Ste ešte vždy s ňou, alebo je to iné miesto?“

„Som s ňou.“

„Ako vyzerajú tie mince?“

„Sú zlaté. Okraje nemajú hladké. Sú hranaté. Na jednej strane je koruna.“

„Prizrite sa, či nie je na minciach vytlačený rok. Niečo, čo by ste mohli prečítať... písmená.“

„Nejaké cudzie číslice,“ odvetila „X a I.“

„Viete, aký je to rok?“

„Sedemnásť... taký nejaký. Nevieťm ktorý.“
Znovu bola ticho.

„Prečo je pre vás veštkyňa dôležitá?“

„Nevieťm...“

„Plnia sa jej predpovede?“

„... Ale už je preč,“ zašepkala Catherine. „Je preč. Nevieťm.“

„Vidíte teraz niečo?“

„Nie.“

„Nie?“ Bol som prekvapený. Kde to bola? „Poznáte svoje meno z tohto života?“ Opýťal som sa, dúfajúc, že zachytím nieľ spred niekoľkých storočí.

„Už som odtiaľ odišla.“ Odišla z toho života a oddychovala. Teraz to už mohla urobiť. Už nemusela zažiť smrť. Čakali sme niekoľko minút. Tento život nebol veľmi zaujímavý. Spomenula si len na niekoľko najdôležitejších udalostí a zaujímavú návštevu u veštkyne.

„Vidíte niečo?“ Znovu som sa spýťal.

„Nie,“ zašepkala.

„Odpočívate?“

„Áno... šperky rôznych farieb...“

„Šperky?“

„Áno. V skutočnosti sú to svetlá, ale vyzerajú ako klenoty...“

„Čo ešte?“ spýťal som sa.

„Práve...“ odmlčala sa a potom začala šepkať hlasnejšie a rozhodnejšie. „Okolo mňa poletuje mnoho slov a myšlienok... Sú o spolunažívaní a harmónii... o vyváženosti vecí.“ Vedel som, že Majstri sú nablízku.

„Áno,“ súril som ju. „Chcem vedieť viac o týchto veciach. Môžete mi o tom povedať?“

„Zatiaľ sú to len slová,“ odvetila.

„Spolunažívanie a harmónia,“ pripomenul som jej. Keď odpovedala, prehovorila hlasom Majstra poetu. Bol som nadšený, že ho znovu počujem.

„Áno,“ odvetil. „Všetko musí byť vyvážené. Príroda je vyvážená. Divá zver žije v harmónii. Ľudia sa to nenaučili. Ďalej ničia sami seba. V tom, čo robia, neexistuje žiadna harmónia, žiaden plán. V prírode je to celkom inak. Príroda je vyvážená. Príroda je energia a život... a obnovovanie. A ľudia len ničia. Ničia prírodu. Ničia iných ľudí. Napokon zničia i seba.“

To bola hrozivá predpoveď. Dúfal som, že vo svete plnom chaosu a zmätku sa to nestane tak skoro. „Kedy sa to stane?“ opýtal som sa.

„Stane sa tak skôr, než si ľudia myslia. Príroda prežije. Rastliny prežijú. Ale my nie.“

„Môžeme niečo urobiť, aby sme predišli tejto záhube?“

„Nie. Všetko musí byť vyvážené...“

„Stane sa táto katastrofa ešte v našom živote? Môžeme ju odvrátiť?“

„Nestane sa v našom živote. Budeme na inej rovine, v inom rozmere, keď sa to stane, ale uvidíme to.“

„Neexistuje žiaden spôsob, ako poučiť ľudstvo?“ Hľadal som východisko, nejakú miernejšiu možnosť.

„Stane sa tak na inej úrovni. Poučíme sa z toho.“

Zobral som to z tej lepšej stránky. „Nuž, potom budú naše duše napredovať na rôznych miestach.“

„Áno. Už viac nebudeme... tu, kde to poznáme. Uvidíme to.“

„Áno,“ pritakal som. „Cítim potrebu poučiť týchto ľudí, ale neviem, ako sa k nim dostať. Existuje na to nejaký spôsob, alebo sa všetko musia naučiť sami?“

„Nemôžete sa dostať ku každému. Aby ste mohli zastaviť skazu, musíte sa dostať ku každému, a to sa nedá. Nedá sa to zastaviť. Poučia sa. Keď budú napre-

dovať, poučia sa. Nastane mier, ale nie tu, nie v tomto rozmere.“

„Nastane napokon mier?“

„Áno, ale v inej úrovni.“

„No zdá sa, že je to veľmi ďaleko,“ posťažoval som si. „Ľudia sú takí malicherní... nenásytní, bažiaci po moci, ambiciózni. Zabúdajú na lásku, porozumenie a poznanie. Ešte sa treba veľa naučiť.“

„Áno.“

„Môžem niečo napísať, aby som pomohol týmto ľuďom? Dá sa im nejako pomôcť?“

„Vy viete ako. Nemusíme vám to hovoriť. Bude to všetko zbytočné, pretože my všetci dosiahneme tú úroveň a potom sa im otvoria oči. Všetci sme rovnakí. Nikto neznamená viac ako ten druhý. A všetko toto je len prúčka... a trest.“

„Áno,“ súhlasil som. Táto lekcia bola hlboká, a potreboval som čas, aby som ju strávil. Catherine sa odmlčala. Čakali sme, ona oddychovala a ja som zadumane absorboval vzrušujúce výroky, vyslovené za poslednú hodinu. Konečne prerušila mlčanie.

„Klenoty sú preč,“ zašepkala. „Klenoty sú preč. Tie svetlá... sú preč.“

„Hlasy tiež? Aj slová?“

„Áno. Už nič nevidím.“ Ako sa odmlčala, hlava sa jej pohybovala z boka na bok. „Duch... pozerá sa.“

„Na vás?“

„Áno.“

„Spoznávate ho?“

„Nie som si celkom istá... myslím, že by to mohol byť Edward.“ Edward umrel minulý rok. Edward bol skutočne všadeprítomný. Zdalo sa, že je vždy pri nej.

„Ako vyzeral ten duch?“

„Bol... jednoducho biely... ako svetlá. Nemal tvár, tak ako ju my poznáme, ale viem, že to je on.“

„Komunikoval s vami vôbec?“

„Nie. Len sa pozeral.“

„Počúval, čo som povedal?“

„Áno.“ zašepkala. „Ale už odišiel. Chcel sa len presvedčiť, že som v poriadku.“ Pomyslel som si na ľudové báje o strážnom anjelovi. Edward sa celkom určite v úlohe vznášajúceho sa, milujúceho ducha, ktorý Catherine sledoval, aby sa uistil, že je v poriadku, približoval takémuto anjelskému poňatiu. A Catherine už predtým hovorila o strážnych duchoch. Zamyslel som sa nad tým, ako veľa „báji“ z nášho detstva má svoje skutočné korene v matných spomienkach na minulosť.

Rozmýšľal som aj o hierarchii duchov, o tom, kto sa stane strážnym anjelom a kto Majstrom, a o tých, ktorí neboli ani jedno, ani druhé, len sa učili. Musia tam existovať rozdielne stupne založené na múdrosti a poznaní, s konečným cieľom stať sa podobným Bohu a priblížiť sa a možno akosi splynúť s Bohom. Toto bol ten cieľ, ktorý mystickí teológovia opisovali extatickými výrazmi po všetky storočia. Mali možnosť zazrieť takú božskú jednotu. Médiá s takým výnimočným talentom, ako mala Catherine, poskytli o tom najlepšie svedectvo.

Edward odišiel a Catherine sa odmlčala. Tvár mala pokojnú a vyžarovala z nej vyrovnanosť. Aký úžasný talent mala – schopnosť vidieť za život i smrť, rozprávať sa s „bohmi“ a deliť sa o ich múdrosť. Jedli sme zo znovuobjaveného stromu poznania. Rozmýšľal som nad tým, koľko jablák na ňom ešte zostalo.

Carolina matka Minette umierala na rakovinu, ktorá sa jej šířila z prsníkov do kostí a pečene. Tento proces postupoval už štyri roky a nedal sa spomaliť ani chemoterapiou. Bola to odvážna žena, ktorá stoicky prijímala bolesť a slabosť. Ale choroba sa prudko zhoršovala a ja som vedel, že sa blíži smrť.

Sedenia s Catherine prebiehali práve v tom čase

a zážitky a odhalenia z nich som tlmočil Minette. Bol som mierne prekvapený, že ona, praktická podnikateľka, pohotovo prijíma tieto vedomosti a chce sa naučiť viac. Dal som jej čítať knihy, ktoré v nej vzbudili živý záujem. Zorganizovala kurz kabaly, tajomných židovských písíem, starých mnoho storočí, na ktorom som sa zúčastnil aj ja s Carole. Reinkarnácia a medzištádia sú základnými dogmami kabalistickej literatúry, pritom dnešní Židia o tom vôbec nič nevedia. Ako sa telo Minette rozpadávalo, jej duch mocnel. Prestávala sa báť smrti. Začala sa tešiť, že sa znovu stretne so svojim milovaným manželom Benom. Verila v nesmrteľnosť duše, a to jej pomáhalo vydržať bolesť. Pri živote ju držalo očakávané narodenie ďalšieho vnúčaťa, jej dcéra Donna čakala prvé dieťa. S Catherine sa zoznámila v nemocnici počas liečebnej procedúry a ich oči a slová si pokojne a túžobne vyšli v ústrety. Catherinina vyrovnanosť a pravdovravnosť pomohli Minette presvedčiť, že skutočne existuje život po živote.

Týždeň predtým, než zomrela, prijali Minette do nemocnice na onkologické oddelenie. Carole a ja sme s ňou mohli tráviť čas, rozprávať sa o živote a smrti a o tom, čo nás čaká po smrti. Dáma, ktorá si vždy zachovávala veľkú dôstojnosť, sa rozhodla umrieť v nemocnici, kde sa o ňu mohli starať sestry. Donna, jej manžel a ich šesťtýždňová dcéra ju prišli navštíviť a rozlúčiť sa. Boli sme takmer stále s ňou. Asi o šiestej večer toho dňa, čo Minette v noci umrela, sme Carole a ja práve prišli domov z nemocnice a pocítili sme silné nutkanie vrátiť sa späť. Ďalších šesť alebo sedem hodín bolo naplnených pokojom a transcendentálnou duchovnou energiou. Hoci Minette dýchala namáhavo, už necítila bolesť. Hovorili sme o jej prechode do medzištádia, o jasnom svetle a prítomnosti duchov. Premietala si svoj život, prevažne potichu, a bojovala

so sebou, aby prijala jeho negatívne časti. Akoby vedela, že nemôže odísť, kým sa tento proces nezavŕši. Čakala, keď nadíde určitý čas, aby mohla skoro ráno umrieť. Začala byť netrpezlivá, aby ten čas už prišiel. Minette bola prvá osoba, ktorú som takýmto spôsobom priviedol k smrti a cez ňu. Bola posilnená a celý tento zážitok zmierňoval náš žiaľ.

Zistil som, že moja schopnosť liečiť pacientov, sa význačne rozšírila, nielen pokiaľ išlo o fóbie a stavy úzkosti, ale obzvlášť pri smrti a umieraní alebo zmierňovaní žiaľu. Intuitívne som spoznal, kde bola chyba, a kadiaľ sa pri terapii uberať. Bol som schopný odovzdávať pocity pokoja, vyrovnanosti a nádeje. Po Minettinej smrti vyhľadávali moju pomoc aj mnohí iní, ktorí buď umierali, alebo prežili smrť milovanej osoby. Mnohí neboli pripravení dozvedieť sa o Catherine alebo o literatúre o živote po smrti. Ale aj bez toho, aby som im odovzdal takéto špecifické poznanie, cítil som, že im môžem odovzdať odkaz. Tón hlasu, dôrazné porozumenie procesu a ich strachu a pocitov, pohľad, dotyk, slovo – to všetko sa k nim mohlo dostať v určitej rovine a rozozvučať v nich nádej, zabudnutú duchovnosť, spolupatričnosť alebo i čosi viac. A pre tých, ktorí boli pripravení na viac, bola literatúra, ktorú som im poradil, a rozhovory o zážitkoch s Catherine ako otvorenie okna a závan čerstvého vzduchu. Ti, ktorí boli pripravení, sa zregenerovali. Hlboké poznanie nadobudli oveľa rýchlejšie.

Som pevne presvedčený, že terapeuti musia mať otvorenú hlavu. Práve tak ako je potrebné väčšie množstvo vedeckej práce na dokumentovanie zážitkov smrti a po smrti podobných tým, ktoré mala Catherine, rovnako je potrebná aj experimentálna práca na tomto poli. Terapeuti potrebujú zvážiť možnosť života po smrti a integrovať ju do svojej konzultačnej činnosti. Nemusia používať hypnotické regresie, ale

mali by si uchovať otvorenú myseľ, podeliť sa o svoje vedomosti s pacientmi a neprehliadať zážitky pacientov.

Ludí ničí hrozba ich smrteľnosti. Choroba AIDS, nukleárny holokaust, terorizmus, choroby a mnohé iné katastrofy im visia nad hlavou a pripravujú im každodenné muky. Mnohí teenageri sú presvedčení, že sa nedožijú viac ako dvadsať rokov. Táto skutočnosť je neveriteľná a odráža nesmierne stresy našej spoločnosti.

Pokiaľ ide o jednotlivca, Minettina reakcia na Catherinine odkazy je povzbudzujúca. Jej duch zmocnel a zoči-voči obrovskej fyzickej bolesti a odumierajúceho telu pocítila nádej. Ale tieto odkazy patria i nám všetkým, nielen tým, ktorí umierajú. Aj my máme nádej. Potrebujeme viac klinických lekárov a vedcov, aby podali správy o takýchto Catherinách, aby potvrdili a rozšírili ich odkazy. Odpovede sú v nich. Sme nesmrteľní, budeme navždy spolu.

Kapitola dvanásta

Od našej prvej hypnotickej terapie uplynulo tri a pol mesiaca. Nielenže Catherinine symptómy skutočne zmizli, ale jej stav sa natoľko zlepšil, že sa viac než iba vyliečila. Rozžiarila sa a šírila okolo seba mierumilovnú energiu. Priťahovala ľudí. Keď raňajkovala v nemocničnom bufete, muži aj ženy sa ponáhľali k nej. „Vyzeráte krásne; musím vám to povedať,“ hovorievali. Akoby bola rybárom a navíjala ich na neviditeľnú psychickú udicu. Predtým jedávala v tom istom bufete celé roky, a nikto si ju ani nevšimol.

V mojej pracovni, osvetlenej tlmenými svetlami, sa ako zvyčajne rýchlo dostala do hlbokého hypnotického tranzu. Blond vlasy jej v pramienkoch padali na dobre známy béžový vankúš.

„Vidím budovu... postavenú z kameňa. A na vrchu má niečo špicaté. Je to veľmi hornatá oblasť. Je veľmi vlhko... vonku je veľmi vlhko. Vidím voz. Vidím, ako k domu prichádza voz. Je na ňom seno, nejaký druh slamy alebo sena, alebo čohosi, čo jedia zvieratá. Sú tam aj nejakí muži. Nesú akési vlajky, niečo vejúce na konci tyče. Veľmi živé farby. Počujem, že rozprávajú o močiaroch... Močiare... A o vojne, ktorú vedú. Na hlave majú nejaké kovové pokrývky,... nejaké pokrývky z kovu. Píše sa rok 1483. Niečo o Dánoch. Bojujeme s Dánmi? Bojujeme v nejakej vojne.“

„Ste tam?“ pýtal som sa.

„To nevidím,“ ticho odvetila. „Vidím vozy. Majú dve kolesá, dve kolesá a vzadu sú otvorené. Sú otvorené; na bokoch sú z latiek, akýchsi pospájaných drevených latiek. Vidím... čosi kovové, čo majú okolo krkov... veľmi ťažký kov v tvare kríža. Ale konce sú

zahnuté, konce sú zaoblené... na kríži. Je to sviatok nejakého svätého... vidím meče. Majú akýsi nôž alebo meč... veľmi ťažký, s veľmi tupým koncom. Pripravujú sa na bitku.“

„Pozrite sa, či sa nájdete,“ inštruoval som ju. „Poobzerajte sa. Možno ste vojakom. Odniekaľ ich predsa vidíte.“

„Nie som vojak.“ To vedela celkom určite.

„Rozhliadnite sa.“

„Priniesla som časť potravín. Je to dedina, nejaká dedina.“ Stíchla.

„Čo vidíte?“

„Vidím vlajku, akúsi vlajku. Je červená a biela... biela s červeným krížom.“

„Je to vlajka vašich ľudí?“

„Je to vlajka kráľových vojakov,“ odpovedala.

„Vášho kráľa?“

„Áno.“

„Viete, ako sa volá?“

„To nepočujem. Nie je tu.“

„Môžete sa pozrieť, čo máte oblečené? Pozrite sa na seba a zistite, čo máte oblečené.“

„Nejakú koženú... koženú tuniku... na veľmi hrubej košeli. Kožená tunika... je krátka. Nejaké topánky zo zvieracej kože... nie topánky, skôr čižmy alebo mokasíny. Nikto sa so mnou nerozpráva.“

„Rozumiem. Akej farby sú vaše vlasy?“

„Sú svetlé, ale som stará, a mám aj nejaké šediny.“

„Čo si myslíte o tejto vojne?“

„Zvykla som si na ňu. V predchádzajúcej ruvačke som stratila dieťa.“

„Syna?“

„Áno.“ Bola smutná.

„Kto vám zostal? Kto zostal z vašej rodiny?“

„Moja žena... a dcéra.“

„Ako sa volal váš syn?“

„Nevidím jeho meno. Pamätám si ho. Vidím svoju ženu.“ Catherine bola mnohokrát aj ženou, aj mužom. V súčasnom živote bezdetná, v iných životoch však vychovala mnoho detí.

„Ako vyzerá vaša žena?“

„Je veľmi unavená, veľmi unavená. Je stará. Máme nejaké kozy.“

„Býva vaša dcéra ešte s vami?“

„Nie, je vydatá a nedávno odišla.“

„Zostali ste teda sami, vy a vaša žena?“

„Áno.“

„Aký je váš život?“

„Sme veľmi unavení. Sme veľmi chudobní. Nebolo to ľahké.“

„Nie. Prišli ste o syna. Chýba vám?“

„Áno,“ odvetila jednoducho, ale bolo cítiť jej zármutok.

„Ste roľníkom?“ zmenil som tému.

„Áno. Je tu pšenica . . . pšenica, čosi ako pšenica.“

„Bolo vo vašej krajine počas vášho života veľa vojen? Zažili ste veľa tragédií?“

„Áno.“

„Ale vy ste sa dožili stareckého veku.“

„Ale oni bojujú mimo dediny, nie v dedine,“ vysvetľovala. „Musia putovať na miesta bitiek . . . cez mnohé pohoria.“

„Viete, ako sa volá krajina, v ktorej žijete? Alebo mesto?“

„Nevidím ho, ale musí mať nejaký názov. Nevidím ho.“

„Je to obdobie silnej náboženskej viery? Vojaci majú na sebe kríže.“

„Pre iných áno. Pre mňa nie.“

„Žije z vašej rodiny aj niekto iný, okrem vašej ženy a dcéry?“

„Nie.“

„Vaši rodičia zomreli?“

„Áno.“

„Bratia a sestry?“

„Mám jednu sestru. Tá žije. Nepoznám ju,“ dodala Catherine, myslela pritom na niekoho vo svojom terajšom živote.

„Dobre. Pozrite sa, či spoznáte niekoho iného z dediny alebo z vašej rodiny.“ Ak sa ľudia reinkarnujú v skupinách, bolo pravdepodobné, že nájde niekoho, kto bol dôležitý i v jej súčasnom živote.

„Vidím kamenný stôl... vidím misky.“

„Je to váš dom?“

„Áno. Niečo pripravené z kukurice... niečo žlté, niečo z obilia alebo niečo... žlté. Jeme to...“

„V pòriadku,“ dodal som v úsilí zrýchliť tempo. „Bol to pre vás veľmi ťažký život, veľmi ťažký život. O čom rozmýšľate?“

„O koňoch,“ zašepkala.

„Máte kone? Alebo niekto iný?“

„Nie, vojaci... niektorí vojaci. Väčšinou chodia peši. Ale to nie sú kone; sú to somáre alebo niečo menšie než kone. Sú takmer divé.“

„Posuňte sa v čase,“ dal som jej pokyn. „Ste veľmi stará. Pokúste sa ísť až k poslednému dňu svojho života, keď ste boli starým mužom.“

„Ale ja nie som veľmi stará,“ namietla. V minulých životoch nebola obzvlášť ovplyvniteľná. Čo sa dialo, to sa dialo. Nemohol som nijako ovplyvniť jej skutočné spomienky. Nemohol som dosiahnuť, aby zmenila podrobnosti toho, čo sa stalo a na čo si spomínala.

„Má sa ešte čosi stať v tomto živote?“ spýtal som sa, meniac prístup. „Je dôležité, aby sme to vedeli.“

„Nič významné,“ odpovedala bez emócií.

„Potom postúpte v čase, postúpte v čase. Zistíme, čo sa potrebujete naučiť. Viete to?“

„Nie. Ešte stále som tam.“

„Áno. Vidíte niečo?“ Kým odpovedala na otázku, prešla minúta alebo dve.

„Len sa vznášam,“ ticho zašepkala.

„Už ste opustili telo?“

„Áno, vznášam sa.“ Znovu sa dostala do duchovného stavu.

„Viete už, čo sa musíte naučiť? Prežili ste ďalší ťažký život.“

„Neviem. Ešte sa len vznášam.“

„V poriadku. Odpočívajte . . . odpočívajte.“ Ďalšie minúty plynuli v tichu. Potom sa zdalo, že niečomu načúva. Zrazu prehovorila. Hlas mala silný a hlboký. To nebola Catherine.

„Existuje dokopy sedem rovín, sedem rovín, a každá z nich sa skladá z mnohých úrovní, jednou z týchto rovín je rovina spomienok. V tejto rovine je vám dovolené zhromaždiť myšlienky. Smiete vidieť svoj život, ktorý práve uplynul. Tí na vyšších úrovniach smú vidieť dejiny. Môžu sa vracieť späť a učiť nás tým, že nás poučia o dejinách. Ale nám na nižších úrovniach je dovolené vidieť iba svoj vlastný život . . . ktorý sa práve skončil.“

„Máme dlhy, ktoré musia byť splatené. Ak nesplátíme svoje dlhy, musíme si ich vziať do ďalšieho života . . . aby sme ich splatili. Napredujete tým, že splácate dlhy. Niektoré duše napredujú rýchlejšie ako iné. Keď ste vo fyzickom stave a prepracúvate sa cez svoje dlhy, prepracúvate sa cez život . . . Ak niečo naruší vašu schopnosť . . . splatiť dlh, musíte sa vrátiť do roviny spomienok a tam musíte čakať, kým k vám nepríde duša, ktorej niečo dlhujete. A ak sa obaja môžete vrátiť do fyzického stavu v rovnakom čase, potom vám je dovolené vrátiť sa. Ale vy určujete, kedy sa vrátite. Vy určujete, čo treba urobiť, aby sa dlh splatil. Nebudete si pamätať svoje iné životy . . . iba ten jeden, z ktorého ste práve prišli. Iba duše z vyšších

úrovni – mudrci – si smú vyvolať históriu a minulé udalosti... aby nám pomohli, aby nás naučili, čo musíme urobiť.“

„Jestvuje sedem rovín... sedem, cez ktoré musíme prejsť, skôr ako sa vrátíme. Jednou z nich je rovina prechodu. Tam čakáte. V tejto rovine sa určuje, čo si so sebou poniesiete do ďalšieho života. Všetci budeme mať... dominantnú povahovú črtu. Môže ňou byť nenásytnosť alebo chlípnosť, ale čokoľvek vám je určené, musíte splniť svoje dlhy voči ľuďom. Musíte teda svoju dominantnú črtu v danom živote prekonať. Musíte sa naučiť prekonávať nenásytnosť. Ak tak neurobíte, pri návrate poniesite túto povahovú črtu, a ešte aj ďalšiu, do svojho nasledujúceho života. Bremeno bude oveľa ťažšie. Každým životom, ktorý prežijete bez splatenia svojich dlhov, sa váš ďalší život stane ťažším. Ak dlhy splatíte, dostanete ľahší život. Takže si sami vyberáte, aký bude váš život. V ďalšej fáze sami nesiete zodpovednosť za to, aký je váš život. Sami si volíte.“ Catherine zmĺkla.

Bolo zjavné, že toto posolstvo nebolo od žiadneho Majstra. Identifikovalo sa ako „my z nižších úrovní“, v kontraste s dušami z vyšších úrovní – „mudrcmi“. Ale poznanie, ktoré tlmočilo, bolo jasné a praktické. Zamyslel som sa nad piatimi ďalšími rovinami a ich kvalitami. Bola fáza obnovy tiež jednou z nich? A čo fáza rozhodovania a fáza, kde sa duše učia? Všetka múdrosť odhalená prostredníctvom odkazov od duší z rôznych dimenzií duchovného stavu mala logiku. Spôsob doručenia sa odlišoval, frazeológia a gramatika sa líšili, náročnosť verša a slovníka bola rôzna; ale obsah zostal rovnaký. Získaval som systematické duchovné poznanie. Toto poznanie hovorilo o láske a nádeji, o viere a dobročinnosti. Skúmalo dobré i zlé stránky, dlhy voči ostatným i samému sebe. Zahŕňalo minulé životy a duchovné roviny medzi nimi. A hovo-

rilo o napredovaní duše cez harmóniu a vyváženosť, lásku a múdrosť, napredovanie k tajomnému a extatickému spojeniu s Bohom.

Popri tom som získal aj veľa praktických rád: o hodnote trpezlivosti a čakania; o múdrosti prírodnej rovnováhy; o vykorenení strachu, obzvlášť strachu zo smrti; o potrebe naučiť sa dôverovať a odpúšťať; o dôležitosti naučiť sa neposudzovať iných, alebo zmať život; o nahromadení a využití intuitívnych síl; a predovšetkým o neotrasiteľnom poznaní, že sme nesmrteľní. Sme povznesení nad život i smrť, nad priestor i čas. Sme bohmi, a bohovia sú nami.

„Vznášam sa,“ zašepkala Catherine.

„V akom ste stave?“ opýtal som sa.

„Nijakom... vznášam sa... Edward mi je čosi dlžný... čosi mi dlhuje.“

„Viete, čo vám dlhuje?“

„Nie... Nejaké poznanie... mi dlhuje. Chcel mi niečo povedať, možno o dieťati mojej sestry.“

„Dieťati vašej sestry?“ zopakoval som.

„Áno... je to dievčatko. Volá sa Stephanie.“

„Stephanie? Čo by ste o nej potrebovali vedieť?“

„Musím sa dozvedieť, ako sa s ňou skontaktovať,“ odvetila. Catherine sa nikdy nezmenila o svojej neteri.

„Ste si veľmi blízke?“ spýtal som sa.

„Nie, ale bude ich chcieť nájsť.“

„Koho?“ vyzvedal som. Bol som zmätený.

„Moju sestru a jej manžela. A môže tak urobiť jedine prostredníctvom mňa. Ja som to ohnivko. On má informácie. Jej otec je lekár; ordinuje kdesi vo Vermonte, južnej časti Vermontu. Informáciu dostanem, keď ju budem potrebovať.“

Neskôr som sa dozvedel, že Catherinina sestra a jej budúci manžel dali svoju dcéru v dojčenskom veku k dispozícii na adopciu. Boli vtedy veľmi mladí a ne-

boli zosobášení. Adopciu zariadila cirkev. Odvtedy nemali o dieťati informácie.

„Áno,“ súhlasil som. „Keď nastane ten pravý čas.“

„Áno. Potom mi to povie. Povie mi to.“

„Akú inú informáciu má pre vás?“

„Neviem, ale má mi niečo povedať. A niečo mi dlhuje ... niečo. Neviem čo. Niečo mi dlhuje.“ Napokon zmlkla.

„Ste unavená?“ spýtal som sa.

„Vidím postroj“ zaznela jej tichá odpoveď, „priprnutý na stene.“

„Postroj ... vidím deku na zemi pred stajňou.“

„Je to stodola?“

„Držia tam kone. Majú veľa koní.“

„Čo ešte vidíte?“

„Vidím mnoho stromov – so žltými kvetmi. Je tam môj otec. Stará sa o kone.“ Uvedomil som si, že sa rozprávam s dieťaťom.

„Ako vyzerá?“

„Je veľmi vysoký a má sivé vlasy.“

„Vidíte aj seba?“

„Som dieťa ... dievča.“

„Patria kone vášmu otcovi, alebo sa o ne iba stará?“

„Len sa o ne stará. Bývame neďaleko.“

„Páčia sa vám tie kone?“

„Áno.“

„Máte niektorého z nich radšej ako ostatné?“

„Áno. Môjho koňa. Volá sa Apple.“ Spomenul som si na jej život, v ktorom bola Mandy, a kde sa kôň tiež volal Apple. Opakoval sa znovu jej život, ktorý sme už zažili? Možno k nemu pristupovala z inej perspektívy.

„Apple ... áno. Dovolí vám otec jazdiť na Applovi?“

„Nie, ale môžem ho kŕmiť. Používajú ho na ťaha-

nie voza a koča. Je veľmi veľký. Má veľké kopytá. Ak si nedáte pozor, stúpi na vás.“

„Kto je ešte s vami?“

„Moja mama. Vidím sestru... je väčšia než ja. Už nevidím nikoho.“

„Čo vidíte teraz?“

„Vidím len kone.“

„Je to pre vás šťastné obdobie?“

„Áno. Mám rada vôňu stodoly.“ Bola veľmi presná, keď sa vracala k tej chvíli v stodole.

„Cítite vôňu koní?“

„Áno.“

„Sena?“

„Áno... majú nežné tváre. Sú tam aj psy... čierne, čierne psy a nejaké mačky... veľa zvierat. Sú to poľovnícke psy. Keď poľujú na vtáky, berú psy so sebou.“

„Stane sa vám niečo?“

„Nie.“ Moja otázka bola priveľmi neurčitá.

„Vyrastiete na tom gazdovstve?“

„Áno. Muž, ktorý sa stará o kone.“ Urobila prestávku. „Nie je môj skutočný otec.“ Bol som zmätený.

„Nie je váš skutočný otec?“

„Neviem, je... nie je môj skutočný otec, nie. Ale správa sa ku mne ako otec. Je to druhý otec. Je na mňa veľmi dobrý. Má zelené oči.“

„Pozrite sa do jeho očí – zelených očí – a zistíte, či ho poznáte. Je na vás dobrý. Líbi vás.“

„Je to môj starý otec... môj starý otec. Veľmi nás ľúbil. Môj starý otec nás veľmi ľúbil. Brával nás vždy von. Chodievali sme s ním na miesta, kde si chodil vypiť. A nám vždy kúpil sódu. Mal nás rád.“ Moje otázky ju previedli z onoho života do jej pozorovacieho nadvedomého stavu. Posudzovala Catherinin život a jej vzťah k starému otcovi.

„Stále vám chýba?“ opýtal som sa.

„Áno,“ ticho odvetila.

„Ale vidíte, že bol s vami už predtým.“ Vysvetľoval som, snažiac sa čo najväčšmi zmierniť jej bolesť.

„Bol na nás veľmi dobrý. Miloval nás. Nikdy na nás nekričal. Vždy nám dával peniaze a vždy nás bral so sebou. Páčilo sa mu to. Ale zomrel.“

„Áno, ale budete s ním znovu. Veď to viete.“

„Áno. Bola som s ním už i predtým. Nebol ako môj otec. Sú takí rozdielni.“

„Prečo vás jeden veľmi ľúbi a dobre s vami zaobchádza a druhý sa chová celkom inak?“

„Pretože jeden sa už poučil. Splatil dlh, ktorý mal. Môj otec ešte nesplatil svoj dlh. Vrátil sa... no nepoznal. Bude to musieť urobiť znovu.“

„Áno,“ súhlasil som. „Musí sa naučiť milovať, vychovávať.“

„Áno,“ odpovedala.

„Ak toto ľudia nepochopia,“ dodal som, „zaobchádzajú s deťmi ako s majetkom, a nie ako s tými, ktorých milujú.“

„Áno,“ súhlasila.

„Váš otec sa to ešte len musí naučiť.“

„Áno.“

„Váš starý otec to už vie...“

„Viem,“ prerušila ma. „Keď sme vo fyzickom stave, prechádzame cez mnohé štádiá... práve tak, ako pri iných druhoch vývoja. Musíme prejsť cez dojčenský vek, vek batôľaťa, detský vek... Musíme ísť tak ďaleko, až kým dosiahneme... kým dosiahneme náš cieľ. Jednotlivé štádiá fyzického stavu sú ťažké. Tie v astrálnej rovine sú ľahké. Tam len odдыхujeme a čakáme. Toto tu sú ťažké štádiá.“

„Koľko štádií sa nachádza v astrálnom stave?“

„Sedem,“ odvetila.

„Ktoré sú to?“ vypytoval som sa, aby mi potvrdila

i ďalšie, okrem tých dvoch, ktoré boli spomínané už predtým.

„Mne povedali len o dvoch,“ vysvetľovala. „O štádiu prechodu a štádiu spomínania.“

„To sú tie, ktoré poznám i ja.“

„Ostatné spoznáme neskôr.“

„Vy i ja sme sa veľa naučili,“ poznamenal som. „Dozvedeli sme sa o dlhoch. To je veľmi dôležité.“

„Budem si pamätať, čo si mám pamätať,“ záhadne dodala.

„Zapamätáte si tie roviny?“ vyzvedal som.

„Nie. Nie sú pre mňa dôležité. Tie sú dôležité pre vás.“ To som počul už predtým. To bolo pre mňa. Malo jej to pomôcť, no ešte čosi viac. Malo to pomôcť aj mne, ale znamenalo tiež oveľa viac. Pritom som však nemohol celkom pochopiť, aký väčší význam by to mohlo mať.

„Zdá sa, že vám je oveľa lepšie,“ pokračoval som. „Toľko sa toho naučíte.“

„Áno,“ súhlasila.

„Prečo ľudia za vami toľko chodia? Prečo ich tak priťahujete?“

„Pretože som sa oslobodila od strachu a som schopná pomôcť im. Cítia, že ich duševne priťahujem.“

„Dokážete sa s tým vyrovnat’?“

„Áno.“ O tom sa nedalo pochybovať. „Nebojím sa,“ dodala.

„Dobre, pomôžem vám.“

„Viem,“ odvetila. „Ste môj učiteľ.“

Kapitola trinásta

Catherine sa zbavila symptómov strachu. Bola zdravšia než kedykoľvek predtým. Jej minulé životy sa začínali opakovať. Vedel som, že sa blížíme ku koncu, ale v ten jesenný deň, keď sa znovu dostala do hypnotického tranzu, som si neuvedomil, že medzi touto a ďalšou hypnotickou terapiou, ktorá bude jej poslednou, uplynie päť mesiacov.

„Vidím rytiny,“ začala. „Niektoré sú v zlate. Vidím hlinu. Ľudia robia nádoby. Sú červené... používajú akýsi červený materiál. Vidím hnedú budovu, akúsi hnedú stavbu. Sme tam.“

„Ste v tej hnedej budove, alebo blízko nej?“

„Som v nej. Pracujeme na rôznych veciach.“

„Vidíte sa, ako pracujete?“ opýtal som sa. „Môžete opísať, ako vyzeráte a čo máte oblečené? Pozrite sa na seba. Ako vyzeráte?“

„Mám na sebe akúsi červenú... dlhú červenú látku. Mám čudné topánky, podobné sandálom. Vlasy mám hnedé. Opracúvam akúsi figúrku. Je to figúrka muža... muža. V ruke má palicu... tyč. Ostatní ľudia vyrábajú veci z... akýchsi kovov.“

„Robí sa to v továrni?“

„Je to jednoducho budova. Budova postavená z kameňa.“

„Tá soška, na ktorej pracujete, ten muž s palicou, viete, kto to je?“

„Nie, je to obyčajný muž. Stará sa o dobytok... o kravy. Všade naokolo ich je veľmi veľa (sôch). Vieme len, ako vyzerajú. Je to veľmi čudný materiál. Ťažko sa opracúva. Stále sa mrví.“

„Viete, ako sa ten materiál volá?“

„To nevidím. Prosto červený, niečo červené.“

„Čo sa stane so soškou, keď ju dokončíte?“

„Predajú ju. Niektoré predajú na trhu. Niektoré podarujú rôznym šľachticom. Do domov vznešených darujú len tie najlepšie vypracované. Ostatné sa predajú.“

„Dostávajú sa niekedy do styku so vznešenými?“

„Nie.“

„Je to vaše zamestnanie?“

„Áno.“

„Páči sa vám?“

„Áno.“

„Robíte ho už dlho?“

„Nie.“

„Darí sa vám robota?“

„Neveľmi.“

„Potrebujete viac skúseností?“

„Áno. Ešte sa iba učím.“

„Rozumiem. Stále ešte bývate so svojou rodinou?“

„Neviem, ale vidím hnedé škatule.“

„Hnedé škatule?“

„Majú malé otvory. Je v nich vchod a niektoré sochy sedia vo dverách. Sú vyrobené z dreva, z akéhosi dreva. Tie sošky vyrábame pre ne.“

„Akú úlohu majú tie sochy?“

„Súvisia s náboženstvom.“ odvetila.

„Aké náboženstvo je tam – socha?“

„Je tam mnoho bohov, mnoho ochrancov . . . mnoho bohov. Ľudia sa veľmi boja. Robí sa tu veľa vecí. Robíme aj hry . . . hracie šachovnice s dierami. Hlavy zvierat sa dávajú do otvorov.“

„Vidíte ešte niečo?“

„Je veľmi horúco, veľmi horúco a je tu veľa prachu . . . piesku.“

„Je niekde v okolí voda?“

„Áno, steká z hôr.“ Aj tento život sa mi začal vidieť známy.

„Tí ľudia sa boja?“ skúmal som. „Sú to poverčiví ľudia?“

„Áno,“ odpovedala. „Vládne tu strach. Každý sa bojí. Aj ja sa bojím. Musíme sa chrániť. Šíri sa tu choroba. Musíme sa chrániť.“

„Aká choroba?“

„Čosi, čo každého zabíja. Umiera mnoho ľudí.“

„Z vody?“ vyzvedal som.

„Áno. Je veľmi sucho... veľmi horúco, pretože bohovia sú nahnevaní a trestajú nás.“ Znovu vstúpila do života, kde sa liečilo tanisom. Spoznal som náboženstvo strachu, náboženstvo Ozirisa a Hátor.

„Prečo sa bohovia hnevajú?“ opýtal som sa, hoci odpoveď som poznal.

„Pretože sme porušili zákony. Sú nahnevaní.“

„Aké zákony ste porušili?“

„Tie, ktoré ustanovili vznešení.“

„Ako môžete uzmierniť bohov?“

„Musíte nosiť určité predmety. Niektorí ľudia nosia predmety okolo krku. Ochraňujú vás pred zlom.“

„Existuje nejaký boh, ktorého sa ľudia najväčšmi boja?“

„Boja sa všetkých bohov.“

„Poznáte mená niektorých z nich?“

„Nepoznám ich mená. Iba ich vidím. Je medzi nimi jeden, ktorý má ľudské telo, ale hlavu zvieräťa. Ďalší vyzerá ako slnko. Je tam aj jeden, čo vyzerá ako vták; je čierny. Okolo krkov majú povrazy.“

„Prežijete to všetko?“

„Áno, neumriem.“

„Ale členovia vašej rodiny áno.“ Rozpamätal som sa.

„Áno... môj otec. Matka je v poriadku.“

„Váš brat?“

„Môj brat... je mŕtvy,“ spomenula si.

„Prečo vy prežijete? Je na vás niečo osobité? Urobili ste niečo nezvyčajné?“

„Nie,“ odvetila a zamerala sa na čosi iné. „Vidím čosi, na čom je olej.“

„Čo vidíte?“

„Čosi biele. Vyzerá to skoro ako mramor. Je to ... alabaster ... akási nádrž ... majú v nej olej. Používa sa na pomazávanie hláv ...“

„... kňazov?“ dodal som.

„Áno.“

„Akú máte úlohu ? Ste pri oleji?“

„Nie. Robím sochy.“

„V tej istej hnedej budove?“

„Nie... je to neskôr ... chrám.“ Vyzerala, že sa niečoho obáva.

„Máte nejaký problém?“

„Nieкто urobil v chráme čosi, čo rozhnevalo bohov. Neviem ...“

„Boli ste to vy?“

„Nie, nie ... vidím len kňazov. Pripravujú nejakú obeť, nejaké zviera ... je to jahňa. Majú holé hlavy. Nemajú na nich žiadne vlasy, ani na tvárach ...“ Odmlčala sa a minúty pomaly plynuli. Zrazu spozorovala, akoby niečomu načúvala. Keď prehovorila, mala hlboký hlas. Prišiel Majster.

„Práve v tejto rovine sa niektoré duše smú ukázať ľuďom, ktorí sú ešte vždy vo fyzickej forme. Smú sa vrátiť späť ... iba ak po nich ostal nejaký nesplnený záväzok. V tejto rovine je dovolená vzájomná komunikácia. Ale v ostatných rovinách ... Práve tu vám je dovolené použiť svoje psychické schopnosti a komunikovať s ľuďmi vo fyzickom stave. Existuje veľa spôsobov, ako to urobiť. Niektorým je dovolené použiť silu zraku a môžu sa ľuďom ukázať vo fyzickej forme. Iní majú moc pohybu a je im dovolené telepaticky premiestňovať predmety. Do tejto roviny idete vtedy, ak

je to pre vás užitočné. Ak ste po sebe zanechali ne-
splnený záväzok, môžete si vybrať, že sem pôjdete
a budete nejakým spôsobom komunikovať. Ale to je
všetko... lebo záväzok sa musí splniť. Ak sa váš život
skončil násilne, je to dôvod na vstup do tejto roviny.
Mnohí ľudia si ju vyberú, pretože smú vidieť tých,
ktorí sú ešte vo fyzickej forme, a sú im takto nablíz-
ku. Ale nie každý chce s nimi komunikovať. Niektó-
rých ľudí by to mohlo veľmi vyľakať.“ Catherine sa
odmlčala a zdalo sa, že oddychuje. Začala veľmi tíško
šepkať.

„Vidím svetlo.“

„Dodáva vám energiu?“ opýtal som sa.

„Je to ako nový začiatok... je to znovuzrodenie.“

„Ako môžu ľudia vo fyzickom stave pocítiť túto
energiu? Ako môžu na ňu naraziť a znovu sa nabiť?“

„Svojím vedomím,“ ticho odvetila.

„Ale ako sa dostanú do takého stavu?“

„Musia byť veľmi uvoľnení. Svoje sily môžu obno-
viť cez svetlo... cez svetlo. Musíte byť veľmi uvoľnený,
aby ste nestrácali energiu, ale si ju obnovovali. V spán-
ku sa regenerujete.“ Bola v nadvedomom stave a ja
som sa rozhodol, že sa budem pýtať ďalej.

„Koľkokrát ste sa znovu narodili?“ opýtal som sa.

„Narodili ste sa vždy sem, do tohto prostredia, na zem,
alebo aj niekde inde?“

„Nie,“ odvetila. „nie vždy sem.“

„Na aké iné roviny, na aké iné miesta chodíte?“

„Ešte som neukončila, čo mám vykonať tu. Nemô-
žem sa premiestniť, kým som nezakúsila v živote
všetko, a to sa ešte nestalo. Čaká nás ešte veľa živo-
tov... kým všetkému porozumieme a splatíme všetky
dlhy.“

„Ale napredujete,“ podotkol som.

„Vždy napredujeme.“

„Koľkokrát ste vo svojich životoch boli na Zemi?“

„Osemdesiat šesť ráz.“

„Osemdesiat šesť ráz?“

„Áno.“

„Pamätáte si ich všetky?“

„Budem si ich pamätať, ak to bude pre mňa dôležité.“ Prežili sme buď útržky, alebo hlavné časti desiatich či jedenástich životov, a v poslednom čase sa už len opakovali. Očividne si nepotrebovala zapamätať ostatných sedemdesiatpäť životov. Urobila skutočne obdivuhodný pokrok, aspoň podľa mňa. Aký pokrok urobí odtiaľto, od tohto bodu, nemusí závisieť od spomienok na minulé životy. Jej budúce napredovanie nemusí dokonca závisieť ani odo mňa, ani od mojej pomoci. Začala znovu šepkať.

„Niektorí ľudia sa dotknú astrálnej roviny, keď užijú drogy, ale neporozumejú tomu, čo zažili. Ale smeli sa do nej preniesť.“ Nepýtal som sa jej na drogy. Učila ma a delila sa o svoje poznatky, či som sa špeciálne vypytoval, alebo nie.

„Nemôžete použiť svoje parapsychologické sily na to, aby vám pomohli napredovať tu?“ spýtal som sa. „Zdá sa, že ich máte čoraz viac.“

„Áno,“ súhlasila. „Je to dôležité, ale tu to nie je až také významné, ako na iných rovinách. Je to súčasť evolúcie a rastu.“

„Dôležité pre mňa a pre vás?“

„Dôležité pre nás všetkých.“ odvetila.

„Ako nadobúdame tieto schopnosti?“

„Rozvíjate ich prostredníctvom vzťahov. Existujú takí, čo majú vyššie sily a ktorí sa vrátili s väčšími vedomosťami. Vyhľadajú tých, ktorí sa potrebujú rozvíjať, a pomôžu im.“ Potom sa nadsť odmlčala. Opustila svoj nadvedomý stav a vstúpila do ďalšieho života.

„Vidím oceán. Vidím dom pri oceáne. Je biely. Lode prichádzajú a odchádzajú z prístavu. Cítim vôňu morskej vody.“

„Ste tam?“

„Áno.“

„Aký je ten dom?“

„Malý. Na vrchu má vežičku... okno s výhľadom na more. V ňom je ďalekohľad. Je z mosadze, dreva a mosadze.“

„Čo robíte vy?“

„Oznamujem obchodným lodiam, keď vojdú do prístavu.“ Spomenul som si, že to robila už v inom minulom živote, keď bola Christianom, námorníkom, ktorý bol ranený do ruky počas námornej bitky.

„Ste námorník?“ opýtal som sa, pátrajúc po informáciách.

„Neviem... možno.“

„Vidíte, čo máte oblečené?“

„Áno. Akúsi bielu košefu a hnedé krátke nohavice a topánky s veľkými sponami... Neskôr v tomto živote budem námorníkom, ale zatiaľ ešte nie som.“ Mohla uvidieť svoju budúcnosť a táto schopnosť ju nútila preskakovať dopredu do budúcnosti.

„Som zranená,“ strhla sa, zvíjajúc sa v agónii. Bolí ma ruka.“ Skutočne bola Christianom a znovu si oživila námornú bitku.

„Nastal nejaký výbuch?“

„Áno... cítim pušný prach!“

„Budete v poriadku,“ uisťoval som ju, lebo som už vedel, ako sa to skončí.

„Mnoho ľudí umiera!“ Ešte vždy bola rozrušená. „Plachty sú roztrhané... časť prístavu vyletela do povetria.“ Prezerala poškodené časti lode. „Musíme opraviť plachty. Musia byť opravené.“

„Uzdravíte sa?“

„Áno. Prišívaj záplaty na plachty je veľmi namáhavé.“

„Vládnete používať ruku?“

„Nie, ale sledujem ostatných... plachty. Sú z ka-

nafasu, nejakého plátna, veľmi ťažko sa zošívajú...
Mnohí ľudia umreli. Zažili veľa bolesti.“

Strhla sa.

„Čo je?“

„Tá bolesť... v ruke.“

„Ruka sa vám zahojí. Posuňte sa v čase. Znovu sa plavíte?“

„Áno.“ Zmĺkla. „Sme v južnom Walese. Musíme brániť pobrežie.“

„Kto vás napadol?“

„Myslím, že Španieli... majú rozsiahlu flotilu.“

„Čo sa stane ďalej?“

„Vidím len loď. Vidím prístav. Sú tam obchody. V niektorých robia sviečky. Sú tam obchody, kde sa kupujú knihy.“

„Áno. Chodievate niekedy do kníhkupectva?“

„Áno. Veľmi sa mi tam páči. Knihy sú úžasné. Vidím veľa kníh. Tá červená je o dejinách. Píše sa v nich o mestách... krajine. Sú tam mapy. Páči sa mi táto kniha... Je tam aj obchod, kde majú klobúky.“

„Je tam aj miesto, kde si chodíte vypiť?“ Pamätal som si, ako Christian opisoval pivo.

„Áno, je ich veľa,“ odvetila. „Podávajú pivo... veľmi tmavé pivo... s nejakým mäsom... baraninou a chlebom, veľmi veľkým chlebom. Pivo je horké, veľmi horké. Cítim to na jazyku. Majú aj víno a dlhé drevené stoly ...“

Rozhodol som sa, že ju oslovím menom, aby som videl, ako bude reagovať. „Christian,“ zvolal som dôrazne.

Bez váhania sa hlasno ozvala. „Áno! Čo chcete?“

„Kde je vaša rodina, Christian?“

„Je v susednom meste. Plavíme sa z tohto prístavu.“

„Kto tvorí vašu rodinu?“

„Mám sestru... sestru Mary.“

„Kde máte dievča?“

„Žiadne nemám. Len ženy v meste.“

„Nikoho?“

„Nie, len ženy... vrátil som sa z plavby. Bojujem v mnohých bitkách, ale som mimo nebezpečenstva.“

„Zostarnete...“

„Áno.“

„Oženíte sa vôbec?“

„Myslím, že áno. Vidím prsteň.“

„Máte deti?“

„Áno. Môj syn bude tiež námorníkom... Je tu prsteň, prsteň s rukou. Tá ruka čosi drží. Nevidím čo. Ten prsteň je ruka; je to ruka, ktorá niečo zvierá.“ Catherine začala lapať po dychu.

„Čo sa stalo?“

„Ludia na lodi sú chorí... ochoreli z jedla. Jedli sme nejaké zlé jedlo. Je to solená bravčovina.“ Ďalej sa zadúšala. Posunul som ju v čase dopredu, prestala sa dusiť. Rozhodol som sa, že ju nepovediem cez Christianov infarkt. Bola už vyčerpaná, a tak som ju prebral z tranzu.

Kapitola štrnásť

Znovu sme sa stretli až o tri týždne. Ja som prekonal krátke ochorenie a Catherine bola na dovolenke. V tomto období Catherine čoraz väčší rozkvitala, ale keď sa začalo naše sedenie, zdalo sa mi, že je nedočkavá. Oznamovala mi, že je zdravá a cíti sa veľmi dobre a nemá pocit, že hypnóza by jej ešte mohla v niečom pomôcť. Samozrejme, mala pravdu. Za obyčajných okolností by sme boli mohli ukončiť terapiu už pred niekoľkými týždňami. Pokračovali sme čiastočne preto, lebo som sa zaujímal o odkazy od Majstrov, a aj pre menšie problémy, ktoré pretrvávali v súčasnom Catherininom živote. Bola takmer vyliečená a minulé životy sa opakovali. Ale čo ak mi Majstri chceli povedať viac? Ako by sme mohli komunikovať bez Catherine? Vedel som, že bude v terapii pokračovať, ak budem nástojiť. Ale nepokladal som to za správne. S trochou smútku som s ňou súhlasil. Rozprávali sme sa o udalostiach z posledných troch týždňov, ale akosi mi to nešlo od srdca.

Ubehlo päť mesiacov. Catherine sa udržala v dobrom klinickom stave. Stav strachu a úzkosti boli minimálne. Jej život bol plnší a vzťahy s inými ľuďmi sa výrazne zlepšili. Chodila na schôdzky už aj s inými mužmi, hoci Stuart bol ešte vždy v obraze. Prvý raz od svojho útleho detstva sa cítila šťastná a radovala sa zo života. Príležitostne sme sa stretli v hale alebo v bufete, ale nebol to formálny kontakt lekár – pacient.

Zima prešla, začala sa jar. Catherine si dohodla schôdzku v mojej pracovni. Opakovane sa jej snival sen o náboženskej obete, súčasťou ktorej boli hady v jame. Ju aj ostatných ľudí nahnali do jamy. Snažila sa dostať z jamy von, škriabala rukami do pieskovej

steny. Hady boli tesne pod ňou. V tej chvíli sa vždy zobudila a srdce jej divo bilo.

Napriek dlhej prestávke sa rýchlo dostala do hypnotického stavu. Vôbec ma neprekvapilo, že sa hneď ocitla v dávnom živote.

„Tu, kde som, je veľmi horúco,“ začala. „Vidím dvoch černochoch, ktorí stoja pri kamenných, vlhkých a studených múroch. Na hlave majú prilby. Okolo pravého členka majú povraz. Do povrazu sú vpletené korálky so strapcami. Stavajú sklad z kameňa a hliny, dávajú do neho pšenicu, nejaké rozdrvené zrno. Zrno privádzajú na bričky so železnými kolesami. V bričke sú tkané koberčky. Vidím vodu, veľmi modrú. Akýsi nadriadený dáva príkazy ostatným. Dolu do obilnice vedú tri schody. Pred ňou stojí socha boha. Má hlavu zvieráťa, vtáka, a telo muža. Je to boh ročných období. Steny sú utesnené nejakou smolou, aby dnu neprúdil vzduch a aby zrno zostalo čerstvé. Svrbí ma tvár... vo vlasoch si vidím modré korálky. Sú tam chrobáky alebo muchy, od nich ma svrbí tvár a ruky. Tvár si natieram čímisi lepkavým, aby na mňa nesadali... strašne to smrdí, je to miazga z nejakého stromu.“

„Vlasy mám zapletené do vrkočov a do nich mám vpletené korálky a zlaté nitky. Moje vlasy sú čierne. Patrím ku kráľovskej domácnosti. Som tu, lebo je nejaký sviatok. Prišla som, aby som sa zúčastnila pomazávania kňazov... oslavy na počesť bohov pri nadchádzajúcej žatve. Obetujú len zvieratá, ľudí nie. Krv z obetných zvierat tečie z bieleho piesku do nádoby... tečie do úst hada. Muži majú na hlave malé zlaté čiapky. Každý má tmavú pleť. Máme otrokov z cudzích krajín, spoza mora... „

Zmĺkla a opäť sme čakali, akoby tie mesiace neboli vôbec uplynuli. Zdalo sa mi, že ožíva a čosi počuje.

„Všetko je také rýchle a komplikované... čo mi

hovorila... o premene a raste, a o rôznych rovinách. Existuje rovina uvedomovania a rovina prechodu. Prichádzame z jedného života, a ak je lekcia úplná, presunieme sa do inej dimenzie, ďalšieho života. Musíme všetkému porozumieť. Ak neporozumieme, nie je nám dovolené postúpiť... musíme si lekcii zopakovať, lebo sa neučíme. Musíme to prežiť z každej strany. Musíme spoznať chcenie, ale i dávanie... Vefa sa toho treba naučiť, toľko duchov je v tom zapojených. Preto sme tu. Majstri... tu, práve v tejto rovine.“

Catherine si urobila prestávku, potom prehovorila hlasom Majstra poetu. Hovoril ku mne.

„Čo povieme, je určené len vám. Musíte sa učiť prostredníctvom vlastnej intuície.“

Po niekoľkých minútach Catherine prehovorila tichým šepotom. „Je tam čierna ohrada... v nej sú náhrobné kamene. Váš je tam tiež.“

„Môj?“ spýtal som sa, prekvapený touto víziou.

„Áno.“

„Môžete prečítať, čo je na ňom napísané?“

„Je tam meno 'Noble': 1667–1724. Na hrobe máte kvet... Je to vo Francúzsku alebo Rusku. Mali ste červenú uniformu... a zhodil vás kôň... Vidím zlatý prsteň... s levou hlavou... slúžil ako insígnia.“

Viac už nič. Vyložil som si slová Majstra poetu tak, že cez zhyponizovanú Catherine mi už nič neodhalia. Bolo to skutočne tak. Už sme nemali mať ďalšie sedenie. Jej liečba bola zavŕšená a ja som sa počas regresii naučil všetko, čo sa dalo. To ostatné, čo spočívalo v budúcnosti, som sa mal naučiť prostredníctvom vlastnej intuície.

Kapitola pätnásta

O dva mesiace po našej poslednej terapii Catherine zatelefonovala a objednala sa u mňa. Povedala mi, že má pre mňa niečo veľmi zaujímavé.

Keď vošla do pracovne, nakrátko ma prekvapila nová Catherine, šťastná, usmiata a žiariaca vnútorným pokojom. Na okamih som sa zamyslel nad starou Catherine a nad tým, ako ďaleko sa dostala za taký krátky čas.

Catherine sa vybrala na návštevu k Iris Saltzmanovej, známej senzibilnej astrologičke, ktorá sa špecializovala na výklad minulých životov. Trochu ma to prekvapilo, ale porozumel som jej zvedavosti a potrebe hľadať ešte aj iné potvrdenie toho, čo zažila. Potešilo ma, že našla na to dosť odvahy.

Catherine sa nedávno dozvedela o Iris od svojej priateľky. Zavolała jej a dohodla si s ňou schôdzku, ale nepovedala jej nič o tom, čo prebiehalo v mojej pracovni.

Iris sa jej pýtala iba na dátum, čas a miesto narodenia. Z toho zostrojil astrologický kruh, ktorý jej pri použití intuitívneho nadania umožní rozoznať podrobnosti z minulých Catherininých životov.

Catherine nemala predtým s médium žiadne skúsenosti a naozaj nevedela, čo má očakávať. Na jej veľké prekvapenie, Iris potvrdila väčšinu z toho, čo Catherine objavila počas hypnózy.

Iris sa na základe rozprávania a poznámok, ktoré si robila na narýchlo zhotovenom astrologickom grafe, dostala do senzitívneho stavu. O pár minút neskôr si Iris siahla na hrdlo a oznámila, že Catherine v predchádzajúcom živote zaškrtili a podrezali. Hrdlo jej podrezali v čase vojny a Iris videla plamene a zničenú

dedinu z obdobia pred mnohými storočiami. Povedala, že Catherine bola vtedy mladou ženou.

Irisine oči sa ligotali, keď vzápätí opisovala Catherine ako mladého muža, oblečeného v námorníckej uniforme, v krátkych čiernych nohaviciach a topánkach s čudnými sponami. Zrazu si Iris chytila ľavú ruku, pocítila prenikavú bolesť a vykričla, že do ruky jej preniklo čosi ostré, poškodilo jej to ruku a zanechalo navždy jazvu. Ďalej opisovala veľké námorné bitky v lokalite mimo anglického pobrežia a život na mori.

Iris vylíčila ešte mnoho fragmentov z Catherini-
ných minulých životov. Opísala krátky život v Paríži, kde Catherine bola znovu chlapcom a mladá umrela v biede. V ďalšom živote bola americkou Indiánkou na juhozápadnom pobreží Floridy. Počas tohto života bola liečiteľkou a chodila bosá. Mala tmavú pokožku a škuľavé oči. Na rany dávala mastičky, liečila bylinami a bola dobrým médiom. Veľmi rada nosila šperky z modrých kameňov, veľa lazuritu spolu s červeným kameňom.

V ďalšom živote bola Catherine Španielkou a žila ako prostitútka. Jej meno sa začínalo na písmeno L. Žila so starším mužom.

V ďalšom živote bola nelegitímnou dcérou bohatého otca, ktorý mal mnoho titulov. Iris videla rodinné šľachtické korunky na šálkach vo veľkom dome. Catherine mala veľmi svetlé vlasy a dlhé štíhle prsty. Hrala na harfe. Jej manželstvo bolo vopred dohodnuté. Catherine milovala zvieratá, najmä kone, a so zvieratami zaobchádzala lepšie než s ľuďmi v jej okolí.

V jednom krátkom živote bola marockým chlapcom, ktorý umrel v mladosti na akúsi chorobu. Raz žila na Haiti, hovorila ich jazykom a zúčastňovala sa na mystických obradoch.

V jednom živote v dávnomveku bola Egyptankou

a mala do činenia s pohrebnými rituálmi tej kultúry. Bola ženou a nosila zapletené vlasy.

Niekoľko životov prežila v Taliansku a vo Francúzsku. V jednom z nich žila vo Florencii a mala do činenia s náboženstvom. Neskôr sa presťahovala do Švajčiarska, kde sa dostala do kláštora. Bola ženou a mala dvoch synov. Veľmi sa jej páčilo zlato a zlaté sochy a nosila zlatý krížik.

Vo Francúzsku bola uväznená na chladnom a tmavom mieste.

V ďalšom živote videla Iris Catherine ako muža v červenej uniforme, ktorý mal ťažkosti s koňmi a vojakmi. Mal červeno-zlatú uniformu, pravdepodobne ruskú. V ďalšom živote bola Catherine zas núbijskou otrokyňou v starovekom Egypte. Raz ju zajali a vrhli do žalára. V inom živote bola Catherine veľmi učeným Japoncom, ktorý mal do činenia s knihami a vyučovaním. Pôsobila na školách a dožila sa vysokého veku.

A napokon sa ocitla v jednom z jej nedávnych životov, kde bola nemeckým vojakom, ktorého zabili v bitke.

Bol som fascinovaný detailnou presnosťou minulých životov, ako ich opísala Iris. Zarazila ma podobnosť s Catherininými spomienkami, ktoré si vybavila počas hypnotickej regresie – Christianova zranená ruka za námornej bitky a opis jeho šiat a topánok; Louisin život španielskej prostitútky; Aronda a egyptské pohreby; Johan, mladý útočník, ktorému podrezal hrdlo reinkarnovaný Stuart, keď jeho dedina horela; Eric, nemecký pilot odsúdený na záhubu a tak ďalej.

Boli tu zhody aj so súčasným životom Catherine. Catherine napríklad milovala šperky s modrými kameňmi, obzvlášť s azuritom. No kým jej Iris čítala horoskop, žiadne na sebe nemala. Vždy mala rada zvieratá, obzvlášť kone a mačky, a cítila sa s nimi bez-

pečnejšie ako s ľuďmi. A ak by si mala vybrať miesto na svete, ktoré by chcela navštíviť, bola by to Florencia.

V žiadnom prípade by som však tento zážitok nenazval platným vedeckým experimentom. Nemal som ako kontrolovať premenné. Ale stalo sa to a som presvedčený, že je dôležité to tu uviesť.

Neviem presne, čo sa stalo v ten deň. Možno Iris podvedome použila telepatiu a „čítala“ v Catherini- nom vedomí, keďže minulé životy už mala vo svojom podvedomí. Alebo možno bola Iris skutočne schopná rozlúštiť informácie z minulých životov tým, že použila schopnosti senzibila. Nech už to bolo urobené akokoľvek, obe získali rovnaké informácie odlišnými prostriedkami. K čomu dospela Catherine prostredníctvom hypnotickej regresie, Iris dosiahla cez parapsychické kanály.

Len veľmi málo ľudí by dokázalo to, čo Iris. Mnohí ľudia, ktorí sa nazývajú médiami, iba bohatnú na ľudskom strachu a túžbe poznať neznáme. Dnes „mediálni“ šarlatáni rastú ako huby po daždi. Popularita takých kníh, ako *Ošemetná situácia*, ktorú napísala Shirley MacLainová, priniesla so sebou záplavu nových „tranzových médií“.

Veľa ich cestuje po krajine, urobia si miestnu reklamu, sadnú si a v „tranze“ začnú hovoriť očarenému a užasnutému publiku také otrepané frázy ako: „Ak nebudete v harmónii s prírodou, príroda nebude v harmónii s vami“. Tieto výroky sa zvyčajne prednášajú tónom celkom odlišným od vlastného hlasu „médiá“ a často bývajú podfarbené cudzím prízvukom. Tieto odkazy bývajú hmlisté a dajú sa aplikovať na široký okruh ľudí. Často sa zaoberajú najmä duchovnými dimenziami, ktoré sa dajú len ťažko vyhodnotiť. Je dôležité oddeliť falošné od pravého, aby sa toto pole nezdiskreditovalo. Túto dôležitú prácu mu-

sia vykonávať seriózní behavioristickí vedci. Je nevyhnutné, aby psychiatri urobili diagnostické zhodnotenie, vylúčili mentálne ochorenie, simulantstvo (šarlatánstvo) a sociopatické (podvodnícke) tendencie. Štatistickí, psychologovia a prírodovedci zohrávajú tiež životne dôležitú úlohu pri týchto vyhodnoteniach a ďalších testoch.

Dôležité kroky, ktoré sa budú podnikať v tejto oblasti, treba urobiť pri použití vedeckej metodológie. Vo vede sa na základe predbežného predpokladu urobeného zo série pozorovaní vytvorí najprv hypotéza, ktorá vysvetľuje daný jav. Potom musí byť hypotéza potvrdená testovaním v určených podmienkach. Pred sformulovaním teórie musia byť výsledky testov overené a viackrát zopakované. Len čo majú vedci rozumnú teóriu, musí sa znovu a znovu overovať inými výskumníkmi, ktorí by mali dospieť k rovnakým výsledkom.

Podrobné, vedecky prijateľné štúdie dr. Josepha B. Rhinea z Dukeovej univerzity, dr. Iana Stevensona z Katedry psychiatrie na Virgínskej univerzite, dr. Gertrude Schmeidlerovej z Vyššej strednej školy v New Yorku a mnohých ďalších renomovaných výskumníkov, potvrdzujú, že sa to dá uskutočniť.

Kapitola šesnástá

Od neuveriteľných zážitkov s Catherine uplynuli štyri roky. Oboch nás to celkom zmenilo.

Príležitostne sa zastaví u mňa v pracovni na pár slov, alebo aby prediskutovala problém, s ktorým si nevie rady. Nikdy už nepocítila potrebu ani túžbu podstúpiť regresnú terapiu, aby sa vysporiadala s ťažkosťami alebo zistila, aký môžu mať noví ľudia v jej živote vzťah k jej minulosti. Svoju prácu sme vykonali. Catherine si môže slobodne užívať život a už ju neobťažujú jej symptómy. Našla pocit šťastia a spokojnosti, hoci predtým neverila, že by to bolo možné. Už nemá strach z choroby ani zo smrti. Jej život dostal zmysel a cieľ, čo jej prinieslo vnútornú vyrovnanosť a harmóniu. Vyžaruje z nej vnútorný pokoj, ktorý si želajú mnohí, ale len niekoľkí ho naozaj nadobudnú. Cíti sa duchovne obohatená. Všetko, čo sa stalo, je pre Catherine skutočnosťou. Nespochybňuje jej pravdivosť a prijíma ju ako integrálnu súčasť svojej osobnosti. Nemá záujem o štúdium parapsychických fenoménov, lebo svojím spôsobom „vie“, že sa nedajú naučiť z kníh alebo prednášok. Ľudia, ktorí umierajú, alebo ktorým umiera člen rodiny, ju často vyhľadávajú. Zdá sa, že ich veľmi priťahuje. Posedí si s nimi, porozpráva a oni sa cítia lepšie.

Môj život sa zmenil takmer tak zásadne ako Catherinein. Stal som sa intuitívnejším, väčšmi som si začal uvedomovať skryté, utajené časti mojich pacientov, kolegov a priateľov. Zdá sa, že viem o nich dosť veľa, dokonca viac, než by som mal. Moje hodnoty a životné ciele sa presunuli smerom k humánnejšiemu, menej konzumnému zameraniu. Senzibili, médiá, liečitelia a iní sa zjavujú v mojom živote s rastúcou frekvenciou

a začal som systematicky overovať ich schopnosti. Carole sa vyvíja spolu so mnou. Poskytuje veľmi fundované rady pri smrti a umieraní a vedie podporné skupiny pre pacientov umierajúcich na AIDS.

Začal som meditovať – až donedávna som meditáciu pokladal za niečo, čo praktizujú len Hinduovia a Kalifornčania. Lekcie, ktoré sa ku mne dostali cez Catherine, sa stali vedomou súčasťou môjho každodenného života. Majúc na pamäti hlbší význam života i smrti ako prirodzených súčastí života, stal som sa trpezlivejším, empatickejším a milujúcejším. Zároveň pociťujem väčšiu zodpovednosť za svoje činy, či už negatívne, alebo pozitívne. Viem, že za všetko treba zaplatiť. Čo sa má stať, stane sa.

Ešte vždy píšem vedecké práce, prednášam na odborných stretnutiach a viem oddelenie psychiatrie. No zmietam sa medzi dvoma svetmi: javovým svetom piatich zmyslov, reprezentovaným naším telom a fyzickými potrebami, a významnejším svetom nefyzických rovín, reprezentovaným našou dušou a duchovným životom. Viem, že tieto svety sú spojené, že všetko je energia. A predsa sa niekedy zdajú veľmi vzdialené. Mojou úlohou bude spojiť tieto svety, dôsledne a vedecky dokumentovať ich jednotu.

Moja rodina rozkvitá. Ukázalo sa, že Carole i Amy majú nadpriemerné parapsychické schopnosti, a hrou formou sme povzbudzovali ich ďalší rozvoj. Z Jordana sa stal mocný teenager, prirodzený vodca s osobným čarom. Ja konečne prestávam byť taký vážny. A niekedy mávam nezvyčajné sny.

Niekoľko mesiacov po poslednom sedení s Catherine sa počas spánku opakoval u mňa nezvyčajný jav. Mal som živý sen, ako som počúval prednášku a kládol prednášateľovi otázky. Učiteľ vo sne sa volal Philo. Pri prebudení som si niekedy pamätal, o čom sme diskutovali, a zaznačil som si to. Uvediem niekoľko príkla-

dov. Prvá prednáška nadväzovala na odkazy Majstrov.

„... Múdrose' nadobúdame len veľmi pomaly. Je to preto, lebo rýchlo nadobudnuté intelektuálne poznanie sa musí pretransformovať na 'emocionálne' alebo podvedomé poznanie. Len čo sa transformuje, zostane takým natrvalo. Nevyhnutným katalyzátorom tejto transformácie je každodenné konanie. Bez činu sa poznanie postupne vytratí. Teoretické poznanie bez praktickej aplikácie nestačí.“

„Na vyváženosť a harmóniu sa dnes zabúda, hoci ony sú základom múdrosti. Všetko sa preháňa. Ľudia majú nadváhu, pretože sa prejedajú. Tí, čo behajú pre zdravie, zanedbávajú iné aspekty svojho zdravia, pretože behanie prehávajú. Zdá sa, že ľudia sa správajú priveľmi škodlivo. Priveľa pijú, priveľa fajčia, priveľa (alebo primálo) sa radujú, priveľa rozprávajú o ničom, robia si priveľa starostí. Prevláda čierno – biele myslenie. Všetko, alebo nič. Takto sa príroda nespráva.“

„V prírode je vyváženosť. Divá zver zabíja v malých množstvách. Ekologické systémy sa nelikvidujú hromadne. Rastliny sa skonzumujú, a potom dorastú. Do zdrojov obživy sa siahne, a potom sa doplnia. Z kvetu máme radosť, plod zjeme, ale koreň sa zachová.“

„Ľudstvo sa nenaučilo, čo je rovnováha, a už vôbec nie, ako ju zachovávať. Necháva sa viesť nenásytnosťou a ctižiadostivosťou, zmietať strachom. Takto napokon zničí samo seba. Ale príroda prežije; aspoň rastliny určite.“

„Šťastie má korene v jednoduchosti. Sklon preháňať v myšlienkach i v činoch znižuje šťastie. Nadbytok zahmlieva skutočné hodnoty. Nábožensky založení ľudia nám vravia, že šťastie pochádza zo srdca naplneného láskou, z viery a nádeje, z vykonávania charitatívnych a láskyplných skutkov. A vlastne majú pravdu. Za takýmito postojmi zvyčajne nasleduje vy-

váženosť a harmónia. Tie sú všeobecným stavom bytia. Dnes existujú prispôsobené stavy vedomia. Akoby ľudstvo, pokým sa nachádza na Zemi, nebolo vo svojom prirodzenom stave. Musí sa dostať do stavu premeny, aby sa mohlo naplniť láskou a dobročinnosťou, aby pocítilo čistotu, zbavilo sa chronickej hrôzy.“

„Ako človek dosiahne takýto stav, stav premeny, tento iný hodnotový systém? A ak ho dosiahne, ako si ho uchová? Odpovede sú, zdá sa, jednoduché. Sú spoločným menovateľom všetkých náboženstiev. Ľudstvo je nesmrteľné a my sa svojím konaním učíme. Všetci sme v škole. Je to veľmi jednoduché, ak veríte v nesmrteľnosť.“

„Ak je časť ľudstva večná, a v dejinách je o tom veľa dôkazov, prečo si tak ubližujeme? Prečo šliapeme po iných, prečo ich prekračujeme kvôli osobným 'výhodám', keď vďaka tomu vlastne v škole prepadáme? Všetci napokon prídeme na to isté miesto, aj keď odlišnou rýchlosťou. Nikto nie je viac ako ten druhý.“

„Zamyslite sa nad tým, ako sa učíte. Intelektuálne odpovede tu boli vždy, no kľúčom k dosiahnutiu stavu premeny je schopnosť aktualizovať ich skúsenosťou, plným precítením a natrvalo ich tak vštepiť do podvedomia a premietnuť do praxe. Nestačí memorovanie v nedeľnej škole. Hovoriť, a nesprávať sa podľa toho, je bezcenné. Je ľahké čítať alebo hovoriť o láske, dobročinnosti a viere. Ale konať tak a cítiť si vyžaduje zmenu stavu vedomia. Nie však zmenu prechodnú, navodenú drogami, alkoholom alebo nečakaným citom. Takýto stály stav premeny sa dá dosiahnuť vedomosťami a porozumením. Uchovať si ho možno fyzickým správaním, činmi a skutkami, konaním. Vyžaduje si to čosi takmer mystické, čo sa každodennou praxou stane dôverne známym, vytvoriac návyk.“

„Pochopiť, že nikto nie je viac ako ten druhý. Precítiť to. Pomáhať druhému. Všetci sme na jednom

člne. Ak nebudeme ťahať za jeden koniec, naše sadenice budú strašne osamotené.“

V inú noc, v inom sne, som si kládol otázku. „Ako je možné, že hovoríte o rovnosti, a pritom nám do očí udrie očividné protirečenie: nerovnosť v cnostiach, striedmosti, financiách, schopnostiach a talente, inteligencii, matematickom nadaní a tak ďalej?“

Ako odpoveď prišla metafora. „Je to akoby sa v každom človeku skrýval veľký diamant. Predstavte si diamant veľký ako hlava. Diamant má tisíc plôšok, ale plôšky sú pokryté špinou a dechtom. Úlohou duše je očistiť každú plôšku, kým povrch nebude žiarivý a neodrazí všetky farby dúhy.“

„Niektorí vyčistili mnohé plôšky a žiarivo sa jagajú. Iní dokázali vyčistiť len zopár z nich; a neligocú sa tak. Aj keď zakrytý špinou, každý človek nosí v svojej hrudi jagavý diamant s tisíckami žiarivých plôšok. Diamant je perfektný, bez jedinej chybičky. Jediný rozdiel medzi ľuďmi je počet plôšok, ktoré očistili. Ale všetky diamanty sú rovnaké a každý je dokonalý.“

„Keď sa všetky plôšky očistia a odrážajú žiarivé spektrum farieb, diamant sa stáva zdrojom čistej energie, z ktorej vzišiel. Svetlá zažiaria. Akoby sa proces tvorby diamantov obrátil a všetok tlak sa uvoľnil. Čistá energia žiari v dúhových svetlách a svetlá sú vedomím a poznaním.“

„A všetky diamanty sú perfektné.“

Niekedy sú otázky zložité a odpovede jednoduché.

„Čo mám urobiť?“ spytoval som sa vo sne. „Viem, že dokážem ošetrovať a liečiť ľudí, ktorí trpia. Prichádzajú ku mne stále častejšie. Je ich viac, než môžem zvládnuť. Som unavený. Môžem však povedať nie, keď sú v núdzi a ja som schopný im pomôcť? Môžem povedať, 'Nie, to stačilo?'“

„Tvojou úlohou nie je zachraňovať,“ znela odpoveď.

Posledný príklad, ktorý spomeniem, bol odkaz od iného psychiatra. Zobudil som sa asi o šiestej ráno zo sna, v ktorom som prednášal o týchto veciach širokejmu publiku psychiatrov.

„V úsilí urýchliť medikalizáciu psychiatrie je dôležité, aby sme nezabúdali na tradičnú, hoci niekedy hmlistú náuku o našej profesii. My sme tí, čo sa ešte vždy trpezlivo a súcitne rozprávajú so svojimi pacientmi. Ešte vždy si nájdeme na nich čas. Presadzujeme radšej konceptuálne chápanie choroby, liečbu porozumením a navodeným objavením a aktivizovaním vlastných vedomostí než liečbu laserovými lúčmi. Ešte vždy používame nádej ako liečebný prostriedok.“

„Ostatné odvetvia medicíny považujú dnes tieto tradičné prístupy k liečbe za málo účinné, náročné na čas a neopodstatnené. Uprednostňujú techniku pred rozhovorom, počítačové metódy diagnostiky pred osobným kontaktom lekára s pacientom, ktorý sám osebe pacienta uzdravuje a lekárovi poskytuje zadosťučinenie. Idealistické, etické a osobnosť povznášajúce prístupy strácajú v medicíne podporu zoči-voči ekonomicky efektívnym, účinným, no neosobným prístupom, ktoré ničia pocit zadosťučinenia. Následkom toho sa naši kolegovia cítia čoraz izolovanejší a trpia depresiou. Pacienti majú pocit náhlivosti a prázdnoty, pocit, že o nich nikto nestojí.“

„Nemali by sme sa dať zvieŕť vyspelou technikou. Radšej by sme mali byť príkladom našim kolegom. Mali by sme ukázať, ako trpezlivosť, porozumenie a súcit pomáhajú aj pacientom, aj lekárom. Venovať viac času rozhovorom, poučiť, vzbudzovať očakávanie a nádej na uzdravenie – tieto takmer zabudnuté vlastnosti lekára-liečiteľa musíme sami používať a byť príkladom našim kolegom lekárom.“

„Vyspelá technika je vynikajúca vo výskume a pomáha porozumieť ľudským chorobám a ochoreniam. Môže slúžiť ako neoceniteľný klinický nástroj, ale nikdy nemôže nahradiť jedinečné osobné vlastnosti a metódy ozajstného lekára. Psychiatria môže byť jednou z najvýznamnejších lekárskejších špecializácií. Sme učiteľia. Túto našu úlohu by sme nemali zanedbávať len preto, aby sme sa prispôbili, najmä nie teraz.“

Ešte vždy sa mi snívajú takéto sny, aj keď iba občas. Často sa mi do mysle počas meditácií, alebo keď idem autom po diaľnici, či keď snívam s otvorenými očami, vkradnú vety, myšlienky a vizualizácie. Sú často iné, ako je moje vedomie, môj spôsob myslenia alebo pojmové chápanie. Prichádzajú obvykle v pravý čas a riešia otázky alebo problémy, ktorými sa zaoberám. Využívam ich pri terapii i vo svojom každodennom živote. Tieto javy považujem za rozšírenie mojich intuitívnych schopností a dodávajú mi odvalu. Sú pre mňa znamením, že sa uberám správnym smerom, hoci musím prejsť ešte dlhú cestu.

Načúvam svojim snom a svojej intuícii. Keď tak robím, veci akoby zapadali na správne miesto. Ak tak nerobím, čosi sa celkom určite pokazí.

Ešte vždy cítim vo svojej blízkosti Majstrov. Nevieť naisto, či vplývajú na moje sny a intuíciu, ale mám také tušenie.

EPILOG

Kniha je dopísaná, ale príbeh pokračuje. Catherine si udržala zdravie a jej pôvodné symptómy sa viac neobjavili. Pri iných pacientoch som s regresiou narábal veľmi opatrne. Orientujem sa zvyčajne podľa schémy symptómov jednotlivých pacientov a podľa ich odolnosti voči iným liečebným postupom, podľa toho, ako ľahko ich možno hypnotizovať, a podľa svojich intuitívnych pocitov, či práve to je tá cesta, ktorou treba ísť. Po Catherine som podrobnej regresii do minulých životov podrobil ešte tucet ďalších pacientov. Medzi nimi sa nevyskytli pacienti psychotickí, pacienti s halucináciami, ani pacienti s viacnásobnou osobnosťou. Všetkým sa zdravotný stav po mojich terapiách podstatne zlepšil.

Dvanásť pacientov pochádzali z veľmi nesúrodého prostredia, a aj ich osobnosť bola nesúrodá. Jedna pani židovského pôvodu z Miami Beach si veľmi živo spomínala na to, že ju znásilnila skupina rímskych vojakov v Palestíne, tesne po smrti Krista. V 19. storočí viedla nevestinec v New Orleans, v stredoveku žila v kláštore vo Francúzsku a prežila biedny život v Japonsku. Ona jediná, okrem Catherine, dokázala prenášať odkazy z medzištádia. Jej odkazy svedčili o prenikavej sile intuície. Aj ona poznala fakty a udalosti z minulosti. Mala ešte väčšiu schopnosť presne predpovedať, čo sa stane v budúcnosti. Jej odkazy prichádzali od konkrétneho ducha, a teraz práve starostlivo katalogizujem celý vývoj našich sedení. Ešte vždy je vo mne vedec. Všetok materiál musím podrobne preskúmať, vyhodnotiť a overiť.

Ostatní pacienti si nevedeli zapamätať veľa zo stavu po smrti. Opúšťali svoje telá a vznášali sa k jasnému

svetlu. Nikto z nich nebol schopný prenášať myšlienky alebo odkazy späť ku mne. Ale všetci si živo spomínali na predchádzajúce životy. Mimoriadne inteligentný maklér prežil príjemný, ale nudný život vo viktoriánskom Anglicku. Istý umelec bol umučený v čase španielskej inkvizície. Majiteľ reštaurácie, ktorý nemohol riadiť auto po mostoch ani cez tunely, sa rozpamätal, že bol za živa pochovaný v akejsi starodávnej kultúre na Blízkom Východe. Mladý lekár si spomenul na trauma pri mori, keď bol Vikingom. Televízny pracovník bol umučený pred šesťsto rokmi vo Florencii. Vymenúvanie pacientov by mohlo pokračovať ďalej.

Títo ľudia si spomenuli ešte aj na iné životy. S odhaľovaním životov sa ich symptómy objasňovali. Každý z nich je teraz pevne presvedčený, že už predtým žil a znovu bude žiť. Ich strach zo smrti sa vytratil.

Nie je nutné, aby každý podstúpil regresnú terapiu, navštívil človeka s parapsychologickými schopnosťami, či meditoval. Tí, ktorí sa so svojimi ťažkosťami nevedia vyrovnáť alebo ich obťažujú, si môžu vybrať. Pre ostatných je najdôležitejšou úlohou mať otvorenú myseľ. Uvedomiť si, že život je viac než to, čo sa dá vidieť očami. Život presahuje svet našich piatich zmyslov. Buďte prístupní novým vedomostiam a skúsenostiam. „Našou úlohou je učiť sa, stať sa podobnými Bohu prostredníctvom vedomostí.“

Už ma viac nezaujíma, ako táto kniha môže ovplyvniť moju kariéru. Informácie, o ktoré som sa podelil, sú oveľa dôležitejšie, a ak budú rešpektované, prospejú svetu oveľa viac, než čokoľvek, čo môžem urobiť ako jednotlivec vo svojej pracovni.

Dúfam, že to, čo ste si tu prečítali, vám pomôže, že váš strach zo smrti sa zmenší a že poskytnuté odkazy o ozajstnom zmysle života vás oslobodia, aby ste prežívali svoj život naplno, hľadali harmóniu a vnútorný pokoj a svoju lásku rozšírili aj na svojich blížnych.

Copyright © 1988 by Dr. Brian L. Weiss.
All rights reserved.

Slovak translation published by arrangement
with the Author through Lois de la Haba Agency, Inc.,
GPA Gerd Plessl Agentur und Verlagsgesellschaft GmbH

Translation © 1993 by Eubica Slobodníková for Ikar

Cover photo © 1993 by Ivan Kostroň

Cover design © 1993 by Viera Fabianová

Slovak edition © 1993 by Ikar

ISBN 80-7118-032-7